DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 70 • 28 Ağustos '99 • 5 DM

Yıkıntı altındakileri ölüme terkettiler! Mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirdiler!

Çürüyen sistemi bize kazdığı mezara gömmek için

Mücadele alanlarına!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Katliamın nedeni deprem değil kapitalizmdir! 4
Doğal afet değil, kapitalizmin felaketi!. 7
Katliamcılardan hesap soralım! 8
Kendi gücümüze güvenelim, örgütlenelim!. 9
TKİP Belgeleri: Sınıf hareketi ve çalışması/4 (orta sayfa). 16-20
Sermayenin saldırı dalgasında yeni adım "Uluslararası Tahkim" 21-22
İşkenceci devlet işkence cezasını neden artırdı? 24
Direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür 30

Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:70 ● 28 Ağustos 1999
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık İSTANBUL Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım: BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, **Kartal**/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05
853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604 Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50
İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/**ANKARA** Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19
Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 **KAYSERİ**
Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05
Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78
Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33 **Gebze**/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90
Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1 **ZONGULDAK** Tel-fax: 0 (372) 252 25 92
Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 **İZMİT**
Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59 **ANTAKYA** Tel: 0 (326) 213 76 14
Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :.....
Soyadı : .....
Adresi :.....
.....
Tel :.....

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
***TL İçin :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.**
***İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.**
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Yıkımın sorumlusu katil devlettir! Hesabını alanlarda soracağız!

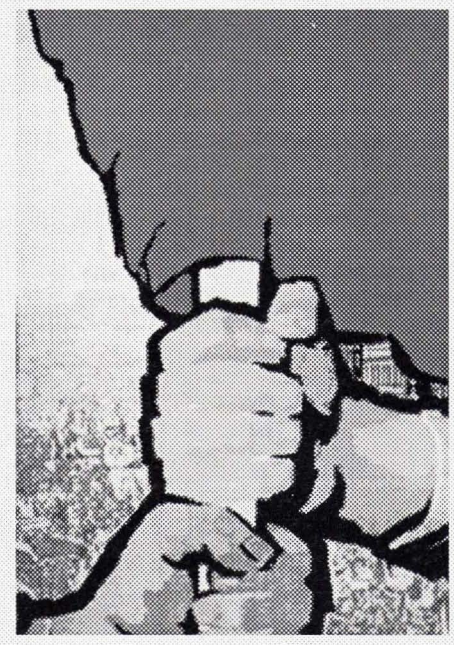

Genelde böyle olmakla birlikte, Marmara depremi işçi sınıfını kötü vurdu. Fay hattı aynı zamanda bir sanayi hattıydı çünkü. Binlerce sınıf kardeşimiz öldü, binlercesi halen enkaz altında.

"Nerde devlet!" diye bağırıyor insanlarımız öfkeyle.

Devlet yerinde duruyor ve tıkır tıkır işlemeye devam ediyor oysa. Hem de deprem öncesinden daha bir gayret ve azimle çalışmaktalar.

Mezarda emeklilik ve diğer sosyal yıkım kararlarını bir an önce meclisten geçirmeleri, yasalaştırmaları gerekiyor. Bir an önce. İşçi ve emekçiler depremin şokunu atlatmadan.

Asalak burjuvazinin kan emici sistemi işte budur. Sadece alınterimizi, kanımızı değil, ölülerimizi ve acılarımızı bile sonuna kadar sömürmeye çalışmaktadır.

İnsanlarımız sadece acıyla değil, sonsuz bir öfkeyle de kıvranıyor bugün. Sınıfın, bu acıyı kucaklayacak, bu öfkeyi örgütleyecek ve gerçek hedefine yöneltecek öncüye ihtiyacı her zamankinden fazladır. Sistemin, ölülerimiz karşısında sırıtan bu iğrenç yüzü en etkin biçimde ve en geniş işçi-emekçi kitleler karşısında teşhir edilmeli, kayıpların hesabı sınıf mücadelesini yükselterek sorulmalıdır.

Depremi bir toplu katliama çeviren devletin politikaları, daha doğrusu politikasızlığıdır. Bunu bu depremde herkes gördüğü için, medya konuyu döne döne işledi. Ama devletin suçu sadece politikasızlık, sadece tedbirsizlik, sadece ilgisizlikle sınırlı değil. Yardım için zaman ve imkan bulamıyor, ama mezarda emekliliği yasalaştırmaya fırsat buluyorlar. Mezarımızı kazanların yardımını beklemiyor, istemiyoruz. Anıa cesetlerimizi soymalarına da izin veremeyiz.

Kulandıkları fırsat başlarında parçalanmalıdır. Fırsattan istifade çıkardıkları yasa yırtılıp atılmalıdır.

Türkiye işçi sınıfının, enkaz altında can veren 40 bini aşkın cana karşı en büyük sorumluluğudur bu. Deprem yüzünden yaşanan maddi ve moral yıkımı aşabilmenin de en geçerli yolu, sermayenin sosyal yıkım saldırısını püskürtmektir.

Sınıf devrimcilerini, öncü-bilinçi işçileri şimdi en zor sınavlardan biri bekliyor. Acılarımızı bayrak yaparak dikilmeliyiz kan emicilerin karşısına. Çünkü;

"Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiç bir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır.."

kitapçılarda...

H. FIRAT
Program sorunları üzerine konferanslar
Ulusal Sorun ve Devrim
EKSEN YAYINCILIK

H. FIRAT
Demokrasi, Devrim ve Oportünizm
EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Deprem bir kez daha gösterdi ki;

Bu düzen yıkım düzenidir!

Bir avuç asalağın azami kâr hırsına çanak tutmak için, tüm toplumsal hizmetleri özelleştirerek kapitalist pazara sunan bir sistemdir sözkonusu olan. Karayollarının, DSİ'nin, YSE'nin, belediyelerin hizmetleri taşeronlara devredilmiş, iş makinaları hibe edilip, yağmalatılmıştır. Sonra felaket her kapıya dayandığında, "imkanlar kısıtlı" bahanesine sığınılmaya çalışılmıştır. Her fırsatta hararetle savunulan "devletin küçültülmesi" işte budur. Başta işçi-emekçi hareketi olmak üzere tüm toplumsal muhalefete uygulanacak baskı ve şiddet dışında devletin tüm görevlerden soyundurulması, çıplak bir zor mekanizması haline getirilmesidir. Devlet yönetiminde olsun olmasın, tüm özelleştirmecilerin ve savunucularının, gelinen noktadan, felaket karşısındaki acizlikten şikayet etmeleri tam bir ikiyüzlülüktür. İstedikleri sonuca nihayet ulaşılmıştır.

Marmara depremi büyük bir faciaya dönüştü. Bilim adamları, bilinçli ve hazırlıklı olunduğu koşullarda depremden korkmak gerekmez, facia da yaşanmaz, diyorlar.

Yer bilimciler, yapı bilimciler kendi dilleriyle bir doğruyu ifade ediyorlar kuşkusuz. Fakat "bilinç ve hazırlık" sözkonusu olduğunda, bu açıklamalar yeterli değildir. Bu facianın doğru tanımı, ancak toplum bilimleri ve siyasetin diliyle yapılabilir. Bilinçsizlik, bilgisizlik ve kavrayışsızlıkla ilgili bir sorundur.

Devlet için sorun gerçekten bilinçsizlik midir? Bu ülkenin egemenlerinin depremler ve önlemleri konusunda bilgi, kavrayış ve bilinçten yoksun olduğu düşünülebilir mi?

Düşünülemeyeceği açık olduğuna göre, devlet cephesinden ve hepsi de devlet "memuru" olarak çalışan, makamlara ve kürsülere sahip olan "bilim adamları"ndan gelen hiçbir açıklama doyurucu değildir. Ya açıktan ya üstü kapalı biçimde sistemin suçlarını örtme çabasından başka bir şey ifade etmemektedir.

Tıkır tıkır işleyen sömürü çarklarının, "Ortadoğu'nun en güçlü" devletinin sahibi olan Türkiye'nin egemenleri, deprem konusunda da her türlü bilgiye sahiptirler. Teknik üniversitelerin, rasathanelerin imkanları ücretli profesörleri emirlerindedir. Araştırmalar yapılmakta, raporlar sunulmaktadır. Bunlarla yetinilmemekte, Amerika'dan gelen uzman ekipler inceleme-araştırmalar yapıp yetkilileri bilgilendirmektedirler.

Demirel, ki bugün devletin başıdır, depremler ve depreme dayanıksız yapılar konusunda uzmandır. Erzincan'da inşa ettiği devlet konutlarının binlerce insana mezar olduğu unutulmamıştır.

Yani en başta başkanı olmak üzere devlet, deprem konusunda gayet bilinçlidir. Hiçbir önlem almamak, hiçbir denetim kurmamak, hiçbir organizasyon ve donanım hazırlamamak gibi tedbirsizliklere ek olarak, yıkım bölgesine sırtını dönme tutumuyla da bu bilincini kanıtlamıştır.

Hayır!.. Sistem bilinçsiz değil, son derece duyarsızdır. İnsana, emeğe, cana, kana duyarsız. Çünkü onlarla beslenmektedir. Sömürü üzerine kurulu bir sistemden, onun sahiplerinden ve uşaklarından duyarlılık beklemektir asıl bilinçsizlik.

Bir avuç asalağın azami kâr hırsına çanak tutmak için, tüm toplumsal hizmetleri özelleştirerek kapitalist pazara sunan bir sistemdir sözkonusu olan. Karayollarının, DSİ'nin, YSE'nin, belediyelerin hizmetleri taşeronlara devredilmiş, iş makinaları hibe edilip, yağmalatılmıştır. Sonra felaket her kapıya dayandığında, "imkanlar kısıtlı" bahanesine sığınılmaya çalışılmıştır. Her fırsatta hararetle savunulan "devletin küçültülmesi" işte budur. Başta işçi-emekçi hareketi olmak üzere tüm toplumsal muhalefete uygulanacak baskı ve şiddet dışında devletin tüm görevlerden soyundurulması, çıplak bir zor mekanizması haline getirilmesidir. Devlet yönetiminde olsun olmasın, tüm özelleştirmecilerin ve savunucularının, gelinen noktadan, felaket karşısındaki acizlikten şikayet etmeleri tam bir ikiyüzlülüktür. İstedikleri sonuca nihayet ulaşılmıştır.

Fakat sistem, sadece duyarsızlıkla suçlanacak kadar "masum" değildir. Bu, suçtan ziyade onun doğası, yapısı, oluşumu, tüm varlığıdır. Hayır, sistem sadece doğasının gerektirdiği kadar suçlu değildir. "Büyük Türk devleti" sadece önlem almamak, yardıma koşmamakla kalmamış, cesetlerimiz ve acılarımızı da pazara çıkarmış, felaketimizden beslenmek ve leş kargalarını beslemek için kolları sıvamıştır. Enkaz altındakilere yardım için bir türlü karar ve emir veremeyen devlet, işçi-emekçi cesetlerinden işçi-emekçilere vergi, kapitalistlere vergi indirimi ve kredi çıkarmakta hiç gecikmemiştir. Sosyal güvenlik yasasını hızla meclisten geçirmiştir.

Bu mezar kazıcı sistemin ölü soyucu medyası da, her kritik konuda olduğu gibi, yine görevine sarılmış bulunuyor. Halkın acılarını reytinge dönüştürmenin yanısıra, devlete yönelen öfkesine karşı siperler kazıyor, müteahhitlerden ve enkaza dönüşen "satılık lüks daireler"inden setler kuruyor. Hiçbir bireyin (ne kadar aç gözlü, ne kadar aşağılık olursa olsun) yaratamayacağı, ancak "sistem"li bir çabanın sonucu ortaya çıkabilecek bu büyük felaketin sorumluluğunu, İzmit'in, Gölcük'ün, Yalova'nın "Aposu" gibi iğrenç benzetmelerle kişilere yıkarak, sistemi ve devleti temize çıkarmaya çalışıyor.

Oysa sistem ne hükümetten, ne ordudan, ne şu ya da bu kurumdan ibarettir. Sistem; hükümeti ve muhalefetiyle tüm burjuva partileri, parlamentosu, ordusu, yargısı ve vergisiyle, Bayındırlık ve İmar Bakanlığı, Afet İşleri Müdürlüğü, Kızılay'ı, üniversiteleri, üniversitelerinin mimarlık-inşaatçılık bölümleriyle, rasathaneleri, irili ufaklı taşeronları, dev inşaat tekelleri, belediyeleriyle bir bütündür. Ve bu sistem, her konuda olduğu gibi deprem konusunda da tam bir "birlik ve beraberlik"le hazırlamıştır felaketi.

İki büyük fay hattı üzerinde bulunan bir depremler ülkesi Türkiye'de, egemenliğinin 75. yılını şaaşalı törenlerle kutlayan kapitalist sınıf ve devleti bir deprem politikasına sahip değildir. Sahip olmadığı için yerel yönetimleri bilgilendirme-yönlendirme-kontrol mekanizması yoktur. Yerelliğin esprisine uygun bir demokrasi yerine, sistemin yapısına uygun, çarkına dahil bir bürokratizme sahip olan belediyeler, yapı ruhsatlarını kapitalist pazara çıkarmışlardır. Uygun zemin, uygun plan ve uygun malzemeyle yapı kurana değil, parayı basana ruhsat verilmiştir. Mimarlık ve inşaat mühendisliği zaten çoktan ücretli emek pazarındadır. Ne yönetim, ne denetim sorumluluğuna sahiptirler. Müteahhit kişi ve firmalar ise, zaten kapitalist kâr için çalışırlar. Kapitalist üretim sisteminin tamamı gibi, inşaat sektörünün de tek bir amacı vardır; azami kâr! Bilindiği ve son büyük depremle bir kez daha görüldüğü gibi, azami kâr; azami terden, kandan ve candan süzülerek çıkarılmaktadır.

Düzen medyasının tek suçlu ilan ettiği müteahhitlerden birkaçı öfkeyi bir nebze olsun yatıştırma amacıyla yargılansa da, sistemin çarkı sahiplerini koruyacak şekilde kurulmuştur. Suçlu bulundukları takdirde ceza 4 ay hapis, 500 bin lira ağır paradır. Ama, Adana depreminin ardından açılan soruşturmalar da göstermiştir ki, sistemin adaleti bu kan tacirlerine suç yakıştıramaz, açılan soruşturmalar yine öylece kapatılır.

Emekçiler sistem hakkında bu bilgi ve bilince sahip olmamakla birlikte, yaşadıkları üzerinden büyük bir öfke içindedir. Onları az buçuk teskin edebilmek için çırpınan burjuva medyanın devlete yönelik tüm eleştirileri, sistemin nasıl korunabileceği üzerinedir: "Devlet büyük hatalar yapmıştır. Sistemi yıpratmıştır. En kısa zamanda hatalarını tamir etmeli, sistemin yaralarını onarmalıdır."

Hayır, devletin hiçbir hatası yoktur. Kapitalist devlet, kapitalist sınıf ve sistemin ihtiyacı neyse hep onu yapmıştır. Bundan sonra da yapmaya devam edecektir.

Kapitalist sınıf ve egemenlik sistemi emek gücümüz, kanımız, canımız ve cesetlerimiz üzerinden hüküm sürmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler için sürekli yeni yıkımlar üreten bu hükümranlığa son vermek dışında bir yol yoktur. Kaderimizi kendi ellerimize almalı, insanca bir gelecek için örgütlenmeli, mücadeleyi yükseltmeliyiz. Çoktan ömrünü doldurmuş ve çürümüş bu yıkım düzenini tarihin mezarlığına gömmeliyiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Katliamın nedeni deprem değil kapitalizmdir!

Marmara'yı yerle bir eden depremden sonra da yine üç-beş müteahhit ve yerel yönetimler günah keçisi ilan edildiler. Devlet yine sorumluların yakasına yapışacağını ilan etti. Sahibinin sesi medya ilk günler rezaletin çuvala sığmaması sonucu tepkileri yansıtmak zorunda kaldı. Ama generallerin müdahalesi medyayı hemen hizaya soktu.

Bu ülkede her gün, her ay, her yıl işkazası, doğal afet ve trafik kazaları sonucu kitlesel katliamlar yaşanır. Her birinin bir "sorumlusu" vardır. Ya dikkatli olmayan işçilerdir, ya müteahhitlerdir, ya yeterli altyapı hizmeti götürmeyen, gerekli denetimi yapmayan yerel yönetimlerdir... Ya yolların bakımını yapmayan görevlilerdir, ya dikkatli davranmayan sürücülerdir. Kısacası, ya tek tek kusurlu insanlardır ya da "takdir-i ilahi" dedikleri doğal afettir. Her "doğal" olan ya da olmayan katliamdan sonra bir telaş sarar ortalığı. Herşey toz duman haline getirilir. Devletin büyüklüğünden, yaraların sarılacağından, elden gelen herşeyin yapıldığından dem vurulur.

Erzincan depremi, Adana depremi, İzmir'deki sel baskını, hergün olağanlaşan trafik kazaları sonucu katliamlar... Hepsi ama hepsi, sistemin çarklarının "kâr, daha fazla kâr" diye dönmesinin sonucudur. Bütün bu felaketlerde değişmeyen bir başka gerçek ise şudur. Devlet olaya müdahalede geçikir. Yardımı organize edemez. Toplanan yardımları iç eder, sahiplerine vermez. Acıların üstü yavaş yavaş kül bağlayıp, herkes ekmek kavgasına düştüğünde ise, olay tümden unutturulur. Herbiri kendi derdine düşmüş kurbanlar ve mağdurlar ise seslerini kimseye duyuramazlar. Karşılarında sistemin insana ve onun ihtiyaçlarına karşı kör ve sağır çarklarını bulurlar. Devlet ise bir başka katliamda dökmek üzere timsah gözyaşlarını biriktirmeye devam eder.

Bugün de devlet tarafından benzeri bir oyun sahnelenmek istenmektedir. 45 saniye süren deprem Marmara Bölgesi'ni yerle bir etti. Depremin bilançosu onbinlerce ölü ve yaralı, hala enkaz altında onbinlerce insan, yıkılmış binalar, sokakta kalmış insanlar ve salgın hastalık tehlikesi...

Günlerce ortada görünmeyen devlet, şimdi tepkileri bloke etmek ve sisteme yönelmesinin önünü kesmek için görev başında. Halk kendi yaralarını sarmaya çalışırken, devlet yapılabilecek herşeyi yaptığını iddia ediyor. Deprem bölgesinde yaralılara ilkyardım bile doğru dürüst verilmez, birçok hizmet devlet tarafından değil gönüllüler tarafından yürütülürken, devlet bunları organize etmek bir yana, önünü kesmekle uğraşıyor. Sağlık Bakanı Osman Durmuş gönüllüleri ortamı kirletmekle suçluyor. Gönüllülerin özverisi kendi kirliliklerini ortaya çıkardığı için, aksayan işlerin sorumluluğunu gönüllülere yıkmaya çalışıyor. Sağlık hizmetlerinin sistemli bir şekilde verildiğini söyleyip, aksini ortaya koyanlar "spekülasyon yaratıyorlar" diyor.

Medya medyatik şovlarla bir-iki depremzedeyi flaş haline getirip göz boyamaya çalışıyor. Medyaya yönelik müdahaleden sonra yayın tarzı hızla değişti. Medya artık depremden zarar görenlerden çok, işlerin ne kadar iyi yürütüldüğü yalanını söyleyen devlet görevlilerini ekrana getiriyor. Seçilmiş bir-iki kişiye Kriz Yönetim Merkezi ile koordineli bir şekilde ne kadar iyi ve sistemli hizmet yürüttüklerini söylettiriyor.

Deprem devletin ne işe yaradığını gözler önüne serdi

Depremin hemen ardından devlet seferberliği değil, gönüllüler seferberliği başladı. Gölcük'te bütün yardımların asker tesislere gitmesine karşı halk inisiyatifi gelişti. Halk vinçlere elkoymaya başladı. Deprem bölgesine giden gönüllüler ise, yıllardır toplumsal sorunlara karşı duyarsızlaştırılmaya çalışılan gençlerden, inşaat işçilerinden, maden işçilerinden, aydınlardan, sendikacılardan oluşuyor. Bu inisiyatif ve toplumsal dayanışma devleti safdışı bıraktı.

Bugün devletin telaşına düştüğü nokta tam da burasıdır. Kitlelerin devletin gereksizliğini ve ne işe yaradığını kavraması, yabancılaşmanın herkesin gözünde açığa çıkması, deprem bölgesinde doğal örgütlülüklerin oluşmaya başlaması, devleti tahammülsüzleştirmektedir. Başından beri gönüllü çalışmalara katılan bu kesimler devletin acizliğinin açığa çıkartılmasında, kitle inisiyatifinin yaygınlaşmasında önemli bir işlevi de yerine getirdiler. Dayanışmanın, ortak kaderi paylaşmanın en güzel örneklerini verdiler. Hiç tanımadığı insanlar için canlarını ortaya koyan gençler, işçiler, aydınlar, Kürdüyle, Türküyle, Alevisiyle, Sünnisiyle bu halk, toplumsal duyarlılığın ve kader birliği etmenin güzel bir örneği verdikleri için, sömürücüleri telaşa düşürdüler. Onların cahillikle ve yağmacılıkla suçlanmasının arkasında da bu var. Toplumsal duyarlılığın ve dayanışma duygularının yeşerdiği, serpilip geliştiği bir toprak, kapitalistler ve onun devleti için ölüm fermanı demek olacaktır.

Deprem doğal afet midir?

Deprem bir doğa olayıdır, ama doğal bir afet değildir. Onu felakete çeviren teknolojinin insan için değil, kâr için kullanılıyor oluşudur. İnsanlık ilk çağlardan bu yana doğayı denetlemeyi ve kendi yararı için kullanmayı öğrendi. Teknoloji geliştikçe taşkın nehirler barajlarla dizginlendi, bereketli ürünlere ve elektrik enerjisine dönüştürüldü. Doğal gazlar denetim altına alınıp insanın kullanımına sunuldu. Teknoloji geliştikçe insanların doğaya hükmetme olanakları genişledi. Ama bu olanaklar teknolojiyi kendi sınıfsal denetimine alan kapitalistlerin kâr hırsını doyurmak için kullanıldığında ise insanlık için yeni felaketlerin kaynağı oldu. Nükleer enerji insanlığa yeni olanakların yanında atom bombası olarak geri döndü. Milyonlarca insanın ölümü, bizzat teknolojinin kapitalistler çıkarına savaşlarda kullanılması sonucu gerçekleşti.

Teknik ilerledi, çok katlı binalar yapılmaya başladı. Ama kapitalist kâr hırsı bu binaların eksik malzemeyle ve üstelik zemin etüdleri yapılmadan tamamlanmasına neden oldu. Bu binalara, arsa inşaat mafyasıyla içiçe geçmiş yönetimlerle kullanım izni verildi. Dört ay önce ölen DYP milletvekili Cevdet Aydın tarafından Yalova'da yaptırılan binalar tümüyle çöktü. Oysa çöken binaların hemen yanındaki kendi villası sapasağlam duruyor. Sivas MHP milletvekili Mehmet Ceylan'ın inşaat şirketi tarafından Yalova'da yapılan 96 dairelik üç site çöktü. Yalova Belediye Başkanı Yakup Koçar'ın akrabası Metin Koçar tarafından yapılan iki bina tamamen çöktü. Veli Göçer'in inşaatta deniz kumu ve çimento kağıdı kullandığı açığa çıktı. Yaptığı binaların çoğu çöktü.

Veli Göçer, Cevdet Aydın, Mehmet Ceylan, Metin Koçar, Ramazan Tamer ve adlarını sayamadığımız daha onlarcası... Kimi milletvekili, kimi devletle şu ya da bu şekilde ilişkili... Herbiri aynı çarkın birer parçasıdır. Aynı çürümüş, çeteleşmiş, mafyalaşmış sömürü düzenin pislikleri. Hepsi de aynı bataklıktan beslenen sivrisinekler. Bizden istenen, bataklığa dokunmadan öfkemizi kinimizi bu sivrisineklere yönelterek oyalanmamızdır. Kapitalist düzen denilen bataklık kurutulmadığı sürece daha çok sivrisinek üreyecektir.

Sermaye devletinin sorumluluğu büyüktür. Erzincan'da, Dinar'da, Adana'da, Marmara'da ölen insanlar bu sorumsuzluğun kurbanlarıdırlar. Herbiri önden bilinen deprem bölgelerinde inşa edilen şehirlerin yıkımını hazırlayan bizzat sermaye devletinin kendisidir. Devletin sorumluluğu bununla da sınırlı değildir. Gelişen bilim ve teknoloji depremi önden haber vermeyi olanaklı kılmasa da, depreme dayanıklı kentlerin ve binaların yapılmasına olanak vermektedir. Gelişen teknoloji ve deneyimler yıkılan binaların altından insanların sağ olarak çıkarılmasını olanaklı kılmaktadır. Eğitilmiş köpekler, termal kameralar ve diğer teknik olanaklar hızlı bir şekilde kullanıma sokulsaydı, bugün çok sayıda insan kurtulmuş olacaktı. Kürdistan'da yürütülen kirli savaş için hiçbir çabadan kaçınmayan faşist sermaye devleti, enkazın altında kalan halk için günlerce kılını dahi kıpırdatmadı.

Enkazların içine borularla hava ve nem verilmesi sonucu 15 güne kadar canlı kurtarma olanaklıydı. Oysa bu yapılmadı. Bu ve benzeri uyarıları devlet duymazlıktan geldi. "30 bin kişinin katili" diyerek kitlelerin duygularını sömüren, A. Öcalan ve PKK'ye karşı nefret oluşturmaya çalışan bu devlet, 45 saniyede onbinlerce insan katledilmesinin, milyonlarca insanın yaşadığı yıkımın sorumlusudur. 15 yıldır Kürdistan'da ölen 30 bin insandan sorumlu olduğu gibi.

Yıkıntıların altında kalan sadece işçiler emekçiler değil, yıkıntıların altında kalan sermaye devletidir. Dipten gelen sarsıntı sadece Marmara Bölgesi'ni değil, tüm ülkeyi sarstı. Bu sarsıntıdan daha büyüğü yoldadır. "Sosyal güvenlik reformu" ile ölünceye kadar çalıştırılmak istenen işçi sınıfı ve emekçilere başlarını soktukları evleri mezar oldu. Onların öfkesinin mayalandığı bilinmelidir. Enkaz altında kalan insanların hesabı ancak kapitalizmin enkazı kaldırıldığında sorulabilecektir. Emekçilerin öfkesi korkunç olacak, en büyük yıkımı ve yeniyi yapmayı, onların öfkesi ve dipten gelen dalgası sağlayacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Doğal afet değil, kapitalizmin felaketi!

Marmara Bölgesi'nin bir uçtan bir uca yıkılmasıyla ve binlerce insanın ölümüyle sonuçlanan depremin ardından burjuva politikacılar ve medya, yıkımın sorumlularını hemen buldular; "Allahın hikmeti" ve "vicdansız ve cani müteahhitler".

Depremi "Allah'ın hikmeti"ne bağlayan politikacıların, depremin yer kabuğunda oluşmuş kırıklardaki yer değiştirmelerden kaynaklandığını çok iyi biliyorlar. Ancak, katliamcı kimliklerini saklamak için bu tür bir afyon kullanmak zorunda kalıyorlar.

İnsanlık tarihi, karşısında "yapılacak bir şey yok" dedikleri doğaya karşı hakim olma savaşıdır. İnsanoğlu ilkel çağlarda doğayla başedecek üretim araçlarından yoksun olması nedeniyle pek çok doğa olayı karşısında aciz bir durumdaydı. Çaresizliğini, bu doğal olayları tanrılaştırıp ona sığınarak kapatmaya çalıştı. Ancak insanları hayvanlardan ayıran yan, onun doğayı değiştirebilme yeteneğiydi. Ve insanlar bu doğal yetenekleriyle çaresizliklerini yenerek doğaya hakim olmaya başladılar.

Ancak bu gelişim beraberinde insanların sınıflara bölünmesini ve bir sınıfın insanlığın ortak yarattığı değerleri tekelinde toplayarak diğer sınıfları bundan yoksun bırakmasını doğurdu. Böylelikle ezilen, sömürülen milyonlarca insan, bir avuç asalak tarafından tarihin ilkel çağlarına mahkum edildiler.

Tekniğin teknolojinin akıl almaz boyutlarda geliştiği çağımızda, milyonlarca insan halen deprem, sel gibi olaylardan binlerce ölü ve harabeye dönüşmüş yaşamlarla karşı karşıya kalıyorlarsa, bunun tek nedeni yine insanlığın yarattığı ortak değerlerin küçük bir azınlığın mülkiyetinde olduğu bugünkü düzendir, yani kapitalizmdir.

Bu düzende emeğin yarattığı değerleri gasp edenler emperyalistler ve işbirlikçileridir. Bu asalakların esenliği, tüm dünyada milyonlarca işçi, emekçi ve yoksulun açlığı, sefaleti, izbe konutlarda yaşamlarını tüketmeleriyle mümkün olabilmektedir.

Bugün dünyada deprem, sel vb. "doğal" olayların önüne geçebilmek için bilim ve teknoloji yetince gelişmiştir. Örneğin Marmara Bölgesi'ndeki depremle aynı şiddetteki bir deprem emperyalist ülkelerde çok hafif hasarlarla atlatılabilmektedir. Olduğu kadarıyla, bu hasarlar da yine bu metropollerde yaşayan işçi ve emekçileri vurmaktadır. Marmara Bölgesi'ndeki yıkılan binlerce binanın altında kalanlar, onbinlerce işçi, emekçi ve yoksul olurken, burjuvaların yaşadıkları semtlerde binalar dimdik ayakta durmakta ya da çok küçük hasarlarla, "doğal afet"e karşı meydan okumaktadırlar. Kaldı ki hasar gördüğü kadarıyla bu binalar da, burjuvalar ve burjuva devletin elindeki teknolojik araçlarla kısa bir sürede onarılmaktadır.

Yüzbinlerce insan teknolojik aygıtlardan yoksun bırakılmış olarak, büyük bir çaresizlikle tıpkı ilkel çağlarda olduğu gibi çıplak elleriyle yıkıntıları eşelemektedirler. Onbinlerce insanın derinlerden gelen çığlığı boş duvarlara çarpıp kaybolurken, yanı başlarında koca koca makineler üç beş tane apoletliyi kurtarmak için çırpınıp durmaktadır.

Katliamın sorumlusu çürüyen düzendir

Peki bu yıkımın sorumlusu salt "cani, vicdansız" müteahhitler midir? Elbette ki hayır. "Kâr daha çok kâr" için işleyen bu düzenin çarkları zaten vurgun, hırsızlık, kapkaççılık üzerine işlemektedir. Bu düzende vicdan da, erdem de, ahlak da hırsızlığın boyutuyla ölçülmektedir.

Çürüyen düzen mafyalaşmış bir rant ekonomisi üzerine kurulmuştur. Öyle ki, bu düzende arsadan inşaata, inşaattan ruhsata kadar yapılanmaya ilişkin bütün işler bizzat devlet ve sermaye tarafından yürütülmektedir. Daha dün bütün düzen partileri "nereden buldun" yasasını kaldırarak kirli işleri resmileştirmemişler midir?

Çürümüş düzen ve onun devleti sorumluluğu birkaç tane "vicdansız" müteahhitin üzerine atarak kendini kurtaramaz.

Onbinlerce ölümüzün, yıkılan yaşamlarımızın sorumlusu çürüyen ve kokuşan bu kapitalist düzenin kendisidir. Öfkemizi bu düzene yönlendirip, bu düzenin sahibi asalak takımını öfkemizin depremiyle yerle bir edelim, kanlı düzenleriyle tarihin çöplüğüne gömelim.

İnsanlığın yarattığı tüm değerlere yine onu yaratanlarca sahip olunduğu ve kullanıldığı bir düzeni, sosyalizmi kuralım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yaşadığımız felaketin adı kapitalizmdir!

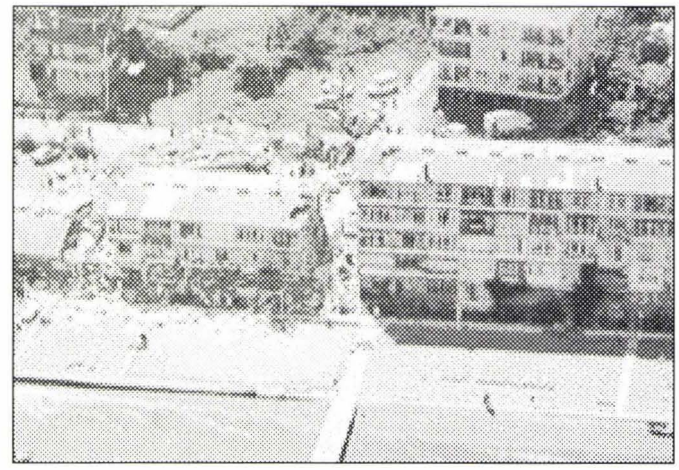

Yangın, sel, patlama, deprem ve daha sayabileceğimiz bir yığın "doğal afet"... Her yaşandığında işçi ve emekçilere fatura edilen, hesabını hep bizim ödediğimiz yıkımlar... Bizlere "takdir-i ilahi", "kader" diye dayatılan bu barbarlık sisteminin aynası...

Sel olur bizlerin evlerini basar, yangın olur bizlerin emekleri yanar, deprem olur evlerimiz harabeye döner. Yıkımları hep bizler yaşarız. "Takdir-i ilahi" saraylarda, köşklerde oturanların yanına hiç uğramaz. Dahası felaketin faturasını da biz öderiz. Sermayedarlar ise bu yıkım üzerinden de kârlarına kâr katarlar.

Neden bu hep yıkımlar işçi ve emekçilere reva görülür? Hep bizlere fatura edilir? Alınyazısı, kader deyip katlanmamız istenilir?

Yaşananlara şöyle bir bakalım. İzmir, İstanbul, Zonguldak vb. yerleri sel basmış, işçi-emekçi semtleri sular altında kalmış, salgın hastalıklar yaşanmış, fakat yardım adı altında işadamlarına kredi açılmıştır. Felaketin mağduru bizler ise yüzmilyonlarca hastane masrafını karşılamak zorunda bırakılmışızdır. Dinar, Erzincan, Adana ve birçok yerde deprem olmuş, işçi-emekçiler enkazların altında kalmış, bu yıkım üzerinden kârına kâr katan yine sermayedarlar olmuştur.

Ya depremden sonra yaşanılanlar? Canımızı kurtarsak da, ölümlerin en beterini yaşarız. Enkaz altında kalan yakınlarımızı kurtaramamanın verdiği o büyük acı... Artık kafamızı sokacak bir evimizin olmayışı... Hele bir de sakat kalmışsak, sermaye düzeni bizi ölmeden toprağa gömecektir.

Ya depremden önce yaşadıklarımız, depremde yaşadığımız yıkıntıdan daha mı azdır?

12 saati aşan çalışmamıza rağmen, karnımızı doyurmaya bile yetmeyen üç kuruşluk maaşımız... Çocuklarımızı okutamamanın verdiği o büyük eziklik... Sermayenin krizinin sürekli bizlere fatura edilmesi; tahkimi, sosyal güvenlik yasa tasarısı, mezarda emeklilik... İş kazaları ve cinayetleri... Bunların bizlere çektirdiği acı ve yıkıntı depremin yarattığından hiç de az değildir.

Sermaye sınıfı depremin günah keçilerinin müteahhitler olduğunu ilan ediyor. Ancak asıl katilin kendisi olduğunu artık görmeyenimiz kalmadı. Suçlu bellidir. Yıkımların faturasını ödemeyi reddetmeliyiz. Bizlerin kanları, canları üzerine villalar kurup servetlerine servet katmalarına, sonra da adına "kader", "takdir-i ilahi" deyip bizi katletmelerine izin vermemeliyiz. Dinarlar, Erzincanlar, Adanalar ve Marmara Bölgesi'nin şu andaki durumundan tek sorumlu sermaye düzenidir. Yaşadığımız felaketin adı kapitalizmdir. İşçi sınıfı ve emekçiler, "doğal afetlerin" doğal olmayan sonuçlarını, yıkımlarını yaşamamak için, bu aşağılık kokuşmuş sistemi tarihin hakettiği yere gömmek için, mücadeleyi yükseltmelidirler.

Yıkımın faturasını ödemeyi reddedelim!

Onbinlerce insanın öldüğü, binlerce binanın, köprünün, yolun yıkıldığı, TÜPRAŞ gibi Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşunun alevlere terkedildiği deprem sonrasında, sermaye devleti sözcülerinden bildik açıklamalar yükselmeye başladı. Bu açıklamalardan en bayat olanı ise "devlet büyüktür, bütün yaraları saracaktır" demagojisi oldu. Oysa daha depremin ilk gününde yıkıntıların arasında bir emekçi şöyle haykırıyordu; *"Nerede bu devlet? Yıkıntılarla başbaşa bıraktı bizi, daha dün işçiler zam istedi diye polis onları copluyordu. Şimdi ise hepsi karakollarda saklanıyorlar."* Sermaye sözcülerine verilecek en net cevap, bir emekçinin ağzından bu kadar sade bir şekilde dile geliyordu.

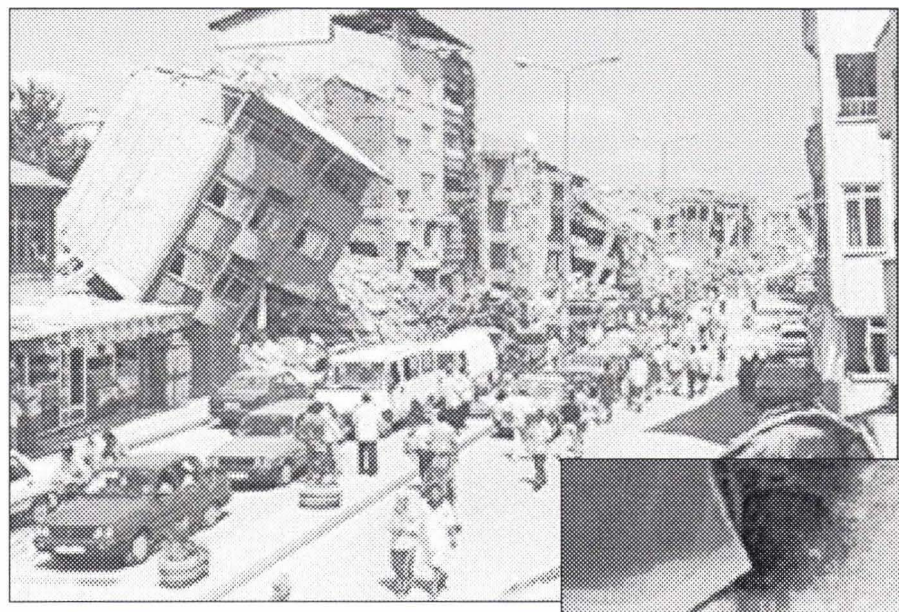

Evet, devlet sermaye düzeninin sürekliliğini sağlamak için işçi ve emekçilere karşı kurulmuş bir zor aygıtından başka birşey değildir. Sermayenin semirmesi için işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi, daha fazla soyulması gereklidir. Eğer emekçiler bu sömürü ve soygun politikalarına karşı direnişe geçerlerse, bu da zorla ezilecektir. İşte o zaman polisi, askeri, MİT'i, jandarması ve kontr-gerillasıyla "büyük devlet" işbaşı yapacak, işçi ve emekçilerin kafasına coplar inecek, öncüleri kaçırılacak, zindanlara kapatılacak, katledilecektir.

Depremin kısa bir süre öncesinde sermayenin yoğunlaştırdığı kapsamlı bir iktisadi ve sosyal saldırı dalgasıyla boğuşuyorlardı işçi ve emekçiler. Kapitalistlerin kâr oranlarındaki düşüşün önüne geçmek, emperyalistlerin sömürü ve talan politikalarının önündeki engelleri kaldırmak için sermaye hükümeti ve meclis canla başla, geceli-gündüzlü çalışıyordu. Emperyalist tekellerin ve TÜSİAD kodamanlarının daha fazla semirmesi için, işçi ve emekçilere sefaleti, fabrikalarından tabutlarını çıkaracak "mezarda emekliliği", yüzbinlercesinin işsizliği, kısacası tam bir sosyal yıkım programını pervasızlıkla dayatıyorlardı emekçilere. Bu yıkım programını reddederek alanlara çıkan işçi ve emekçilerse tehdit ediliyorlar, devlet copuyla tanışıyorlardı. Devlet kararlıydı. Sermayenin krizinin faturası işçi ve emekçilere ödettirilecekti.

Deprem, emekçilerin bu programın yürürlüğe girmesiyle karşılaşacakları yıkımı daha da hızlandırdı. Binlerce işçi ve emekçi, yıllarca çalışıp didinerek ancak başlarını soktukları küçük evlerinin yıkıntıları altında diri diri mezara gömüldüler. Binlerce can yok olduğu gibi, işçi ve emekçiler yıllarca aç, sefil yaşayarak elde ettikleri küçük kazanımlarını da bir çırpıda kaybettiler. Ama yakınlarının acısıyla açlık ve yoksulluklarının ağırlığını bastırdılar.

Buna karşın sermayenin feryadı ortalığı sarmış durumda. Milyarlarca dolarlık kayıp üzerine yaygaralar koparıp, TÜPRAŞ için gözyaşı döküyorlar. Tabi ki bunun tek nedeni var. Sermaye yıllarca "gemi battı, devlet çöktü" demagojileriyle "ulusal fedakarlık" adına işçi ve emekçilere İMF'nin acı reçetelerini içiriyordu. Şimdi ise depremin kendisi, acı reçetelerin "ulusal fedakarlık" adına işçi ve emekçilere yutturulması için bir gerekçe olarak getirilecektir.

Daha şimdiden depremin kendisi sermaye ve onun devleti için yeni bir rant kapısına dönüştürülmüş durumdadır.

Ülkenin ve dünyanın her yanından işçi ve emekçilerce deprem bölgesindeki işçi ve emekçilerle dayanışmak amacıyla maddi bir yardım akışı gerçekleşmektedir. Geçmişte deprem vb. olaylar arkasından da yaşandığı gibi, devletin elinde toplanan büyük meblağlar tutarındaki bu yardımlar sermayeye akıtılacaktır. Depremde herhangi bir hasarla karşılaşmamış olan tekelci sermayenin yükselttiği feryadın arkasında böylesi bir gerçeklik bulunmaktadır.

Depremin hemen arkasından devletin sermayeye kaynak aktarımının bir biçimi olan borçlanma faizlerinde %103'lere varan artışlar yaşanmıştır. Bu hem devlet elinde toplanan yardım amaçlı kaynağın sermayeye aktarılması, hem de işçi ve emekçilerin önümüzdeki günlerde karşılaşacakları yeni bir fatura demektir. Bu fatura işçi ve emekçilere yeni zamlar, vergiler, "sıfır" ücret zammı dayatmaları, sömürünün derinleştirilmesi, talanın katmerleştirilmesi yoluyla ödettirilmeye çalışılacaktır. İşçi ve emekçiler böylece yeni bir yıkımla karşılaşırlarken, sermaye semirdikçe semirecektir.

Deprem sonrasında, sermayenin ve onun politik temsilcilerinin uğruna çırpındıkları ve işçi ve emekçilere yeni saldırı programlarını pervasızca yürütmekten kaçınmadıkları, İMF ve Dünya Bankası'nın kredi musluları da açılmış durumda. Sermaye devletinin büyük bir acımasızlıkla yürütmeye soktuğu "mezarda emeklilik", emperyalist tahkim", düşük ücret ve özelleştirme uygulamaları karşılığında verilen bu krediler yalnızca bu saldırgan yıkım politikalarının aynı hız ve kapsamda sürdürebilmesini güvenceleme amacı taşımaktadırlar. Yüzmilyonlarca dolarlık kredi, yıllardır "sıcak para" için yanıp tutuşan sermayeye yeni bir ilaç olarak kullanılacaktır. Karşılığı ise, yaşamları zaten cehenneme dönmüş olan işçi ve emekçilerin karartılmış geleceklerine konulacak yeni ipoteklerle kat be kat fazlasıyla ödenecek, emperyalist tekellere yeni sömürü ve yağma alanları, sonsuz ayrıcalıklar sunulacaktır. Bu krediler, işçi ve emekçilerin kabaran öfkelerini ezecek yeni coplar, bombalar, tanklar demektir. Böylece emperyalizm, egemenliğini perçinleyecek, işçi ve emekçilerin kölelik zincirleri parlatacaktır.

Deprem sermayenin iştahını kabartan yeni ve yağlı pazarlar yaratmıştır. İnşaattan çimentoya, beyaz eşyadan tıbbi malzemeye ve sağlığa kadar bir dizi alanda faaliyet gösteren tekeller, daha binlerce insan toprak altındayken yüksek kâr hayalleriyle ellerini ovuşturmaktadırlar. Tıpkı emperyalist tekellerin Kosova yıkıntılarının arasında oluşan pastadan pay kapma mücadelelerinde olduğu gibi, depremin yıkıntıları arasında da bizzat yıkımın sorumluları tarafından pay kapma mücadelesi daha şimdiden başlamıştır.

Kapitalistler yaşadıkları iktisadi krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeterek bugüne geldiler. Depremin kendisi ise bu saldırgan politikanın boyutlanarak ve deprem bahanesi arkasına sığınılarak yoğunlaştırılacağını göstermektedir. Bu, iktisadi ve sosyal kazanımların gaspını hızlandıracağı gibi işten atılmaların da artarak devam etmesi anlamına gelmektedir. Depremin daha birinci gününde bunun ilk örnekleri yaşanmıştır. Örneğin Gentaş adındaki şirkette ilk günde 70 kadar işçi "şirketimizin içinde bulunduğu kriz ve depremin üretim ve pazarlamadaki yarattığı tıkanıklıklar" gerekçe gösterilerek işten atılmışlardır. Önümüzdeki günlerde aynı gerekçelerle binlerce işçinin işten atılması birbirini izleyecektir.

İşçi ve emekçilerin depremle yaşadıkları yıkımın sorumlusu olan sermaye düzeni, bu yıkımın faturasını da onlara keserek yeni bir yıkım saldırısını hayata geçirmenin hazırlıkları içindedir. İşçi ve emekçiler öfkelerini, depremle yıkılan yaşamlarının tek sorumlusu olan sermaye düzenine yöneltmelidirler. Yaşadıkları yıkımın faturasını ödemeyi reddederek faturayı sermayeye ve onun devletine ödettirmelidirler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sermayenin devam eden saldırıları ve deprem felaketi

Marmara Bölgesi'ni vuran büyük depremle tam bir yıkım ve katliam yaşandı. Ülke sanayisinin ve nüfusunun en yoğun olduğu bu bölgedeki felaket nedeniyle onbinlerce insan yaşamını yitirdi. Çok daha fazlası yaralandı, sakat kaldı. Geride kalanlar ise tarifi imkansız acılar, katlanması zor sıkıntılar içinde.

Yaşanan büyük felaket işçi ve emekçilerin gündemini de bir süre için değiştirdi. Sermaye devletinin "mezarda emeklilik" ve "uluslararası tahkim" eksenli saldırıları, deprem öncesinde sınıfın temel gündem maddeleriydi. Tahkimle ilgili anayasa değişikliğini onaylayan meclis, mezarda emeklilik yasasını da madde madde görüşüp kabul ediyordu. İşçi ve emekçiler ise, buna karşılık, 13 Ağustos genel eyleminin peşinden yeni eylemlere hazırlanıyorlardı. İşçi ve emekçilerin en yoğun olduğu bölgede yaşanan deprem, esasta bu kesimlere dönük bir katliam anlamına geldi. Ağır kayıplar verildi. Bu durum ister istemez işçi ve emekçilerin gündemini değiştirdi. Sermayenin saldırıları şimdilik gölgede kaldı.

Sermaye devleti saldırıya devam etmek için fırsat kolluyor

İşçi ve emekçiler büyük acılar içindeyken, hükümet bu durumu kendi cephesiden bir fırsat olarak kullandı. Fırsattan yararlanarak saldırı yasalarını kazasız belasız meclisten geçirdi.

Gündem kaymasından memnun olan sadece hükümet değil. Yaşadıkları sıkışmışlığı atlatma umuduyla sendikal korucular da deprem felaketinin üzerine atladılar. Bayram Meral Sosyal Güvenlik Yasası'nı kastederek; "şimdilik o dosyayı kapattık" şeklinde demeç verdi. İşçi ve emekçilerin acısından yararlanarak, onların eylemi önüne barikat örmeye soyundu.

Hem hükümet, hem de sendikalarımızın başına çöreklenmiş ihanet çetesi, deprem felaketiyle işçi ve emekçilerin yaşadığı saldırıları "farklı sorunlar" olarak göstermeye çalışıyorlar. Bunu yaparak, deprem öncesindeki eylemli sınıf tepkisini soğutmak, böylece saldırı yasalarının önündeki muhalefetten kurtulmak istiyorlar. Sermayenin bu oyununu farketmeyen bir çok işçi ve emekçi; "memleket yıkılmış, insanlar ölmüş, şimdi eylem yapmanın, emeklilik yaşıyla uğraşmanın sırası mı? Yaralarımızı bir saralım hele" diye düşünmektedir.

Doğal ve insancıl bir refleks olmakla birlikte bu doğru bir düşünce değildir. Elbette ki yaşadığımız felakete sırtımızı dönecek değiliz. Elbette ki önce yaralarımızı sarmaya çalışacak, çoluğumuzun çocuğumuzun dizboyu sorunlarıyla uğraşacağız. Yaşadığımız, çalıştığımız bölgede yaşamın normale dönmesi için üzerimize ne düşüyorsa yapacağız. Dostlarımızla, sınıf kardeşlerimizle acımızı paylaşacak, gücümüzü birleştireceğiz. Fakat tüm bunları yaparken ufkumuzu kendi yaşadıklarımızla sınırlamayacağız. Yaşananlara işçi sınıfının mensubu olarak da bakabilmeliyiz.

Eylem yapmak için, sermayeye ve devletine karşı sokakları doldurmak, öfkemizi haykırmak için, şimdi her zamankinden daha fazla nedenimiz var.

Sermayenin kokuşmuş düzeni bizi canevimizden vurdu çünkü. Onbinlerce insanımızı, sevdiklerimizi, sınıf kardeşlerimizi, devletin insanı hiçe sayan politikalarına kurban verdik. Devletin yıllardır uygulamaya çalıştığı işçi-emekçi karşıtı politikaların ne anlam taşıdığını deprem vesilesiyle yeniden gördük. Özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın, sosyal güvenlikte tasfiyenin dolaylı dolaysız sonuçlarının ne olduğunu ve ne olabileceğini bütün işçi ve emekçiler ibretle seyrettiler. Özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın ve sosyal güvenlikte tasfiyenin en dolaysız sonuçları, devre dışı kalan otoyollarda, tümüyle çöken haberleşme sisteminde ve felce uğrayan sağlık hizmetlerinde görüldü.

İşçi ve emekçilerin katili özelleştirmeci devlettir

Sermaye devleti '80'lerden bu yana hızlı bir özelleştirmeci kesildi. Birçok kamu kuruluşu o günden bu yana devlet tarafından sermayeye peşkeş çekildi. Konuyla ilgili çeşitli yasalar çıkarıldı, birçok özelleştirme de yapıldı. Ulaşım, haberleşme, enerji gibi temel altyapı sektörleri, özelleştirmenin gerektirdiği biçimlerde yeniden yapılandırıldı. Yaptıkları birçok hizmet taşeron firmalara pay edildi. Kendi olanaklarıyla yapabilecekleri yatırımları, ihaleler yoluyla özel sektöre yaptırmaları sağlandı. Bu politikalarda hayli mesafe katedildiği, altyapı sektörlerinde hizmet veren kamu kuruluşlarının eski yapılarını kaybettiği, deprem felaketi vesilesiyle acı bir şekilde gözler önüne serildi.

Örneğin depremde, bölgedeki otoyollarının, viyadüklerin hemen hepsi ciddi hasar gördü. Bu yüzden ulaşım önemli ölçüde aksadı ve ancak günler sonra yollar yeniden açılabildi. Depremde iflas eden ve ulaşımın kesilmesine neden olan bütün gösterişli otoyolları özel sektör tarafından yapılmış, hepsi de çökmüştür. Elinde yeterli olanaklar bulunmayan ve buna göre bir örgütlenmesi de kalmayan Karayolları ekipleri yolları yeniden ulaşıma açmakta hayli zorlanmışlardır. Bu yolları ihale yoluyla yapıp trilyonlar kazanan inşaat şirketleri ise, ne yolların tamiratıyla ilgilenmişler, ne de sahip oldukları olanakları kurtarma çalışmaları için seferber etmişlerdir.

Oysa Karayolları Genel Müdürlüğü, geçmişte, hemen tüm yol yapım işlerini kendi olanaklarıyla yürütüyordu. Hayli geniş bir makina-teknik ekipman parkı, bu işlerde yetişmiş elemanları vardı. Bugünse bundan eser kalmadığı görülmüştür. Hemen bütün yatırımlar hayli yüksek kârlarla inşaat tekellerine yaptırılmaktadır. Bu ulaşımda temel bir devlet politikasıdır. Karayolları, rutin yol bakımlarını bile zorlukla yapan, makina parkı küçülüp eskimiş, kadro yapısı zayıflamış bir kuruma dönüşmüştür.

Haberleşme hizmetlerinin durumu ulaşımdan daha farklı değildir. O çoktan reklamı yapılan cep telefonları deprem bölgesinde anında susmuştur. Nedenini tahmin etmek zor değildir. Bu sistemi kuran özel şirketler, halkın ihtiyaçlarını ve olağanüstü durumlarda haberleşme hizmetlerinin aksamamasını değil, daha fazla kâr etmeyi esas almışlardır. Dolayısıyla her koşulda ihtiyaçlara yanıt verebilecek bir haberleşme sistemi kurulmamıştır. Esas yatırım standartlara uygun haberleşme sistemine değil, abone sayısını ve dolayısıyla kârı arttıracak reklam kampanyalarına yapılmıştır. Sonuç olarak en gerekli anda haberleşme sistemi çökmüştür. Kurtarma, yardım ulaştırma ve bölgeden haber alma çabaları günlerce sonuçsuz kalabilmiştir.

Altyapı hizmetlerinden ayrı olarak bölgedeki sağlık hizmetleri de tam bir keşmekeş içerisindedir. Bölgedeki SSK ve devlet hastaneleri hem nüfusa göre sayıca yetersizdir, hem de yeterli donanıma ve personele sahip değildir. Bazı hastaneler depremde hastaların tepesine çökmüştür. Özel hastaneler ise deprem nedeniyle fiyatlarını arttırmışlar, parası olmayanları kapılardan çevirmişlerdir. Dışarıdan gelen sağlık personeli de devletin görevlendirmesiyle gelenler değil, gönüllülerdir. Sağlık Bakanı bölgeye gönüllü sağlık personeli gelmemesi için özel bir çaba bile harcamıştır.

Ulaşım, haberleşme ve sağlık; bu üçü ilk başta göze çarpan, devletin özelleştirme politikalarında önemli yeri olan sektörlerdir. Özelleştirme doğrultusunda bugüne kadar atılan adımların işçi ve emekçi düşmanı olduğunu, onların yıkımı üzerinde yükseldiğini yaşadığımız deprem somut olarak gösterdi.

Depreme seyirci kalan devlet ile "mezarda emeklilik" yasasını meclisten geçiren aynı sermaye devletidir. Depremde uğradığımız felaketi, mecliste teker teker onaylanan saldırı yasalarından ayırmak mümkün değildir.

Depremde onbinlerce insanımızın ölmesine neden olan devletten hesabı ancak işçi ve emekçiler sorabilirler. Sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmek, depremin hesabını sormanın da en doğru yoludur. Birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim. Sermayenin ve sendika bürokrasisinin oyunlarını bozalım. Sermaye devletini yarattığı enkazın içine gömelim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yıkımın sorumlusu sermaye düzenidir

Katliamcılardan hesap soralım!

Gözlerimizin önünde tam bir trajedi yaşanıyor. Yıkıntı altındaki binlerce insanın imdat çığlıkları ve halkın yardım çağrılarına karşılık vermedi bu devlet. Şans eseri felaketten kurtulmuş insanlar dişleriyle tırnaklarıyla yıkıntıları kazmaya çalıştılar.

"Şimdi değilse ne zaman yardım edecekler?" diye soruyor acılı insanlar. "Şimdi değilse ne zaman" sorusu yalnızca ölüsünü elleriyle çıkartıp gömen halkın değil, buna tanık olan, birşeyler yapmak isteğiyle yanıp tutuşan yüzbinlerce insanın da beyninde yankılanıyor. Yıkıma uğrayan bölgelere günlerce doğru dürüst yardım ulaştırılmadı. Yıkıntıları temizlemek için ellerini kullanan halkın modern araçlar bir yana kazma kürek talebi bile karşılanmadı. Yıkıntı altındakiler ölüme terkedilirken, yüzbinlerce insan felaket bölgesinde ölümden beter bir çaresizlik yaşadılar. Soygunda, sömürüde, terör ve katliamda sektirmeden işleyen bu devletin eli yıkıntılar arasında yardım dileyen insanlara ulaşmadı. Ortada halkın beklediği, görmek istediği bir devlet yok.

Ama emekçilerin bu vesileyle gördüğü, tanıdığı, icraatlarının tanığı olduğu bir devlet gerçekliği var. Daha depremin ilk gününde, daha ölenlerin cesetleri soğumamışken, daha yıkıntıların altında binlerce insanın iniltileri duyulurken, utanmazca "yağma olacak" söylentilerini yayıp buna karşı güvenlik tedbirlerini aldığını söyleyen bir devlet var! Hamasi nutuklarla, içi boş vaatlerle, döktüğü timsah gözyaşlarıyla suçunu gizlemeye çalışan bir devlet var! Yıkıntılardan yükselen alevleri değil, halkın yüreğini kavuran ateşi söndürmek için yalanlara ve çarpıtmalara başvuran bir devlet var! "Hain müteahhitler" edebiyatına sarılarak suçunu gizlemeye çalışan bir devlet var! 2-3 yüksek rütbeli subayını kurtarmak adına tüm olanaklarını buraya aktararak yüzbinlerin canı cehenneme diyen bir devlet var! Halkı soğukkanlı olmaya, tevekküle çağıran ve iman gücüyle direnmeyi öneren bir devlet var! Felaketin boyutlarını gizlemeye çalışan, burnunun dibindeki felaket bölgelerine ulaşamamanın acizliğine kılıf bulmaya çalışan bir devlet var! Ve daha halkın yaralarına bir parça merhem sürmeden, "daha çok çalışmalıyız", "mutlu Türkiye'yi kurmak için hep beraber elele vermeliyiz" diyerek böyle bir anda bile kârından başka birşeyi düşünmeyen Sabancılar, Koçlar gibi asalak sömürücü bir sınıf var!

Sermaye sınıfı Türkiye'yi emekçiler için her bakımdan bir yıkım ülkesine, bir cehenneme çevirmiştir. Yaşadığımız bu acılar ve yıkım doğal bir felaketin değil, kapitalizm belasının yolaçtığı bir trajedinin sonucudur. Bu düzende, daha fazla kâr üzerine kurulmuş bu sistemde emeğin, insan hayatının, insanca yaşam özleminin beş paralık bir değeri yoktur. Sömürücü sermaye sınıfı ve onun eli kanlı iktidarının, bir avuç asalağın çıkarları için gözden çıkarmayacağı, yıkımına yol açmayacağı bir şey yoktur. Dini imanı para olan bu sınıfın iktidarının bize reva gördüğü tek şey, azgın bir sömürü ve sefalet, mezarda emeklilik, paran kadar eğitim ve sağlık, paran kadar can güvenliği ve sosyal hizmetlerdir. Sorumlusu olduğu yıkımın ve acıların giderilmesi bir yana, bu devlet Kürdistan'ı kan gölüne ve viraneye çevirecek kadar eli kanlıdır.

Deprem, bu gerçeği bir kez daha açığa çıkarmıştır. Onlar daha fazla sömürsünler diye biz emekçiler altyapısı olmayan, sağlıksız yapılmış kentlerde ve konutlarda yaşamaya mahkum ediliyoruz. Onlar daha çok kâr etsinler diye iş cinayetlerine her yıl binlercemiz kurban ediliyoruz. Onların düzeni sürdüğü için sel, deprem, hastalık ve bilimum felaket önce bizim kapımızı çalıyor, çatımızı başımıza yıkıyor. Hak ve özgürlük talep ve mücadelemiz karşısında aslan kesilen bu devlet, bunun için yıkıntılar arasından uzatılan kardeşlerimizin eline sahip çıkmaz ve imdat çığlıklarını duymaz. Dinar'da, Ceyhan'da, Erzincan'da, selin her seferinde dümdüz ettiği emekçi semtlerinde bugüne kadar ne yaptıysa şimdi de aynısını yapmaktadır. Onlardan daha fazlası beklenmemelidir; bol demeç, bol vaat ve yalanlar dışında.

Ama öte yandan bu sömürücü asalakların devleti yıkımın faturasını üzerimize yıkmak için hiç zaman kaybetmiyor. Daha şimdiden zamlar birbirini izlemeye başladı, ek vergiler belirlendi. Yıkımın yol açtığı kayıplarını gidermek için başka faturaları da en kısa zamanda çıkaracaktır.

Bizler de sınıflı toplumun bu katı gerçeklerine göre hareket etmek zorundayız. Ne depremin, selin yol açtığı yıkım bizim için bir kaderdir, ne de bu asalak sömürü düzeninin içinde yaşamak. Alınterimiz, canımız, kanımız üzerinde kurdukları saltanat düzenlerini yıkmadıkça biz emekçiler her saat, her gün yeni yıkımlara uğramaktan kurtulamayacağız. Kapitalizm yıkım demektir. Yakınlarımızı kurtarmak için kazdığımız yıkıntıların altındaki sömürücü düzenin çürümüş temellerini artık görmek zorundayız. Bozuk düzende sağlam çark olmaz. Bu çürümüş temeliyle birlikte bu düzen binlerce kez yıkılmayı hakediyor. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır. İnsanca geleceğimizi ellerimize almak için sınıfsız sömürüsüz bir dünya kurmalıyız. Acımız, felaketin yol açtığı yıkım büyüktür. Öfkemiz ve soracağımız hesap da büyük olmalıdır. Gün hesap sorma günüdür.

Yıkımın sorumlusu sermaye düzenidir!
Hesap soralım!
Yıkımın faturasını sermayeye ödetelim!
Kurtuluş devrimde,
kurtuluş sosyalizmde!
Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın sosyalizm!

Kurtarma çalışmalarına katılan bir belediye işçisinin deprem ve devlet üzerine düşünceleri...

Kızıl Bayrak: Türkiye bir deprem faciasıyla daha karşı karşıya kaldı. Kurtarma çalışmalarına katılan biri olarak gözlemlerinizi aktarır mısınız?

İşçi: Gerçekten görünen tablo çok korkunçtu. Binlerce insan öldü, yaralandı, evleri yıkıldı. Ama tablonun vahim olan yanı deprem kuşağında bulunan bir ülkenin devletinin bu kadar hazırlıksız olmasıydı. Ben Çınarcık'a gittim. 2. gündü ve hiçbir şey düzene girmemişti. Kimin neyi ne için yaptığı, yardımların nerede toplandığı, nasıl dağıtıldığı belli değildi. Kurtarma çalışmaları aslında gönüllü gruplara kalmıştı diyebiliriz. Bunun bazen zararlı sonuçlar vermesi de olasıydı. Adapazarı ve İzmit'e giden arkadaşlarla da görüştüğümüzde edindiğim izlenim tam anlamıyla devletin iflas ettiğiydi.

Kızıl Bayrak: Devlet bu kadar yüksek organizasyon gücüne sahipken, örneğin bir günde Cudi Dağı'nın tepesine binlerce asker ve malzeme yığabilirken, bu olayda böyle acizlik içinde kalması neyle açıklanabilir?

İşçi: Onlar nasıl açıklarlar bilemiyorum ama, ben kısa bir cevap vereyim. Bu devlet her şeyini zarara göre ayarlamış, yani korumaya, kurtarmaya göre değil, yok etmeye göre.

Kızıl Bayrak: Siz bir işçisiniz. Kısa bir süre önce sermayenin yıkım saldırısına karşı eylemler genel greve doğru ilerliyordu. Devletin bu acizliği karşısında işçi ve emekçiler onların örgütleri nasıl bir tepki göstermeli?

İşçi: Sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tepkilerini yazılı ve sözlü olarak dile getiriyorlar. Bunun ötesinde eylemli bir tepkinin çok yerli yerine oturmayacağını düşünüyorum. Ama tüm vaazlarına rağmen devletin, sorumluların cezalandırılmasında gereken hassasiyeti göstermeyeceğini düşündüğümden bunun takibi konusunda sendikalara, demokratik kitle örgütlerine, demokrat kamuoyuna büyük görevler düşüyor. Bu işin asıl takipçileri olmak gerekiyor.

Kızıl Bayrak: Peki gelecek başka depremlere hazırlıklar için ne yapmalıyız?

İşçi: Öncelikle bunu devletin yapması gerekiyor. Fakat onu bu yapısıyla bu zorlu ve kârsız işe sokmak çok zor. Bu mücadele ancak onun bu halini değiştirmekle anlamlı olur. Yıkım devletini insan devleti haline sokmak gerekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu devlet bizim devletimiz değil!

Kendi gücümüze güvenelim, örgütlenelim!

Marmara'da yaşanan deprem felaketi her zamanki gibi yine emekçileri vurdu. Gerçekte ise emekçileri vuran deprem değil kapitalizmdir. Türkiye'de yaşanılan diğer doğal afetlere bakıldığında da tablo hep aynı olmuştur. Kapitalistlerin kârlarını arttırmak için yeterli altyapı gerçekleştirilmemiş, binalar için gerekli standartlar oluşturulamamış, denetleme yapılmamış, malzemelerden çalınımış, kaçak binalara göz yumulmuş, önlemler alınmamıştır. Sonuç ise göçükler, grizu patlamaları, depremler, sel felaketleri, yangınlar, onbinlerce ölü, yüzbinlerce yaralı, insanların ömür boyu çalışmalarının karşılığı olan evlerinin barklarının yıkımı, evsizlik, açlık, işsizlik. Devlet yardımı ise hep sınırlı olmuştur. Bu yardımı alabilenler de işçi ve emekçilerden çok, tüccarlar, bürokratlar ve polislerdir.

Çok kabaca yakın tarihte gerçekleşen "doğal afetlere" bakarsak, bunların ne kadar "doğal" olduğunu görürüz.

Mart 1992 Kozlu Maden Ocağı'nda grizu patlaması: 263 işçi ölü. Sebep, sermaye devletinin daha çok kâr amacı ile önlem almaması. Grizu sızıntısı bilindiği halde, hatta sokakta tartışılır hale gelmesine rağmen, çalışılmaya devam edilmesi. Ölenler öldükleri ile kaldılar, kimseden hesap sorulmadı, ölenlerin ailesi sefalete mahkum edildi.

Kasım 1995 İzmir'de sel felaketi: Altyapı hizmetlerinin alınan vergilere rağmen yapılmaması sonucunda insanlara hayat veren yağmur 30'un üzerinde insanın ölümüne sebep oldu. Altyapı hizmeti burjuva semtlerinde gerçekleştirildiği için, sel, Yamanlar, Çiğli, Harmandalı gibi emekçi semtlerini vurdu. Kimseden hesap sorulmadı.

Ekim 1995 Dinar'da deprem: Müteahhitler rahatça bina yapıp para kazansınlar diye gerekli standartlar konulmadı, yapılan binalar denetlenmedi. Malzemeden çalınarak yapılan binalar çöktü. 90 ölü. Kimseden hesap sorulmadı. Kimseden hesap sorulmadığı için aynı yerde yaşanılan ikinci depremde ('97 Kasım) 144 kişi öldü. Bir kere daha sorumlu doğa ilan edildi.

Temmuz 1998 Ceyhan'da deprem: 145 ölü. Sebep yine daha fazla kâr. Devletin açıklaması "her türlü yardım yapıldı, tüm ihtiyaçlar karşılandı". Gerçekte ise insanlar aç ve barınaksız kaldılar. Yardım her zamanki gibi emekçilere değil sermayedarların kasalarına aktı. Çadırlar polis lojmanlarına gitti. Onlardan kalıp halka dağıtılan 3-5 çadır ise 40 milyonluk senetler karşılığında verildi. Açılan aşevinde polisten depremzedelere yiyecek bir tas çorbadan başka birşey kalmadı, o da hakaretler eşliğinde. Şimdi televizyonlarda yapılan bedava tıbbi hizmet vaadi Ceyhan'da da yapıldı. Ama parası olanlar tedavi görebildi, ilaç alabildi. Sonunda emekçilerin tepkisi devlete yöneldi ve insanlar enkaz altından çıkarılırken ortalıkta gözükmeyen devlet birden kendisini gösterdi. Polis depremzedelere saldırdı.

Mayıs 1998 Batı Karadeniz sel felaketi: 20'den fazla ölü. Sebep yine aynı; daha fazla kâr için yetersiz altyapı. Felaket sonucu yapılan yardımlar tüccarlara gitti. Sel dolayısıyla çalışılamayan madenlerdeki işçilere devletin yardımı, yevmiyelerinin yarısını kesmek oldu. Devlet suçu yine doğaya attı.

Daha önce yaşanan felaketlere baktığımızda da tablo değişmiyor. Daha fazla kâr için insanlar ölüyor. Bizim hayatımız üzerinden kumar oynanıyor, kaybeden ise hep biz oluyoruz. Sermaye devleti toplanan yardımı ise kapitalistlere dağıtıyor ya da bizzat kullanıyor.

Tüm bunların gösterdiği tek bir şey var. Ya iktidarı ele geçirip sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kuracağız, ya da bir gün sıra bize gelecek!

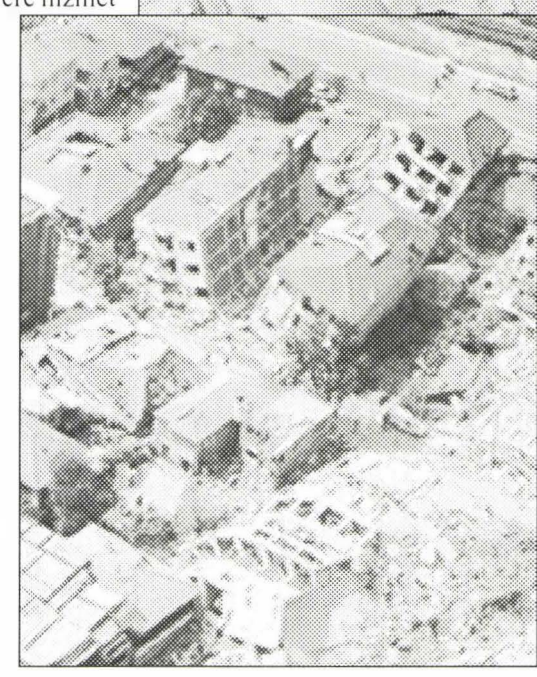

Bu devlet kimin?

Yaşanan felaket, bu devletin kimin olduğunu, kimlere hizmet ettiğini ve ne işe yaradığını bir kere daha gösterdi bize.

Onbinlerce insan, günlerdir sokakta yaşama savaşı verirken ortaya çıkmadı bu devlet. Yıkıntıların altında insanlar bir yardım eli bekledi günlerce. Şu anda bile dişleri ve tırnaklarıyla yıkıntılar deşeleniyor, bir can daha kurtarmak umuduyla. Dünyanın öteki ucundan kurtarma ekipleri çığlıkları duyup geldiler. Ama devlet yoktu ortada.

Göstermelik bir oyuna dönüşen "Kriz Yönetim Merkezleri", politikacıların ateşli nutukları çocukların ölmesini önleyemedi. Ölülerimiz bile ortada kalmış durumda. İşçi ve emekçiler bu devletten bir şey beklemenin boşuna olduğunu en acı şekilde öğreniyor.

Bu devlet, binlerce insanın ölümüne rağmen, bu kadar utanmazca, bu kadar sorumsuz ve ciddiyetsiz davranabiliyor. Kriz Yönetim Merkezleri'nin yaptıkları ortadadır. Yaraları gerçekten sarmak, acıları dindirmek onların yapacağı iş değildir. Dünyanın ve ülkenin dört bir yanından gönderilen yardımları bizlere ulaştırma işini bile yapmıyor bu devlet. Dinar'da, Ceyhan'da gelen yardımların büyük kısmı ihtiyaç sahiplerine değil, açıkgözlerin cebine gitti. Gene böyle olacağı kesindir, devlete güvenmemiz için hiçbir neden yoktur.

İlericiler, devrimciler, işçi ve emekçiler inisiyatifi ele almalıdır

Depremden daha fazla devletten çekmemizin, ellerinde oyuncak olmamızın, bizimle açıkça alay etmelerinin en büyük nedeni elbetteki örgütsüz ve dağınık olmamızdır. Deprem bölgesinde bulunan tüm işçi ve emekçiler, ilericiler ve devrimciler devletten hesap sorabilmek, yaraları bir an önce sarabilmek için ayağa kalkmalı, biraraya gelip örgütlenmelidirler.

Depremden zarar gören her sokakta, her semtte, her ilçede ve her şehirde mümkün olan en geniş insan kitlesinin onayını almış komiteler oluşturulmalıdır. Bunların başta sokaklarda, başka semtlerde veya bölgelerde kurulmuş olanlarla koordinasyonunu, görev bölüşümünü sağlayacak ortak platformlar oluşturulmalıdır.

Komitelerin en önemli işlevlerinden biri kendini seçen kitlenin gücüne dayanarak devlet kurumlarını görevlerini yapmaya zorlamak olmalıdır. Devlet depremden zarar görenlere gerekli her tür olanağı sağlamak zorundadır. Komitelerimiz halkın tepkisini örgütlemeli, bu, devletin kurumları üzerinde bir yaptırım gücüne dönüştürülmelidir.

Gıda, sağlık, barınma ihtiyaçlarının karşılanması, bölge güvenliğinin sağlanması, gerekli yerlere iletişimin sürdürülmesi ve deprem bölgesi dışından dayanışmanın örülmesi için görevlendirmelere, gerekirse alt komitelere gidilmelidir.

Kurtarma faaliyetleri için birçok araç-gereç ve teknik ekipman gerektiği halde, ne devlet ne de özel sektör fabrikaları gerekli çabayı gösterdiler. Kurulacak işçi-emekçi komiteleri her türlü malzemeyi seferber etmekle yükümlü olmalıdır. Gerektiğinde ihtiyaç duyulan malzemeye el koymak dahil her türlü yöntem kullanılmalıdır.

Muhtemel salgın hastalıklara karşı şimdiden önlem alınmalı, devletle değil TTB ve SES gibi kurumlarla işbirliğine gidilmelidir. Özel hastanelerin ellerindeki olanakları karşılıksız olarak halkın ihtiyaçlarına seferber etmesi sağlanmalıdır.

Deprem bölgesi dışındaki ilericilere, devrimcilere, işçi ve emekçilere de çok iş düşmektedir. Gıda ve sağlık malzemesi temini için, maddi yardım sağlanması için her olanak örgütlenmeli, deprem bölgesindeki işçi-emekçi komiteleriyle sürekli iletişim sağlanmalıdır.

Bu devlet bizim devletimiz değil. Ondan medet ummayalım. Devlete değil kendi gücümüze güvenelim. Örgütlü işçi ve emekçilerin yenemeyeceği düşman, başedemeyeceği zorluk yoktur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TÜMTİS'li bir işçiyle söyleşiden...

Kızıl Bayrak: İşyerinizde son durum nedir?

İşçi: Depremin olduğu gece sendika ve patronlar görüşecekmiş. Fakat deprem haberinden sonra iptal edilmiş. Eğer görüşülseydi sendika %50 zam isteminde bulunacaktı ve yine onlar %0 diyeceklerdi. Herşey çok gergin, işyerimizde ne olacağı belli değil, her an işten atılabiliriz. Görüşmenin yatmış olmasını depreme bağladılar, doğru olmayabilir. Bize söylenen bu yalnızca.

Kızıl Bayrak: Peki şu anki gündeminizde neler var?

İşçi: Şu an tüm ülkede olduğu gibi bizim gündemimizde de deprem var. Biliyorsunuz önce Apo haftalarca gündemde kaldı. Sonra bizler mezarda emeklilik yasasına karşı eylemlerle ve kısa vadeli grevlerle gündeme geldik. Ve tüm gündemleri alt-üst eden bir deprem geldi. Sanki yaşam felç oldu, bir durgunluk var insanlarda.

Kızıl Bayrak: Şimdi yasayı mecliste geçirmenin olanaklarını arayacaklar ve bir kez daha fedakarlık isteyecekler, belki de bunun için depremi bile kullanacaklar, bu durmda tepkiniz ne olacak?

İşçi: Gündeme gelmesi elbette kaçınılmaz, insanların iki kini birleştirmesi gerekecek. Bizim tepkimiz net, böyle bir şeye cesaret edemeyecekler. Bu yasa meclisten geçmeyecek. Onlar depremde ne yaptılar? Biz ağladık, biz yardım topluyoruz. Şimdi de bizden istemesinler. Gerçi onlar bir yolunu buluyor, büyük aygaz tüplerin 12 milyon olacağını duydum. 3 milyon 400 bin lirayı veremezken. Az önce izledik, 6 gün sonra kaburgaları kırık bir çocuk çıkardılar. İkimiz de sevindik ama biliyorsun, çoğu bilinçsiz müdahaleden ölmüştür. Hani nerdeydi devlet? Hatırlarsın, son Kızılay eyleminde, greve gittiğimiz gün, bizden çok polis vardı. Özel tim bile gelmiş, hepimize sataştılar, birçoğumuzu dövdüler, ama yine direndik. Neyse, sormak lazım nerde bu çok güçlü adamlar? Bu arada sana ve arkadaşlarına teşekkür ediyorum. Çünkü sizin yaşınızdaki gençler kafelerde, barlarda. Çok sevindim yanımızda olmanızdan dolayı.

Müdahalesiz kalmakla mezarda da ölmeyin, leşiniz çıksın diyor. Bir hafta geçti ve hala cesetler yıkıntılar altında çürümüş bir şekilde bekletiliyor. Az önce de belirttiğiniz gibi eylemlerde binlerce polisini getirip işçi ve emekçileri dövdürüyor fakat böyle bir felaket karşısında ulaşım zorluğundan denilip -bu ucuz bir yalan tabii- ilk iki gün insanlar felaketleriyle başbaşa bırakılıyor. Demek ki, çürümüş olan bu sistem işine gelen yerde güç olabiliyor...

Deprem doğal bir afet. İnsanı deprem değil, düzensiz kentleşme, devletin sorumsuzluğu öldürüyor. Çaresiz bir devleti tanıdık. Akıl, sır ermiyor; bir bakan yaralı taşıyan bir helikoptere anons yaptırıp -tabii bu yaralı askeri bölgedeki yıkımdan çıkarılan bir yaralı- yaralıyı bırakıp kendisini alınasını söylüyor. Deprem yerlerine bakacakmış. Bunlar nasıl insan? Rezil insanlar, vicdanları para hepsinin. Bu bir rezalet.

Kızıl Bayrak: Bu depremin açtığı maddi manevi yaralarımızı kim saracak?

İşçi: Deprem aslında çok büyük bir gerçeği ortaya çıkardı. O da bu kadar insan çoluk çocuk ölürken devletin ne kadar duyarsız ve aciz kaldığı. Bu da ne demek? Bu yaraları bizler saracağız. Devletten vatandaşa hayır gelmez.

Kızıl Bayrak: Sendikanız üzerinden ya da işyeri yetkililerince depremzedeler için herhangi bir yardım kampanyası oluşturuldu mu?

İşçi: Sendikadan böyle bir istek gelmedi ama temsilcimizle yaptığımız toplantıda aidatlarla birlikte yardım kesintisi yapalım diye karar verdik. İşyerimize gelince, deprem bölgesine gidelim dedik, ben iyi bir elemanım ama patron bana bile yüzünü astı. Olmaz diyormuş. Şöyle söyleyim, ben ambar işçisiyim. Her türlü ilaç fabrikasının ilaç dağıtımını yapıyorum. Deprem için de insanlara ilaç lazım diyordu televizyonda. Ama bu adamlar bana yardım bölgesine ulaşması için ilaç dağıtımı yapmamı söylemediler. Onlar bir kuruş bile vermezler. Onları paralarıyla gömeceğiz.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz.

***Kızıl Bayrak*/Ankara**

Yıkım için örgütlenen devlet yaşatmak için seferber ol(a)madı

"Cumhuriyet 75 yaşında; bin yaşındaki kadar deneyimli ve güçlü bir yaşındaki kadar genç ve dinamik"

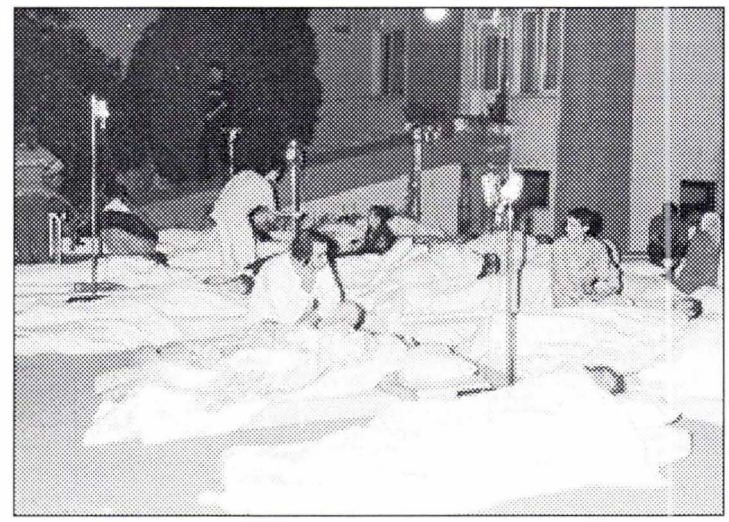

Deprem, duvarları süsleyen bu afişlerin hepsini yerle bir edemedi ama, bu sahte övgüyü enkazın en derin yerine gömdü.

Devlet nerede, organizasyon hani? haykırışları hiç dinmedi; bu çığlıklar susmayacak, öfke bilenecek gibi de görünüyor. Bir kez daha yaşam en iyi yazıdan daha öğretici, en etkin açıklamadan daha aydınlatıcı oldu.

Binlerce bedeni karanlığa gömen deprem yüz binlerce emekçiye ve yoksul halka devlet hakkında, ışık tuttu.

Yıkıntılardan kurtuldukça umutları vardı; devletin elinin kandilerin kurtaracağına, yaralarını saracağına dair. Devletin "sıcak" eli hemen uzanacak, hiç değilse canların bir kısmı kurtulacak ihtiyaçları karşılanacaktı. Umutla aradılar onu, haykırdılar ve sordular da. Devlet yok halk bize sahip çıkıyor diye haykırdılar.

Onlar hesap sorarak haykırırken muhatapları pişkince cevapladılar. Cevapları kendilerine yakışıyordu doğrusu "telefon hatları çöktüğü için talimat veremiyoruz". "Devletin görevlileri de enkaz altında". dediler.

Bölgenin en güçlü ve donanımlı ordusu olduğu ileri sürülen ordunun da bölgesel bir yıkımda bile iletişimi bitiyordu. Ya da o iletişim ağı, yaşatmak için kullanılmak istenmiyordu.

Toplandılar birgün sonra ve o tanıdık açıklamayı yaptılar; *"ölenlere başsağlığı, kalanlara acil şifalar dileriz. Devletin yardım eli hemen uzanacaktır".*

Hiç vakit kaybetmeden devletin yardım elinin uzatıldığı masalına da başladılar.

Küçük bir kitle gösterisinde anında diğer illerden on binlerce polis ve asker sevk eden, hemen kuşatma yaratan devletin, yaşatmak için seferber edecek gücü yoktu. **Devletin kolu da eli de beyni de yok etmek içindi.** Bütün kaynaklar yok etmeye, sindirmeye susturmaya ve savaşa göre organize edilmiş, beyinler buna şartlandırılmıştı. Yağmur altında ve çamurda debelenen depremzede şaşkındı ama bilinçlenmeye, haykırmaya devam ediyordu. Halkların sıcak eli, ırkçı ön yargılarını da bir anda paramparça etmişti. Halkın yardım eli örgütsüz ve güçsüz de olsa içini ısıtıyordu.

Ve uzandı nihayet devletin maharetli eli;

Polislerin, bir depremzedenin müteahitlere tepki amacıyla taşıdığı dövizleri görünce onu hemen apar topar sürüklemeleri ile anladık devletin o meşhur elinin uzatıldığını.

Gönüllü kuruluşların ve sivil inisiyatiflerin yardım çabalarını engellemeye başlaması ile, şaşalı karşılama törenleri ile, deprem bölgesine teşrif eden sivil ve asker bürokrasisinin herşeyi gizlemeye çılışan nutuklarıyla anladık devletin elinin geldiğini.

Ve dış yardımları engelleyen, yabancı kurtarma ekiplerine zorluk çıkaran, onlara hakaret eden, yabancı hekimlerin hastalık getirdiğini söyleyen, hastanın ve sağlık probleminin olmadığını ileri süren cahil, ırkçı faşist bakanlarıyla anladık devletin elinin uzatıldığını.

Yine kırmak ve yok etmek için uzanmıştı elleri; ama bu kez kırılacak can, hırpalayacak beden de kalmamıştı. Sağ kalan bedenler de kısa sürede kırılası elin ne olduğunu anlamıştı ve öfkeliydi.

İzmit milletvekili radyodan haykırıyordu, çaresizdi ve o sıfatından sıyrılmış, sadece duygularıyla haykırıyordu. *"İki çocuğum yırıntılar içinde, onlara ulaşamıyorum, devlet yok, yardım yok"*

Yaşam öğretiyor ve söyletiyordu.

Devletin memurları enkaz altandıydı. Ya kurumları ve kendisi?

Zaman bu acil halden uzaklaştıkça, yeniden olağan akışa on binlerce can eksikle dönüldüğünde yeniden düşünmeli mutlaka. Yıkılan kim, yıkan kim?

Hiç şüphe yok ki yıkımın asıl mağduru düzenin de mağduru olan emekçilerdir. Derme çatma binalarda ölen, yıkımdan sonra çamur deryasında yaşamaya çalışan canların çoğu yoksul emekçilerdir.

Hiç kuşkunuz olmasın ki yıkılan rantiyeler yok olan bedenlerden daha önemlidir onlar için.

Ve hiç kuşkunuz olmasın ki bu cinayetin ekonomik faturası zamlarla yine işçi ve emekçilere ihale edilecektir. Sermayedarlar ise lütfettikleri yardımlarla prim toplayıp, yine bunu bizim sırtımızdan çıkaracaklar.

Birkaç tane üst rütbeli subayları göçük altında diye bütün iş makinaları ile iki gün boyunca sadece orada çalışan askeri bürokrasinin de halka karşı tutumu ve özü değişmeyecek. Evlatlarınızın burada kullanılıyor olması o kurumu bizden yana yapmaya yetmeyecek.

Deprem on binlerce canımıza mal olmakla kalmasa, zihnimizde yarattığı bu sarsıntıdan insandan yana, yaşamdan yana bir cevher fışkırsa.

Uzak değil bu, tam zamanı şimdi. Devrimcilerin örgütlü güçle müdahale dahi edemediği gerçeğine rağmen uzak değil.

Ne susmak yaraşır, ne durmak; yeni yıkımlara karşı yaşatmak için çaba gerek.

Ve enkazın özüne vurmalı balyozu.

Cumhuriyet 75 yaşında;

Bin yaşındaki kadar takatsiz ve bitmiş; bir yaşındaki kadar cahil ve beceriksiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Devlet ne işe yarar!

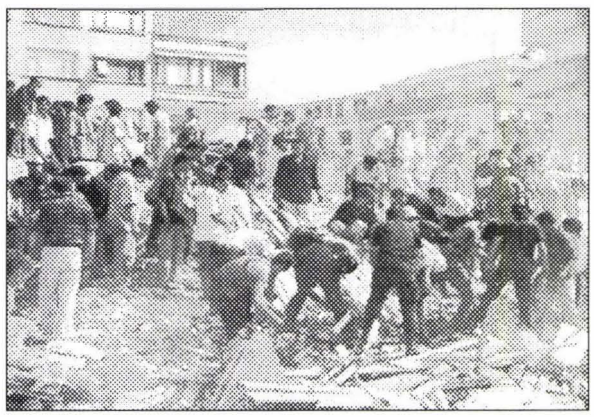

Onbinlerce ölü ve yaralı ile sonuçlandı deprem. Binlerce insan hiçbir müdahale olmadan günlerce göçük altında can çekişti. İnsanlar kendi çabaları ile kurtarma çalışmalarını yürüttüler. Araç-gereçsiz, en ilkel yöntemlerle yürüyen bu çabalarla kurtarabildiklerini kurtardılar. Sokakta en küçük bir işçi ve emekçi direnişi için bile anında organize olan, bütün güçlerini seferber eden devlet, insanların canının sözkonusu olduğu böyle bir felaket karşısında kılını bile kıpırdatmadı.

Devlet ne işe yarar!

Devlet işçi sınıfı ve emekçileri baskı altında tutmak, sermaye sınıfının sömürüsünün sürekliliğini sağlamak üzere vardır.

Bu ülkede sözkonusu olan işçi ve emekçilere saldırmak olunca devletin özel olarak yetiştirilmiş işkencecilerinden tutun da işçi ve emekçilerin gösterilerine müdahale etmek için çevik kuvvetine, askeri birimlerine, eğitilmiş köpeklerine kadar herşeyi var. Ama Türkiye'nin bulunduğu coğrafyanın birinci derecede deprem bölgesi olmasına, iki senede bir kitlesel katliamlar yaşanmasına rağmen, bu ülkede depreme müdahale etmek üzere arama-kurtarma ekipleri yok. Bu tür felaketlerin sonuçlarını ortadan kaldırmak üzere sağlık vb. organizasyonlar yok.

İşçi ve emekçilerin gösterilerine müdahale için özel coplar, gözyaşartıcı bombalar, kimyasal gazlar, panzerler vb. her türlü araç-gereç var. Ama depreme, sele, yangına müdahale edecek uçak, itfaiye aracı, vinç vb. araçlar yok.

Olası bir kitle gösterisi, savaş vb. gelişmeler için neyin nasıl yapılacağı belli. Tüm planlar var. Ama emekçilerin yıkımlarına neden olan olaylara nasıl müdahale edileceğine ilişkin hiçbir planlama yok.

Deprem bölgesinin sanayi bölgesi olması dolayısıyla burada özel ve devlet şirketlerine ait yüzlerce iş makinası olduğu halde devlet bunları halkın hizmetine sunmuyor.

Bu tür olaylara da hızlı müdahale edeceği söylenen "Kriz Yönetim Merkezi" ne yapıyor? Kriz Yönetim Merkezleri Gazi katliamında, '96 1 Mayıs'ında ve sonraki 1 Mayıslar'da saldırı üssü olarak kullanılmıştı. Valisinden emniyet müdürüne bütün "yetkililer" görev başındaydı. Olay yerinden görüntüler anında kameralar aracılığıyla buraya ulaşıyor, buradaki "yetkililer" duruma göre anında taktik belirliyor ve alana iletiyor, alandakiler de hemen uygulamaya geçiyorlardı. İşçi ve emekçilerin hak alma mücadelelerinin ya da en doğal tepkilerinin bastırılması için hazırlanan bu organizasyon hiçbir şekilde aksamaz, herşey tıkır tıkır işler. Kim ne yapacağını biliyordur. Çünkü bu örgütlülük tam da bunun için kurulmuştur. Asli görevini hiç aksatmadan yapar. Gerçek yüzünün saklanması için bu yapılanmanın görevleri arasına "doğal afet"lere müdahale de konmuştur. Peki bugün yaşanan bu felakete karşı "Kriz Yönetim Merkezi" ne yapar? Hiçbir şeyden, hatta diğer illerdeki Kriz Yönetim Merkezleri'nin telefon numaralarından bile haberdar değildir. Kriz Yönetim Merkezleri'nde hiçbir yetkili yoktur. Sadece üç telefon hattı vardır. Bu telefonları düşürmeyi başaran şanslılar ise sorunlarına hiçbir yanıt alamazlar. Görevliler ne yapılacağını bilmiyordur. Baştan savma yanıtlarla karşılaşır veya başka yerlere havale edilirsiniz.

Ama Kriz Yönetim Merkezi ve devlet, halkın gelişecek tepkisine karşı hazırlıklıdır. Gölcük'te yardımların sadece askeri tesislere gitmesine karşı gelişen kitle tepkisine anında müdahale edilmiş ve dağıtılmıştır. Günlerdir enkaza müdahale etmeyen güvenlik güçleri bu tür tepkileri bastırmak üzere görev başına geçirilmiştir. Kutsal özel mülkiyeti korumak yine devletin görevidir. İnsanların canını kurtarmak için kılını bile kıpırdatmayan devlet, yağmayı önlemek adına özel mülkiyeti korumak için olağanüstü güvenlik önlemleri almıştır.

İşçi ve emekçilerin yağmalanacak zaten birşeyleri yoktu. Bir canları vardı. O da kapitalistlerin kâr hırsıyla çürük yapılan binaların altında kaldı. Evlerindeki kullandıkları eşyalardan tüm giyeceklerine kadar yitirdiler. Onların derdi özel mülkiyeti korumak değil, yakınlarının canını kurtarmaktır.

Suçlu sermaye düzenidir!

Sermaye düzeninde deprem, sel, yangın gibi felaketler insanların, özelde işçi, emekçi ve yoksul kesimin, daha fazla kâr mantığıyla öldürüldüğü birer kitle katliamı biçimidir. Bugün Marmara Bölgesi'ndeki deprem felaketinde yaşamını yitirmiş, büyük acılarla yüzyüze kalmış, elinde olan bir dilim ekmeğini de göçük altında bırakmış halkın yaşadığı trajedinin gerçek sorumlusu da bu sömürgeci devlet ve onun kapitalist kâr mantığıdır!

Suçlu devlettir, hesap soralım!

Depremde ölenlerin sorumlusu devlettir!

Hepimizin bildiği gibi 17 Ağustos 1999'da gerçekleşen şiddetli depremin sonucunda çoğunluğu işçi ve emekçiler olmak üzere on binlerce kişi hayatını kaybetti ve on binlercesi yaralandı. Ölü ve yarah sayısı ise sürekli yükseliyor.

İşçiler, emekçiler;

Doğal afetler her zaman yaşandı ve bundan sonra yaşanacaktır. Peki bu doğal afetlerin etkilerini en aza indirmek mümkün değil mi? Tabii ki mümkündür. Bunun örnekleri dünyada fazlasıyla vardır. Bu ülkelerin önceden aldığı önlemler sayesinde can kaybı en aza indirilmektedir. Ülkemiz coğrafik olarak bir deprem bölgesi olmasına rağmen herhangi bir önlem alınmak bir yana, devleti yönetenler daha fazla kazanç ve rant pahasına çarpık yapılanmalara göz yumuyor. İşçiler ve emekçiler ise başka imkanları olmadığından dolayı, bile bile bu türden sağlıksız ve tehlikeli yerlerde oturmak zorunda kalıyorlar. Mafyalaşmış ve çeteleşmiş olan bu devlet her olaydan sonra mutlaka kendisini haklı çıkarmak için sürekli bir suçlu arar ve bulur. Tıpkı bu depremde de olduğu gibi suçlular bulunmuştur; **müteahhitler**. Ama gelin görün ki, bu müteahhitler dediğimiz şahısların büyük çoğunluğu mafyalaşmış ve çeteleşmiş devletle iç içe çalışıyorlar. Ve buralardan elde ettikleri kazançları birlikte paylaşarak kârlarına kâr katıyorlar.

Yurtdışında yaşayan işçiler, emekçiler;

Yıllardan beri ülkemizin bütün zenginliklerini başta İMF olmak üzere emperyalistlere peşkeş çeken, uşaklıkta sınır tanımayan bu devleti yönetenler işçilere ve emekçilere karşı, kardeş Kürt halkına karşı, devrimcilere karşı her türlü baskıyı ve zulmü uyguluyor.

18 Nisan seçimlerinden önce ne kadar **vatansever** ve **milliyetçi** olduklarını söyleyen başta MHP ve DSP olmak üzere birbiriyle it gibi yarışarak çıkartıkları tahkim ve sosyal güvenlik yasasını biliyorsunuz. İMF ve emperyalistlerden aldıkları emirle bu yasayı meclisten geçirmek için birbiriyle yarışanlar, depremin ardından günler geçmiş olmasına rağmen ortalıkta görünmüyorlar. Ya da Ecevit ve Demirel gibi olay yerine kerhen uğrayarak timsah gözyaşı döküyorlar.

Deprem bölgesine giden Ecevit ve Demirel halkın yoğun tepkisiyle karşılaşınca yanındaki polislere emir vererek "Susturun bu insanları" diye saldırıyorlar.

İşte bunları tanıyın. Bunlar ve bütün faşist partiler (MHP, DSP, DYP, ANAP vb.), başta MGK ve TÜSİAD olmak üzere İMF ve emperyalistlerin temsilcileridir. Bunlar halkın temsilcileri asla olamazlar.

Gün bunlardan her türlü desteği çekerek hesap sorma günüdür. Biz bunlardan hesap sormadıkça, başımaza daha çok felaketler gelecektir.

Bunların hiçbir yalan ve aldatmacalarına kanmayalım.

Devletin ölümünden bizzat sorumlu olduğu insanlarımızın hesabını bunlardan soralım.

Gücünüzü sizlerin gerçek dostu olan, işçilerin ve emekçilerin kurtuluşu dışında hiç bir çıkar gözetmeyen, mafyalaşmış ve çeteleşmiş bu sermaye düzenine karşı her türlü bedeli ödeyerek mücadele eden devrimcilerle birleştirin ve desteğinizi sunun.

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)
Berlin taraftarları
19 Ağustos 1999

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir felaketin ardından İnsan manzaraları...

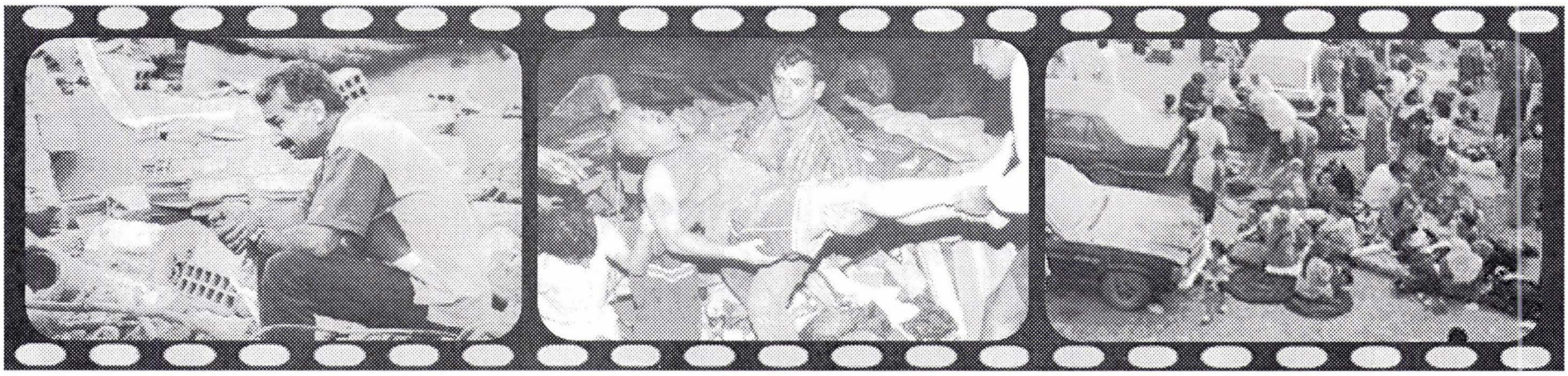

Depremin ardından bölgeye gitmek üzere 5-6 arkadaş Kadıköy Belediyesi'ndeki kriz masasına başvurduk. Bizlere tetanoz aşısı olmamız gerektiğini, ondan sonra gönderebileceklerini söylüyorlar. Tetanoz aşısı olduktan sonra, kayıt için görüşmeye gittiğimiz "yetkili", ne iş yaptığımızı soruyor ve "orada çok fazla insan olduğu, dolayısıyla insana ihtiyaç olmadığını" belirterek; "sizlerin sorumluluğunu alamam" diyor. Bu nasıl bir mantıktır anlayamıyorum. Anlaşılan o ki, insanların sorumluluğunu almak değil, sorumluluk almamaktı bunların derdi. Bunun üzerine oradan tepkiyle ayrılıyoruz.

Bu arada Tuzla'dan Değirmendere'ye gönüllüler için gemi kaldırıldığını öğreniyor ve apar topar Tuzla'ya gidiyoruz. Gemiyi kaçırdığımızı, ancak bir geminin daha kalkacağını söylüyor bekleyenler. Saatlerce bekliyoruz. Tam bir organizasyon bozukluğu var. Bu uzun süren bekleyişten sonra birileri geliyor ve gidilen bölgelerin karantina altında olduğunu ve giden geminin de geri döneceğini söylüyor. Yardım için çırpınan fakat hiçbir şey yapamadığı için çaresizlikle bekleyen diğer gönüllülerle birlikte geri dönüyoruz.

Ertesi gün, AKUT'un ilk yardım ve kazı işinde deneyimli gönüllüleri götürmek için otobüsler kaldırdığını öğrenince, ilk yardım bilgim de olduğu için hemen kalkış noktalarından birine gidiyorum. Listeye ismimi yazdırıyorum ve otobüslerle Değirmendere'ye hareket ediyoruz. Basından öğrendiğimiz kadarıyla depremden en çok etkilenen bölgelerden biri Değirmendere. Ayrıca deprem sonrası ilk birkaç gün yeterli yardımın gitmediği söyleniyordu.

Feribotla Topçular'a geçip, Gölcük'e doğru ilerlerken, önce tek-tük yıkıntılara rasladık. Ama ilerledikçe depremin korkunç tablosu ortaya çıkmaya başladı. Koskoca siteler, evler, apartmanlar sanki iskambil kağıdından yapılmış kuleler gibi çökmüş, tuzla buz olmuştu. Yol boyunca ne yapacağını bilmez bir halde enkazların üzerinde çırpınan insanları gördükçe içimden birşeylerin koptuğunu hissediyordum. Değirmendere'ye geldiğimizde durum daha da vahimdi. Deniz bir mahalleyi olduğu gibi yutmuş, yıkılan sahildeki evlerin çoğu sular altında kalmıştı.

Değirmendere'de AKUT merkez karargahına ulaştığımızda, 20-25 kişilik sağlık ekibinden 4-5 kadar uzman doktorun dışındakilere ihtiyaç olmadığı, Gölcük'te ihtiyaç duyulabileceği söylendi. Bu kez de, bölgeden İstanbul'a dönenceklerle birlikte Gölcük'e haraket ettik. Gölcük'te, neredeyse tek sağlam bina kalmamış, insanların yüzünde çaresizlik ve acı okunuyordu. Her yıkıntının üzerinde onlarca insan, bir can daha kurtarabilmek için var güçleriyle çalışıyorlardı. Kriz merkezine gittik, orda da aynı organizasyon bozukluğu. Etrafta ne bir yetkili var, ne de bir sorumlu. Herkes ne yapacağını bilmez bir şekilde ordan oraya koşturuyor, etrafa yayılan ceset kokuları ise felaketin boyutlarını gözler önüne seriyordu. AKUT'tan bir arkadaşa ne yapabileceğimizi sorduk, Gölcük Devlet Hastanesi'ne gitmemizi önerdi. Önerdi diyorum çünkü onların da elinden gelen ancak buydu. Hastane bahçesi tam anlamıyla açık hava hastanesine dönüştürülmüş. Organizasyon bozukluğu ve kargaşa buraya da hakim durumda. Hastane yönetiminden de, "birkaç uzman dışında kimseye gereksinim olmadığı, mahalleleri dolaşarak insanları çevre sağlığı ve hijyen konusunda bilgilendirebileceğimiz, ayrıca köylere sağlık hizmeti götürebileceğimiz" yanıtını aldık. Biz de ekipler oluşturarak araç istedik. Tabii ki isteğimiz geri çevrildi ve malzemelerimizi çantalarımıza yükleyerek büyük mahallelere dağıldık. Üç-dört kişilik bir grup da İstanbul'dan gelen bir yardım ekibinin arabasıyla köylere doğru yönlendi.

Mahallelerde insanlar kendilerinin kurdukları derme çatma çadırlarda barınmaya çalışıyorlardı. Konuştuğumuz insanların hemen hepsi devlete olan öfkelerini dile getiriyor ve bunun hesabının sorulacağını söylüyorlardı. Depremde yakınlarını kaybeden pek çok insan hala felaketin şokundan kurtulamamıştı. Öyle ki, "benim oğlum, kızım, karım göçük altında kaldı, cenazelerini dün kaldırdık" derken, çok doğal bir şeyden bahseder gibi anlatabiliyorlar. Depremin en çok etkilediği çocuklar ise sessiz, sakin ve boş gözlerle olanı biteni anlamaya çalışırcasına etraflarını bakıyorlar, kiminin ise ağlamaktan sesleri kısılmış. Çoğu ishal olmuş, vücudunda pişikler meydana gelmiş. Böylesi bir ortamda insanlar daha nasıl yaşayacaklar belli değil.

Akşam hastanedeki yerimize dönüp biraz dinlendikten sonra, gönderilen ilaçların düzenlenmesine girişiyoruz. Gece geç saatlere kadar ilaçların bir kısmını düzenledikten sonra, sabaha karşı birkaç saat uyuyup tekrar mahallelere, köylere çıkmak üzere hazırlanırken, bize bir araç tahsis edildiğini öğreniyoruz. Önceki gün bize yardımcı olan, bizimle beraber köyleri dolaşan araç da geliyor ve yola düşüyoruz yeniden.

Bulunduğum ekip, Gölcük merkezini gezerek enkazda çalışanlara iş eldiveni, maske, süt ve bisküvi dağıtmayı üstlenmişti. Bu görevin en berbat yanı, insanlara ceset torbasına ihtiyaçları olup olmadığını sormaktı. Malzememiz tükendiğinde yardım merkezlerine dönerek malzeme tedarik ediyor ve tekrar enkazların bulunduğu yere gidiyorduk. Bu gün boyunca böyle sürdü. Akşam dönüş hazırlığı yaparken Değirmendere'de bir canlının olduğunu duyduk ve o yöne doğru hareket ettik. Vardığımızda yabancı ekipler canlı olup olmadığının tespitini yapmaya çalışıyorlardı. Yollar kesilmiş, hiç kimse nefes bile almadan göçük altından gelecek bir sesi bekliyordu. Bir umuttu... Bir mucizeydi belki. Merkezdeki Sahra Hastanesi'ne ulaşana kadar iki üç yerde canlı olduğu sanılan enkazlarda kurtarma çalışmaları aralıksız sürdürülüyordu.

Gece yarısı İstanbul'a doğru yola çıktığımızda yaşadığım iki günün yoğunluğu sanki yaşamımdan iki yıl alıp götürmüştü. İstanbul'a girdiğimde etrafımda hala yıkıntılar görecekmişim gibi hissediyordum. Bu felakette de devletin duyarsızlığı ve acizliği gün gibi ortadaydı. Gelen yardımlar geri çevriliyordu. Deprem bölgesinde herşeyin, her ihtiyacın karşılandığı açıklamaları da koskoca bir yalandı. Bunu gözlerimle görmemiş olsaydım inanamazdım. Ancak bunun yanında tüm sivil kuruluşların ve halkın organizasyondaki bozukluklara rağmen ellerinden gelen tüm çabayı göstermeleri beni çok etkilemişti. Bölgeye bundan sonra yapılacak yardımlar daha da önem kazanmakta, çünkü insanlar hala sokaklarda, hala aç, açıkta, uykusuz, susuz...

Yapılması gereken en önemli şey iyi bir organizasyondur. Herkese çağrımdır. Afet bölgelerine yapılacak yardımların ihtiyaçlar doğrultusunda olmasına özen göstermeli ve bu duyarsız, bu aciz devleti ve devlet kuruluşlarının gerçek yüzünü gösterebilmek için tepkiyi, öfkeyi örgütlemeliyiz. Bıçak kemiğe dayanmıştır. Harekete geçme zamanıdır artık....

İstanbul'dan bir *Kızıl Bayrak* okuru.

Gece yarısı İstanbul'a doğru yola çıktığımızda yaşadığım iki günün yoğunluğu sanki yaşamımdan iki yıl alıp götürmüştü. İstanbul'a girdiğimde etrafımda hala yıkıntılar görecekmişim gibi hissediyordum. Bu felakette de devletin duyarsızlığı ve acizliği gün gibi ortadaydı. Gelen yardımlar geri çevriliyordu. Deprem bölgesinde herşeyin, her ihtiyacın karşılandığı açıklamaları da koskoca bir yalandı. Bunu gözlerimle görmemiş olsaydım inanamazdım. Ancak bunun yanında tüm sivil kuruluşların ve halkın organizasyondaki bozukluklara rağmen ellerinden gelen tüm çabayı göstermeleri beni çok etkilemişti. Bölgeye bundan sonra yapılacak yardımlar daha da önem kazanmakta, çünkü insanlar hala sokaklarda, hala aç, açıkta, uykusuz, susuz...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sokaklar alabildiğine karanlık, ancak bu karanlık bile dehşetin üzerini örtemiyor

Çalıştığım fabrikada yürüttüğümüz kampanyada toplanan erzak yüklü kamyonumuzla yıkımın katliama dönüştüğü deprem bölgesine ulaşmaya çalışıyoruz. Feribotla Topçular İskelesi'ne iniyoruz. Trafik oldukça yoğun. Yol boyunca trafiği gençler düzenliyor. Yardım konvoylarına öncelik veriliyor, hızla ilerliyoruz. Sahil boyunca sağlı-sollu evler ya çatlamış ya da çoğunlukla enkaza dönüşmüş. İlerledikçe depremin boyutları daha görülür hale geliyor. Yalova'yı geçtiğimizden beri burnumuza ağır kokular gelmeye başladı. Bulunduğumuz yerin sahil tarafı yerle bir olmuş. AKUT'çular, yardımların tümünü alamayacak ve dağıtımını organize edemeyeceklerini, ancak ihtiyaçları olan maddeleri alacaklarını, geri kalanın diğer bölgelere götürülmesi gerektiğini söylüyorlar. Bunun üzerine Gölcük'e hareket ediyoruz.

Gölcük'ü görünce kanımız donuyor adeta. Kelimenin tam anlamıyla bir yıkım yaşanmış burada. Ayakta kalan bina sayısı çok az ve bunlar da içine girilemez durumda. Enkazların belli bir bölümünde iş makineleri var. Kurtarma ekipleri büyük bir çabayla, dişleri tırnaklarıyla göçük altında kalanları çıkarmaya çalışıyor. Büyük bir kargaşa yaşanıyor. Enkazların başında, kurtarma ekiplerinin yanısıra enkaz altındakilerin yakınları var. Çok az enkazda kurtarma çalışması yürütülüyor. Etrafta koşturan insanlar, ambulanslar, yardım araçları bu büyük kargaşanın göstergesi. Sivil toplum örgütlerinin yardım araçları, çeşitli bölgelerden kurtarma ekipleri, yabancı ülkelerin kurtarma ekipleri, gönüllü kuruluşlar hepsi burada. Fakat emekçilerin herhangi bir hak arayışında, Kürdistan'daki kirli savaşta bütün olanaklarını seferber eden devlettense hiçbir iz yok. Tek düşüncemiz getirdiğimiz erzakı bir an önce ihtiyaç sahiplerine ulaştırmak ve kurtarma çalışmalarına katılmak. Çünkü hala enkaz altından canlı insanlar çıkartılıyor. Bu karmaşanın içinde boşuna bir çabayla dağıtım mekanizması arıyoruz. Kriz Masası'nda olduğunu söylüyor birisi. Fazlasıyla aracın buraya geldiği, Düzce'de yardıma daha fazla ihtiyaç duyulduğunun söylenmesi üzerine hızla Düzce'ye hareket ediyoruz.

Yol boyunca kaldırım kenarlarında ekmek, su ve başka yiyeceklerin oluşturduğu yığınları görüyoruz. Ekmekler küflenmiş, sebzeler çürümek üzere, yapılan yardımların yerini bulmadığı Derince'deki manzara Gölcük'ten daha parlak değil. İnsanlar yol kenarlarında derme çatma çadırlarda barındırılıyor. Bir sağlık ocağının bahçesinde çadırlar görüyoruz. Gidip konuşuyoruz. Önce erzakları almak istiyorlar. Sonra bir kargaşa çıkıyor ve tartışıyorlar. Dönüp bize "Şimdilik yeterince yiyeceğin olduğu, yıkımın daha etkilediği bölgelere gitmemiz, insaların depremden sonra dağ köylerine çekildiğini, aç ve susuz olduklarını" söylüyorlar. Yardımların birçoğunun İzmit merkeze ulaştığını öğreniyoruz. Burada durumun Gölcük ve çevresine göre nispeten iyi olduğu söyleniyor. Geri dönüyoruz. Gölcük girişinde polis durduruyor. İşte ilk defa burada devleti görüyoruz: "Gölcük'e giriş yasak!" sebebi soruluyor. Önce "Bakan gelecek", daha sonra "Gölcük'te trafik sıkışık." diyorlar. Hemen motosikletli takviye ekipleri de geliyor. Sebep ne olursa olsun girişimiz engellenmeye çalışılıyor. Bakan'ın gelişi dolayısıyla girişin engellendiğini duyan, öfkeyle arabalarından iniyor, polislerle kıyasıya bir tartışma yaşanıyor. Acılı bir baba öfkeyle bağırıyor: "İki çocuğum toprak altında. Sen Bakan geliyor diye beni sokmuyorsun ha! Ben burdan geçeceğim, beni durdurmak için kurşunlarınıza ihtiyacınız var. Beni ancak vurarak durdurabilirsiniz!" Yurtdışından kurtarma ekipleri var konvoyda. Dertlerini anlatmaya çalışıyorlar. Katliamın sorumlusu devletin görevlileri yolu açmamakta ısrarlı. Herkes arabasına biniyor, zorluyor ve polis noktasını aşıyoruz, Gölcük'teyiz.

Hava kararmış. Canlı umudunun korunduğu bazı

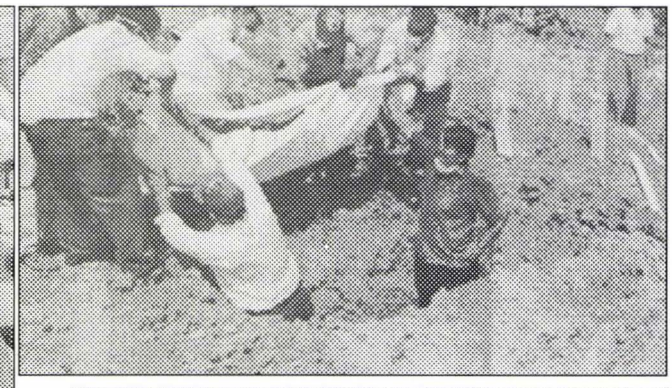

enkazlarda jeneratör ışığında kurtarma çalışmaları sürüyor. Açık bulabildiğimiz ara sokaklardan Kriz Masası'nın kurulduğu belediye binasına doğru yol alıyoruz. (Yardım için halkın orada toplandığı söyleniyor.) Sokaklar alabildiğine karanlık, ancak bu karanlık bile yaşanan dehşetin üzerini örtemiyor. Koruyucu maskelerimiz olmasına rağmen ağır ceset kokusu iliklerimize kadar işliyor. Sokaklarda araçlar çoğalıyor. Belediyeye yaklaştığımızı anlıyoruz. Arabayı durdurmamız ve motoru kapatmamız isteniyor. Büyük bir sessizlik var. İnsanların yürümesine bile izin verilmiyor. Gürcistan'dan gelen kurtarma ekipleri yol üstündeki bir enkazda köpekleri ve cihazlarıyla canlının yerini tespit etmeye çalışıyorlar. 1 saat kadar süren çalışma hüsranla sonuçlanıyor ve iş makineleri yeniden çalışmaya başlıyor.

Nihayet Kriz Masası denilen yere ulaşıyoruz. Gönüllüler can siperane çalışıyor. Yiyecek, içecek ve giyecekler belediye binasının bahçesinde tepeler oluşturmuş. Buradakiler kontrolü kaybetmiş durumda. Araçların biri girip, diğeri çıkıyor. Bilgi almak için sorumlu arıyoruz. Buradakilerin çoğu diğer illerden gelen gönüllü gençler. Sonunda sorumlu olduğunu söyleyen biriyle karşılaşıyoruz. Bize "Kendi başınızın çaresine bakın, ancak bebek malzemesi varsa bırakın" diyor. Bebek maması, bezi vb. nin bir kısmını içeri teslim ediyoruz. Çevreden gelen insanlar yardım istiyorlar. İhtiyaçlarını dile getiriyorlar. Giyecek ve battaniye dağıtıyoruz. Ancak insanların nitelikleri değişmeye başlıyor. Yardıma ihtiyacı olandan çok o çevreden ayrılmayan, her arabadan malzeme alan, bunları parayla satan küçük çaptaki vurguncuların sayısının çoğaldığını farkedip dağıtımı kesiyoruz. (Küçük çapta diyorum, çünkü burada yardım kamyonları bile ortadan kayboluyor.) Civar köyleri bilen olup olmadığını soruyoruz. Kalabalık içinde sözlerimiz birkaç kez tekrar ediliyor. Gönüllü bir genç çıkıyor, köylere gitmek üzere belediye binasından ayrılıyoruz. Zarar gören ve yardım bekleyen insanların dağ köylerinde ve yeni yeni kurulmaya başlayan çadırlarda olduğunu söylüyor genç. Gece yarısından sonra ancak 3 köye ulaşabiliyoruz. Köylerin dışına kendi çabalarıyla kurdukları derme çatma çadırlarda yaşam savaşı veren insanlara dağıtım yaptıktan sonra, vakit iyice ilerlediği için Gölcük'e dönüyoruz. Kamyonumuzun yarısı hala erzak dolu. Dağıtıma ertesi gün devam etmek üzere kurtarma çalışmalarına katılıyoruz.

(devam edecek)

BİR ŞEHİR VARDI.
YELLER ESER YERİNDE.
BEŞ ŞEHİR VARDI.
YELLER ESER YERİNDE.
YÜZ ŞEHİR VARDI.
YELLER ESER YERİNDE.
YOK OLAN ŞEHİRLERE
ŞİİRLER YAZILMAYACAK,
ŞAİR KALMAYACAK Kİ.

PENCERENDE BİR SOKAK
BULVARLI.
ODAN SICAK.
AK YASTIKTA UZUN
KARASI SAÇLAR.
ADAMLAR PALTOLU,
AĞAÇLAR KARLI.
PENCEREN KALMAYACAK,
NE BULVARLI SOKAK,
NE AK YASTIKTA UZUN
KARASI SAÇLAR,
NE PALTOLU ADAMLAR
NE KARLI AĞAÇLAR.
ÖLÜLERE AĞLANMAYACAK
ÖLÜLERE AĞLAYACAK
GÖZLER KALMAYACAK Kİ.
ELLER KALMAYACAK.

NAZIM HİKMET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hacı Bektaş Şenliği'nde etkin faaliyet...

36.sı gerçekleştirilen "Hacı Bektaş Şenlikleri" geçen yıllara göre daha az bir katılımla başladı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da sadece alevi işçi ve emekçiler değil devlet erkanı da katıldı şenliğe. Ve özenle, alevi işçi ve emekçilere karşı hiç bir ayrım gözetilmediğinin propagandası yapıldı. Ama, sisteme yedeklenmeye çalışılan alevi işçi ve emekçiler devlet erkanının tüm bu çabalarına istedikleri düzeyde ilgi göstermedi denilebilir. Geleceği öğrenilen Devlet Bahçeli'ninse hangi gerekçeyle gelmediği anlaşılmadı. İşçi-emekçi ve gençler, 18 Nisan seçimleri sürecinde, eli devrimci ve emekçi kanına bulanmış, bu mafya, kontr-gerilla, çete partisinin Hacı Bektaş'tan geçmesine izin vermemişlerdi. Zannediyoruz ki katiller bu olaydan ders almışlardır.

Hacı Bektaş Şenlikleri, işçi ve emekçilere İMF patentli yıkım saldırılarının yöneltildiği bir sürece rastlamıştı. Devlet yüzbinlerce alevi işçi ve emekçinin katıldığı bir etkinlikte çıkartılmaya çalışılan "Tahkim Yasası"nın sosyal reform paketi olarak yutturulmaya çalışılan saldırıların tatlı demagojisini yaptı. Cumhurbaşkanı Hacı Bektaş-ı Veli'nin, "İncinsen de incitme" sözünü kullanarak, işçi ve emekçileri, kendilerine yönelmiş bir saldırıya karşı sempati duymaya çağırdı. Yine bu sözün gölgesine sığınarak 24 Temmuz'da 500 bin işçi ve emekçinin katıldığı ve sonrasında ülkenin dört bir yanında iş bırakan ve direnişlerle karşılanmasını yine aynı sözün gölgesinde bloke etmeye ve tepkileri zayıflatmaya çalıştı. Buna karşı etkinliğe katılan, direnişleriyle ülkenin gündemine giren ve uluslararası bir saldırıyı yine direnişleriyle püskürten yiğit Bergama halkının pankart ve gösterileri şok etkisi yarattı. Bir tarafta "Barış Anaları İnisiyatifi" pankartı, bir tarafta Alınterimiz okurlarının açmış olduğu dövizler, diğer tarafta ise Kızıl Bayrakçı komünistlerin Demirel'in bile yüzüne değip masasına düşen kuşları, ardından gelen protesto sloganlarıyla (Faşizme karşı omuz omuza, Katil sermaye devleti, Sivas'ın katili devlettir!) protesto edildi. Demirel ise protesto karşısında aba altından sopa göstermeyi eksik etmedi. "Vatanı seviyor muyuz?" sorusuyla insanları etkilemeye çalışan Demirel, geçmiş yıllardaki etkisini alevi işçi ve emekçileri üzerinde gösteremedi. Sermaye düzeninin bu sözcüsü düzene muhalif Alevi emekçileri, Gazi Direnişi'nden sonraki süreçte olduğu gibi yine düzene bağlama taktiği karşılığını bulamamıştı.

Belediyeye yapılan üç-beş kuruşluk yardımlarla eli kanlı katil sürüleri yıllardır yaptıkları soykırım, baskı ve katliamlarını, belediye başkanının açtığı kanallar üzerinden aklamaya çalıştılar. Katil çeteleri ve onlara çanak tutanlar şunu bir kez daha anlamalılar ki, alevi emekçilerinin hafızalarına kazınmış tarihsel saldırıları unutturamayacaklar...

Başta da bahsettiğimiz gibi, tüm devlet erkanı etkinlikte hazırdı, Başbakanı, Valisi, Turizm Bakanı, Devlet Bakanı gibi geniş bir katılım sağlamışlardı. Fakat, Alevi işçi ve emekçileri her yandan kuşatmaya çalışan sistemin sözcüleri bu girişimlerinin sonuç vermediğini gördüler.

Dikkat çeken bir başka olaysa, parlamento dışında kalan CHP'nin, alevi işçi ve emekçilerin yanında olduğu demagojisiyle sistemin içinde olduğunu unutturmaya çalışmasıydı. Ama artık CHP dün olduğu gibi Alevi emekçileri sahte politikalarıyla kandıramayacak, potansiyel güç olarak kullanamayacak. Alevi emekçiler kendi kurtuluşlarının işçi ve emekçi iktidarında, yani sosyalizmde olduğunun bilinciyle devrimin partisinde güçlerini birleştirip kendi iktidarı için savaşacaktır...

DSP ve Ecevit ise, işçi ve emekçilere 18 Nisan seçimlerinde verdiği vaadleri unuttuğu gibi mezarda emeklilik, tahkim ve sosyal reform yasası gibi saldırı programlarını uygulama çabalarına 24 Temmuz'da nasıl cevap almışsa, Hacı Bektaş şenliklerinde de yuhalanarak cevabını aldı.

Her yıl Ağustos ayı içinde yapılan Hacı Bektaş törenlerine bu yıl önceki yılların verdiği deneyim ve birikimlerden de faydalanarak daha erken ve daha etkin bir müdahalede bulunduk. İlçeye önceden hazırlıklı ve örgütlü gelen sosyalistler ve devrimci yapılar törene iki gün kala devrimci etkinliklerine başladı. Cumartesi sabahı standlar açıldı. Standlar pankart ve afişlerle süslendi. Aynı günün akşamında Çadırkent'te devrimci dayanışma yoluyla ortaklaşarak alt yapısı hazırlanan (ses cihazının kiralanması vs.) gece programına başlandı. Çadırkent'teki insanların katılımı ve belediyeden tüm ilçeye yaptırılan anonslarla geceye iyi bir kitle katıldı. Grup Roja Helat, Ozan Abbas, Grup Munzur ve Grup Kutup Yıldızı programlarını sundu. Ozan Abbas Sivas'ta yanan aydınların, darağacında , işkencede ve mücadele alanlarında can veren devrimcilerin anısına saygı duruşu yapılmadan programın başlatılmış olmasının önemli bir eksiklik olduğunu ifade edince, bütün kitle bir anda saygı duruşuna kalktı. Kitlenin coşkulu ve diri göründüğü gecede yer yer halaylar çekilirken sık sık "Sivas'ın hesabı sorulacak, Yaşasın halkların kardeşliği, Yaşasın devrimci dayanışma!" gibi sloganlar atıldı. Ozan Abbas'ın ülkenin gündemine denk düşen işçi sınıfı eksenli konuşmalarını Büyük Ekim Devrimi ve sosyalizme bağlamasından sonra, "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak, Yaşasın devrim ve sosyalizm, Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Ertesi gün diğer illerden gelen yoldaşlarla 3 gün konumlanacağımız yer olan Çadırkent'te etkinlik için komitelerimizi (şenlik komitesi, çadır komitesi, konaklama komitesi, trafik komitesi, temizlik komitesi) oluşturduk. Bunun yanı sıra, şenlik öncesi oluşturduğumuz şenlik fonuna katkı amacıyla yiyecek tezgahı kuruldu. Materyallerimizin elimize ulaşmasıyla birlikte ilçenin birçok yerinde gazete satışı, bildiri ve bülten dağıtımı ve afiş ve pullama faaliyetlerimizi örgütledik. Aynı günün sabahı standımızın yanı başında Özgürlük Parkı'nda davullu zurnalı çekilen halaylar üzerine yoğun bir kalabalık biraraya gelince Kızıl Bayrak okurlarının bir kısmı halay içine katılırken, bir kısmı bütün kitle üzerinde uçuşmaya başlayacak olan kuşları gökyüzüne savurdular. Ve hep bir ağızdan "Sivas'ın hesabı sorulacak, Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber, ya hiç birimiz" sloganlarını kitleyle beraber attık.

Bu arada diğer devrimci yapılarla ilçeye gelecek Demirel ve Bahçeli'ye karşı nasıl bir tutum alınması gerektiği üzerine görüşmeler yapıldı. Kızıl Bayrak okurları olarak, tutumumuzun kitlenin dışından kitleye rağmen olmayacağı, alanda, slogan ve kuşlamalarla aktif bir protesto yürütmek gerektiği ve orada kitlenin tepkisine, oluşan şartlara göre yeni biçimler geliştirilebileceği, tepkileri ileriye taşımaya çalışmak gerektiğini söyledik.

Pazar akşamı belediye meydanında üçbinin üzerinde bir kitlenin hazır bulunduğu etkinlikte yine sahneye sırayla Kutup Yıldızı, Roja Helat, Grup Munzur, Ozan Abbas ve Grup Yankı çıktılar. Kitlenin büyük bir coşku içerisinde olduğu görülen gecede Ozan Abbas; "İleriye daha ileriye gitmek istiyorsak, bizim yolumuzu açan ve bizi ileriye taşıyan şehitlerimizin anısına saygı duyulmadan bunu gerçekleştirmek mümkün değil; bu nedenle hepinizi Sivas şehitleri de dahil olmak üzere tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna davet ediyorum." deyince, üçbinin üzerindeki kitle irkilmiş bir halde hepbir anda saygı duruşuna geçtiler. Saygı duruşunun ardından hep bir ağızdan "Sivas'ın hesabı sorulacak, Sivasın katili sermaye devleti!" sloganları atıldı. Sonradan söylenen türkülere paralel olarak "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz, Kurtuluş devrimde kurtuluş sosyalizmde, Kızıl Bayrak yukarı daha daha yukarı, Direne direne kazanacağız. Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!" sloganları canlı ve gür bir şekilde atıldı.

16 Ağustos akşamı Çadırkent'te yapmayı planladığımız alternatif etkinliğin önüne Antalya Hacı Bektaş Kültür Derneği'nin cem koyacağını ve bunun belediye tarafından izinli olduğunu açıklaması üzerine etkinliğimizi düzenleyemedik. Aynı günün akşamı meydanda düzenlenecek olan etkinlikte devrimci dayanışma gereği hazır bulunduk. Kutup Yıldızı, Munzur, Roja Helat, Yankı ve Ozan Abbas'ın sunmuş olduğu müzik dinletisinin ardından dağılıp çadırlarımıza gittik.

Ertesi gün, yani şenliklerin ikinci günü yapmaya çalıştığımız etkinlikleri düzenlemeyi düşünüyorduk ki, Marmara Bölgesi'nde meydana gelen ve binlerce emekçinin hayatını kaybettiği deprem felaketini öğrendik. Bunun üzerine belediyenin etkinlikleri iptal etmesiyle gelecek yılki şenliklerde buluşmak üzere faaliyetler bitirildi.

Son olarak Çadırkent'te Kızıl Bayrakçıların tamamının katıldığı bir toplantı düzenledik. Şenliği genel anlamıyla değerlendiren ve tüm yoldaşların düşüncelerini, gelecek şenlikler üzerine eksikliklerimizin giderilmesi yönündeki çalışmaların daha düzenli bir şekilde planlanıp, uygulamaya konulması gerektiğini tartışıp bir sonraki Hacı Bektaş Şenliği'nde buluşmak üzere ayrıldık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Deprem felaketi nedeniyle erken bitirilen

Hacı Bektaş Şenliği'nden gözlemler

Şenliğin ilk gününde sermayenin Hızır Paşa'ları yine oradaydı. Hacıbektaş'ta yıllar önce devrimci bir iradeyle kutlamalar yapılmaktaydı. 12 Eylül karşı-devriminden sonra içi boşaltılan ve devletin "resmi kutlamalarına" çevrilen Hacıbektaş şenliklerine bu yıl da, ilk gün S. Demirel, B. Ecevit (kutlamalara katılacağını söyleyen D. Bahçeli gelmedi) katıldı. Açılış konuşmasını Demirel yaptı. Resmi kutlamalara katılımın düşük olması dikkat çekiciydi.

Devrimci-demokrasi

Bu yılki şenliklere devrimci-demokrasiyi temsilen Alınterimiz, Vatan, Halkın Günlüğü, Atılım çevresi katıldı.

Alınterimiz; duvar gazetesi, el ilanı ve pullarla müdahale etti. Standlarında tutsaklarla dayanışma, resim, müzik grupları vb. vardı. Şenliklere etkin bir müdahaleden bulunamadılar. Ayrıca devrimci güçbirliği önerileri ise; D. Bahçeli'nin taşla, sopayla "karşılanması" oldu. Önce birkişi, akşamki duvar gazetesi çalışmalarında da iki kişi gözaltına alındı.

Atılım: Genelde standlarının başından ayrılmadılar. Sadece Hasan Ocak afişleri yaptılar.

Vatan: Atılım'dan çok farklı bir çalışma yürütmediler, genelde standlarındaydılar. Sadece şenliğin ilk gününde "gazete"lerini ücretsiz dağıttılar. Müzik grupları şenliklerin ikinci gününde bir dinleti verecekti. şenlikler iptal edilince veremedi.

Halkın Günlüğü : Atılım ve Vatan'la aynı tarza katılmışlardı, gazete satışlarına rastlamadık. Bunların da müzik grubu vardı.

Sosyal-reformizm

EMEP: Oldukça zayıf katıldılar. Sadece Evrensel gazetesi satışı yaptılar.

ÖDP-HADEP : Sadece stand açtılar.

Karşı-devrimci İP: Bunlar da bildirileriyle müdahale etmeye çalıştı.

Bizim müdahalemiz

Biz bu yıl, geçen yılın deneyiminden yararlanmaya çalıştık. Şenliklere birkaç hafta öncesinden hazırlandık. Kuş, pul, Bülteni ve bildirileri, üç çeşit afiş ve gazetemizi götürdük. Yayınlarımızın tanıtımı ve cezaevindeki yoldaşlarımızla dayanışma amacıyla bir stand açıldı. Standa "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" Kızıl Bayrak imzalı pankartımızı astık.

Şenliğin resmi açılışından bir gün önce görev bölümü yapıldı. İlk elden "çadırkent komitesi" kuruldu. Bu komitenin alt komiteleri oluşturuldu, buna göre mutfakla ilgilenecek yoldaşlar, standla ilgilenecek yoldaşlar, haber takibi yapacak yoldaşlar, çadırları gözetleyecek yoldaşlar, gazete ve bildiri dağıtacak yoldaşlar belirlendi. Aynı akşam Hacıbektaş ve Çadırkent'i afişlerimiz ve pullarmızla süsledik. Yaklaşık 150-200 afiş ve bir o kadar pullama yaptık. Ertesi gün resmi açılışın yapılacağa alanda yoğun bir kuşlama yaptık. Aynı günün akşamı gazete, özel sayı ve broşürün satış ve dağıtımı yapıldı. Devrimci müzik gruplarının verdiği konserlere de slogan ve kuşlarımızla müdahale ettik. Bir önceki akşam Ozan Abbas yoldaşın konserinde, yoldaşın konuşmasından sonra sloganlarımız eşliğinde gazete satışı yapmıştık. Emekçiler gazetemize büyük ilgi göstermişlerdi.

2. gün şenliklerin iptal edildiği anonsu yapıldıktan sonra çadırkentte doğru gittik. Burada depreme ilişkin ilk bilgileri ediniyoruz. Aldığımız bilgiler oldukça sınırlı.

Öğle yemeğini yedikten sonra, şenliğin değerlendirmesini yapmak üzere anfide toplandık.

Daha sonra da bir an önce deprem bölgesinden daha sağlıklı haberler alabilme telaşıyla çalışma bölgelerimize doğru yola çıktık.

Şenliğin 1. günü bildiri dağıtımına başlamak için oluşturduğumuz ekipteki yoldaşların bir çoğunun ilk kez katılmaları nedeniyle heyecanlı oldukları gözleniyordu. Ben de bu bildiri dağıtımı ekiplerinde yerimi heyecanla aldım. Şenliğin ilk günü olduğu için onbinlerce işçi ve emekçiye ulaşma gibi bir göreve hızla başladık. Dağıtım faaliyeti esnasında bir emekli işçiyle sohbette, devletin insanları okutmamak için elinden geleni yaptığını, işi olanları bile son süreçte sokağa attığını, bizim de bunun teşhirini yapmak için üzerimize düşen ne ise onu yerine getirmeye çalıştığımızı söyleyip, şenlik bildirisini vererek diğer insanlara ulaşmaya çalıştım. Yine bir masa etrafında oturan bir aileye teker teker dağıtımımdan sonra genç bir bayanın verdiğim bildiriyi yırtmasıyla konuşma imkanım daha da kolaylaştı. Niye böyle bir şey yaptığını sorduğumda, "ben böyle şeyleri sevmem, okumam" cevabını aldım. İlk başta elinde parçaladığı, değersiz bulduğu bu kağıt için nice emeklerin harcandığını, bundan da öte, kendisini ve sorunlarını anlattığını, dostlarını ve düşmanlarını tanıttığını, böyle yanılsamalarla her an, her yerde ezilmeye maruz kalacağını söyledim. Bundan sonra, özür dileyip annesinden bildiriyi alarak okuyacağını söyledi.

O esnada moralim kısa süreli bozulmuş olsa da diğer insanlardan aldığım olumlu karşılıklardan sonra yoluma devam ettim. Daha sonraki insanların çoğu materyallerimizi olumlu karşıladı ve okudu.

Tüm dağıtım ve diğer faaliyetlerden çıkardığım belirli dersleri de belirtmek isterim. Alevi emekçilerin ileri yönleri üzerine çok şey söylensede gördüğüm kadarıyla sistemin, yozlaştırıcı etkisi büyük çoğunluğunun üzerinde görülebiliyordu. Bunun yanında yine onca kuşatılmışlığın, onca soysuzlaştırma çalışmalarının olduğu ortamlarda bile devrime ve devrimcilere saygı duyan, sorunların çözümünü sınırlı da olsa kavrayan ve destek sunan insanların varlığı umut vericiydi.

Kurtuluş yok tek beşına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Hacıbektaş şenliğine katılan
bir *Kızıl Bayrak* okuru/Kırşehir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: S

Sınıf çalışmas

Sendikal tercihler sözkonusu olduğunda, bu genellikle bizden kaynaklanan değil, fakat bizim dışımızda bir olay. Türkiye'de üç konfederasyon var, bunlara bağlı her işkolunda belli sendikalar var. Biz sınıfı tümü temel üretim alanları üzerinden, fabrikalar üzerinden kucaklamaya çalışıyoruz. Ve gittiğimiz birimleri sendikasına göre seçmiyoruz, bu seçimi farklı ölçütlere göre yapıyoruz. Gittiğimiz yerde örgütlü sendika hangisi ise, onun içerisinde çalışma sorunu var bizim karşımızda. Benim tartışmam şu olguyu hareket noktası olarak alıyordu: Bir sendikadan ötekine, bir konfederasyondan ötekine geçiş eğilimleri, bizim dışımızda, nesnel bir durum olarak ortaya çıkıyor. Bu eğilim nedir, ne ifade ediyor, biz buna nasıl yaklaşacağız? Yapılan tartışma böyle bir durumdan hareket ediyordu, sözkonusu olan bizim tercihlerimizle ilgili bir durum değildi. Eğer bulunduğumuz alanda Celil yoldaşın örneğini verdiği türden, Kırıkkale'de yaşananlara benzeyen bir durum varsa, biz burada sadece sendikal bürokrasi içerisindeki iç çekişmeyi çok yönlü bir biçimde teşhir etmekle yetiniriz. Burada bizim tavrımız bu olur.

Sendikalaşma çalışmasının sunduğu olanaklardan yararlanmalıyız

Aykut: Tartışmamız gereken bir sorun daha var. Türkiye işçi sınıfının önemli bir kesiminin sendikal örgütlenmenin dışında kaldığını görüyoruz. Biz elbette temel sektörleri hedef alacağız, ki bunların birçoğu sendikal örgütlenmeye sahiptir. Ama bu orta ölçekli ve çoğu örgütsüz alanları gözden kaçırmamıza neden olmamalıdır. Deneyimlerimizin gösterdiği gibi, biz küçük ve orta ölçekli işyerlerinde bizzat sendikalaşma faaliyeti üzerinden işçilerle bağ kurma olanağı yakalayabiliyoruz. Sınıf hareketine yönelik taktik politikayı belirlerken, geniş sendikasız işçi yığınlarının sendikalaşma sorununu da hesaba katmamız gerekiyor.

Özellikle devrimci-demokrat akımların sendikalar içindeki çalışmalarının bir özelliğine değinmek gerekiyor. Tam bir dükkancı mantığıyla çalışıyorlar. Cihan yoldaş deri ve nakliyat sektörleri üzerinden bunu örnekledi, ama bunu aşan bir boyutu da var. Örneğin, birileri tutuyor, Tuzla'dan elde ettiği güçle kendisini bir platform olarak ortaya koyuyuyor; Devrimci Demokrat Sendikal Birlik adı altında kendisini tanımlıyor ve bunun yayınını çıkarıyor. Ya da birileri Dab-Sen'i kuruyor, birileri Limter-İş'i... Tam bir "dükkancılık" mantığıyla bakılıyor.

Biz bunlarla çeşitli sendikal düzlemlerde birlikte hareket edebiliriz, ama bu yönünü de göz önünde tutmamız gerekir. Zira parçalanmışlığı yeniden üreten mekanizmaları var. Bu KESK'te de, sendikalarda da, çeşitli işyerlerinde de böyle. Fabrika çalışmalarında da, işkolu çalışmalarında da öncelikle kimin çalışması, diye bakıyorlar. İşçi sınıfının genel çıkarlarından bakılamaması ciddi bir zaaf'iyet. Bunu ayrıca değerlendirmek gerekiyor. Birileri sınıfın en marjinal kesimlerini sınıfın gövdesi olarak tanımlayabiliyor. Bu ise bir parçalanmayı üretiyor. Bunu gözönünde tutmak ve buna uygun bir politika üretmek gerekiyor.

Konuşmamın başında değindiğim sorun, sınıfın geniş bir kesiminin sendikal örgütlenmeden yoksun olması, sınıf çalışmasında tutmamız gereken noktalardan bir tanesi olmalı. Bu durum özellikle orta ölçekli işletmelerde sözkonusu. Önümüze imkanlar çıkarıyorsa zaten değerlendiririz, ama bu çerçevede özel bir çalışma tarzına yönelebilmemiz de gerekiyor.

Çalışmamız açısından bunun doğurduğu sonuçları, sınıfa yönelik genel faaliyetin özgül faaliyetle birleştirilmesi dönemine geçtiğimizde çok açık görebildik. Bir fabrikada çalışma yürüttüğümüzde; burası örgütsüz, sendikasız bir yer, biz burada bir hareketlilik oluşturacaksak, burada öncüleri ortaya çıkaracaksak, en yakıcı ve temel sorundan başlamalıyız, diye düşünülüyor. Özgül bir faaliyete yöneldiğimizde bu sorun somut olarak karşımıza çıkıyor. Bu soruna gereken önemi vermemiz gerekiyor.

EMEP faaliyetinin ayaklarından bir tanesini buna oturtuyor ve bu bir karşılık buluyor. ÖDP ise yeni yeni bu alana eğiliyor, bizim girmediğimiz alanlarda bir boşluğu kendi tarzında dolduruyor. Gerçekten büyük bir boşluk var bu alanda.

Sorunun bir başka boyutu daha var. Sendikaların gerçek üye sayısı gitgide düşüyor. Taban çalışmasıyla bürokratlaşmayı kırmayı düşünüyorsak, sendikalaşma çabalarının sunduğu imkanları kullanmayı başarabilmeliyiz.

İleri sendikal mevzilere yaklaşım ve sendikal arayış sorunu

Tuna: Son konuşmalarda ileri sendikal mevzilerle ilgili belli değerlendirmeler yapıldı. Başta devrimci-demokratların sendikal mevzileri olmak üzere, bunların tutarsızlığının ve çıkışsızlığının gerisinde ne olduğunun anlaşılması gerekiyor. Bunlar öncü sektörlerde yer tutmadıkları, arkalarındaki devrimci politik akımlar sınıfın geneline önderlik konusunda bir iddia taşımadıkları ölçüde, sınıfın geneline yönelik saldırıları karşılayabilecekleri bir zeminden de uzak kalıyorlar. Bu bir güçsüzlük ruh hali, karşı odak olma iddiasından yoksunluk anlamına geliyor.

Bunların öncü sektörler olmadığını bilmeliyiz. Ama, sınıfa yönelik saldırıları karşılayabilecek bir politik odak olmaya gittiğimiz bir evrede, gerçek bir parti çalışması ile bunların yedeklenmesinin ve sendikal muhalefet çerçevesinde etkin hale getirilebilmesinin zemininin partimiz olduğu iddiası ile de hareket edebilmeliyiz.

İSŞP nasıl işlevsiz ve atalet içinde bir muhalefetse, İSŞP içerisindeki devrimci sendikal mevziler de fazlasıyla etkisizler. Bu etkisizliğin gerisinde sınıfa yönelik saldırıyı karşılayabilecek bir iddiaya ve mevzilere sahip olmamaları var. Ancak, bütün zayıflıklarına ve tutarsızlıklarına, "dükkancılık" anlamına gelen dar bakışlarına rağmen, odaklanacakları bir politik çalışma konulduğu ölçüde, bu mevzilerin devrimci-demokrat akımlardan uzaklaşabileceğini görebilmeli, ortaya böyle bir iddia koyabilmeliyiz. Bunların bugünkü hareket içerisinde tuttukları yer küçümsenmemelidir. Faaliyetimizle odak olduğumuz bir yerde, bunları harekete geçirebilme olanaklarına sahip olduğumuzu düşünüyorum.

Bugün DİSK, Türk-İş, Hak-İş arasında bir fark kalmadığını söylüyoruz. Bu ESK üzerinden böyle, uzlaşmacı-teslimiyetçi tutumlarıyla böyle. Bu açıdan, sendikalar sınıfın meşru mücadelesi açısından bir yer tutsa da, işçilerin sendika bürokratlarından fazla bir beklentileri yok. Sonuçta mücadelelerinde sendikaları kullansalar da, sendika bürokrasisinin bir parça kontrolüne girseler de, bu böyle

Biz geçen yıl belli değerlendirmelerimizde, sınıfın sadece konfeksiyon alanında değil, genelde sendikal arayış içinde olduğu tespitini yapıyorduk. Nitekim metaldeki son hareketlilik, sendikal arayışın konfeksiyon alanıyla sınırlı olmadığını gösterdi. Binlerce işçi Türk Metal'den Öz Çelik-İş'e veya Birleşik Metal'e geçti. Bu metal sektöründe genel planda Türk-Metal'e yönelik bir tepki. Buradan bir arayış, buradan bir örgütlenme çabası. Sınıf hareketinin bu seçenekleri kendi eylemleriyle tükettiğinde, bunun giderek yorulmayı besleyebileceğini de düşünmek lazım. Bizim çalışmamız sınırlı olduğu ölçüde, başarılı sendikalaşma çalışmalarının fazla örneği yok. Beybi özel örneklerinden biri. Ama yoldaşın da söylediği gibi, biz Türk-İş, DİSK, Hak-İş arasında hangisini tercih edeceğiz? Giderek bunların içerisinde etkinliğimizin nerede odaklanması gerektiğini düşüneceğiz? Bunun getirip götüreceklerine ayrıca bakmalıyız.

Biz sendikal arayış değerlendirmesi yaptığımıza göre, böyle bir eğilimin çalışma alanlarımızdaki karşılığı nedir, diye dönüp bakmalıyız. Bu sadece sendikasız yerlerde işçilerin sendikalaşma talebi değil, aynı zamanda Türk Metal örneğinde olduğu gibi, örgütlü sendikal yapılara karşı tepkiler temelinde de böyle. Yalnızca bugün çalıştığımız alanlarda değil, daha genel planda böyle örneklere özel bir tarzda bakmalıyız. Mesela tekstil alanında entegre tesislerde çalışacaksak, Teksif'e karşı Türk-Metal'e benzer bir tepki var mıdır, olanakları nelerdir diye özel olarak bakabilmeliyiz. Tekstil alanında sendikalaşma sorunu nasıl çözülecek? DİSK Tekstil'in Teksif'in de çok farklı olmadığını biliyoruz. Hak-İş'in sektördeki çalışması nasıldır? Bu noktada bu alanla ilgili bağımsız sendika sorununu tartışabilmeliyiz.

Metinde yeralan ittifaklar politikası çerçevesinde şunu söylemek istiyorum. "Ayrı bayrak, esnek tutum, sendikal demokrasinin ilkeleri" denildiğinde, bizim sosyal-reformistlerle kesişeceğimiz yerler son derece sınırlıdır ya da yoktur. İlkesel bir tarzda reddetmek çerçevesinde değil, ama ittifakın önkoşulu sendikal demokrasi ilkeleri üzerinden konulduğunda, bunların muhataplarımız şahsında karşılık bulamayacağını düşünüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ınıf hareketi ve çalışması/4

sının sorunları

Son olarak işaret edeceğim nokta şu. Bugün sınıf hareketinin doğal öncüleri içerisinde, kemikleşmemiş sağ eğilimli işçilerin önemli bir oran tuttuğunu görüyoruz. Bunlar mücadele süreçlerinde bir parça uzaklaşıyorlar bu konumdan. "Çağdaş sendikacılık" en tehlikeli biçimdir, tespitine ben de katılıyorum. Ancak faşist-gerici sendikacılığı, işçi sınıfı içerisinde faşist ideolojinin ve şovenizmin etkisinin kırılması çerçevesinde de, özel bir tarzda mücadeleye konu etmek gerekiyor.

Sendikal mevzileri tutabilmeliyiz

Celil: Tartışılan sorun çerçevesinde, pratik örnekler üzerinden, taban inisiyatifinin yaratılması, sendika şubelerinin ve temsilciliklerin devrimci mevziler olarak ele geçirilmesi sorununa değineceğim.

Çalıştığımız bölgelerde, benim karşılaştığım ve görebildiğim kadarıyla, çok özel bir siyasal çalışma yok. Değişik hareketler kolayından buldukları belli imkanlara yükleniyorlar, ama zorlandıkları ölçüde kolayından da geri çekilebiliyorlar. Çalışmaları uzun vadeli bir zemine oturmuyor, ilk gerileme onları başka alanlara yöneltebiliyor. Ama öyle bir durum var ki; yüz kişilik bir fabrikada baştemsilci olan biri, kolayından şube yönetim kuruluna da geçebiliyor. Birleşik Metal'in Kartal şubesinin ikibin üyesi var, ama A... gibi küçük bir fabrikanın baştemsilcisi boşluk nedeniyle kolayca şube yönetim kuruluna gelebiliyor.

Bugün bir dizi fabrikada sendika üye sayısı barajın altına düşmüş durumda. Örneğin Gebze'deki birçok fabrikada böyle. Ama buna rağmen işveren sendikanın yetkisini düşürmüyor. Bu durumu sözleşmeleri ucuza kapatmada bir silah olarak kullanıyor.

Bunlar sendikal alandaki boşluğu gösteriyor. Biz bugünkü gücümüz üzerinden olaya bakarsak yanlış yaparız. Soruna daha kapsamlı bakmalı, özel politikalar belirleyebilmeliyiz.

Sendikasız küçük ve orta çapta sayısız fabrika var. Buralarda sendikalaşarak belli mevziler tutmak mümkün. Sendikalı yerlere girmek yoluyla da belli mevzileri ele geçirmek mümkün. Belli fırsatlar, özel imkanlar değerlendirilebilirse, bu yapılabilir.

Beybi örneği vardı, özel nedenlerle bu mevziyi değerlendiremedik. Yoldaşlarımız fabrikadan atılınca sendikacılar epeyce rahatladılar. Sürekli ve sistemli bir çalışma ve taban inisiyatifi çok önemli. Eğer tabandan basıncımız varsa, bu bir inisiyatife dönüşüyor, belirleyici ve sürükleyici olabiliyor. Buradan başka işyerlerine de sıçrayabiliyorsunuz. Kartal Birleşik Metal ve Kartal Petrol-İş'te bu böyledir. Kartal Petrol-İş'le ilişkilerimiz daha iyi. Ama diğer taraftan da altan alta engeller çıkarmaya, diğer fabrikalara ulaşmamızı, işçilerle diyalog kurmamızı engellemeye çalışıyorlar. Fakat sistemli bir çalışma ile bu aşılabiliyor.

Sendikal alanda gözle görülür bir boşluk var. ÖDP'nin etkinliği hiç de sistemli çalışmasından gelmiyor. Fabrikalarda eski TKEP, Kurtuluş ya da Dev-Yol kökenli sempatizan işçiler var, öte tarafta ise eski TKP'li sendikacılar. Ama bunlar çok da ÖDP'li sendikacı kimliğiyle çıkmıyorlar ortaya. Bu alan genelde boş.

Bizim için problem sistemli bir çaba ile örgütlemenin zorluklarıdır. Sendikal örgütlenmenin başını çeken yoldaşlarımızın atılma tehlikesini hesaba katarak, onun yedeklerini orada tutmayı başarabilirsek, engelleri boşa çıkarabiliriz. İkincisi, yürütülecek siyasal faaliyetle temsilcilerle, delegelerle bağ kurmanın zemini vardır. Son 1 Mayıs öncesi toplantılara ve gezimize gelen işyeri temsilcileri, öncü işçiler üzerinden bunu görebiliriz.

Türk-Metal konusunda şunu söyleyebilirim. Kırıkkale'de Türk-Metal'de yaşananları yakından izleyebildim. Öz Çelik-İş burada ehveni-şer bir alternatif değildi. Sözkonusu olan sendika bürokratlarının iç çekişmesiydi. Dolayısıyla Türk Metal'de çalışmanın zemini varsa, doğrudan içinde çalışmayı tercih edebiliriz. Ama Sefaköy şubesini muhalefet aldı, tutup tepeden müdahale ile herşeye el koydular ve kazanan adamı vurdular. Sonra şubeyi kapattılar mı bilmiyorum. Bunlar tam mafyavari yöntemler. Tercih noktasında kesinlikle Birleşik Metal'i tercih etmek gerekiyor. Bütün zorlanmalarımıza rağmen, eğer seçenek sunacaksak, sendikasız yerlerde bunu tercih edebiliriz.

Tekstil sektöründe ise DİSK Tekstil'i tercih etmek gerekiyor. Burda Kazım Doğan'ı ya da Ali Yılmaz'ı aşmak zor değil. Biz belli mevziler tutamadığımız için aşmayı başaramadık.

Mesela Petrol-İş'de örgütlenen MGS isimli bir boya fabrikası vardı Kurtköy'de. Direnişçi işçiler MHP'li. Yoldaşlarımız gidip diyalog kurdular, faaliyet belli bir noktaya geldi, ama diğer taraftan da Ülkü Ocakları vasıtası ile işveren direnişi kırdı. Yaygınlığımızın olmadığı dar bir alanda çalıştığımız dönemlerde, yanlış tercihler emeğimizi boşa çıkaracak bir şeye dönüşebilir. Gerici faşist sendikaların hakim olduğu yerlerde çalışma kat kat daha fazla enerji harcamak zorunda bırakabilir bizi.

Aykut: Kendi tercihlerimiz belirleyici olmayabilir, süreçler bizim tespitlerimize uygun gelişmeyebilir de. Öyle yerler vardır ki, iki seçenek de gerici sendikacıların egemenliğindedir. Sonuçta birini tercih etmek bizim tespitlerimize çok uygun olmayabilir.

Biz sendikal örgütlenmeyi kendi başına bir amaç olarak koymadığımız, sendikalaşma faaliyeti üzerinden sınıfa seslenmek ve hareketliliğin yarattığı imkanları değerlendirmek açısından baktığımıza göre, farklı durumlar ortaya çıkabilir. Önden şöyle durumlarda şu olacak diye belirlemeler yapamayız.

Bulunduğumuz yerlerde Türk Metal'de çalışma olanağı var. Ciddi bir rahatsızlık var. Genelde sendika merkezleri teşhir olmuş durumda. Metal ve demir-çelik fabrikalarındaki işçiler sendikalarını kendi işyerindeki temsilciliği üzerinden değerlendiriyor. Sendikanız nasıl diye sorduğunuzda, en geri işçi bile, "temsilciliğe adımını atan işten atılıyor" yanıtını veriyor. Yani Türk-Metal bir ihbar kurumu olarak çalışıyor.

Türkiye'de üç sendika konfederasyonu ve onlara bağlı sendikalar gerçekliği var. Ama örneğin nakliyat işkolunda bir etkimiz varsa, bu etkinin Nakliyat-İş gibi bir mezhep sendikasına değil Tümtis'e taşınmasından yana olmalıyız. Zira şu an bu alandaki mücadeleci birikimi toplayan sendika Tümtis'dir.

Sonuç olarak, tercihlerimizi alandaki, birimdeki genel çalışmamızın çıkarları açısından yapacağız. Bugünden birini çok özel olarak tercih etmenin çok bir yararı yok.

Şunu da ekleyeyim. Biz parti olarak sınıf hareketi tabanında güçleniriz, belli mevziler tutmaya başlarız, o zaman gerçekten sınıfın üç farklı konfederasyon arasında dağılmış olması sorununa bir müdahale imkanı da elde edebiliriz. Belli bir kanalı zorlamak yoluna gidebiliriz, bunu işçi sınıfı hareketinin çıkarlarına uygun bulabiliriz. Diyelim ki Petrol-İş'te mevziyi iyi tutuyoruzdur, bu durumda DİSK'in Lastik-İş'ini bu işkolunda tasfiye etme yoluna gidebiliriz. Ordaki politik ve sendikal çıkarlarımız bunu gerektirir. Biz o mevziyi iyi tutuyoruzdur, orada bir de DİSK'in marjinal bir yer tutmasının çok yararı olmayacağına kanaat getirir ve bunu tercih edebiliriz.

Celil: Ben yeni örgütlenmeler açısından tercihlerimi ortaya koydum. Mesela bugün Petrol-İş Türk-İş'e, Lastik-İş ise DİSK'e bağlıdır. Bana sorarsanız, Petrol-İş'i tercih ederim. Neden? Lastik-İş'in örgütlendiği alan İzmit'tir. Lassa, Good Year, Pirelli'dir. Bu stratejik bir sektördür. Ama bugün oraya uzanamıyorsam, öte yandan Petrol-İş üzerinden birçok yere uzanma olanağım varsa, bugün için onu tercih ederim. Bu çalışma alanının durumu ve öncelikleriyle de ilgili bir sorun.

Çağdaş sendikacılığa karşı politik planda tavır alırsınız. Fakat taban inisiyatifini geliştirmek ve alttan basınç yaratmak, temsilcilikleri ele geçirmek, şube yönetim kurullarını etkilemek veya girmek, oradan genel merkeze yönelik politika yapabilmek, buralarda pekala mümkündür. Belli mevzileri tutabildiğinizde, genele dönük politika yapmanın imkanları da artıyor. Bir temsilcilik veya şube yönetim kurulunda etkili biri, hem şube aracılığı ile bölgede, hem de değişik alanlarda pekala olanağa dönüşebiliyor.

Sendikal tercih sorununa nasıl yaklaşmalıyız?

Cihan: Sendikal tercihler sözkonusu olduğunda, bu genellikle bizden kaynaklanan değil, fakat bizim dışımızda bir olay. Türkiye'de üç konfederasyon var, bunlara bağlı her işkolunda belli sendikalar var. Biz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sınıfı tümü temel üretim alanları üzerinden, fabrikalar üzerinden kucaklamaya çalışıyoruz. Ve gittiğimiz birimleri sendikasına göre seçmiyoruz, bu seçimi farklı ölçütlere göre yapıyoruz. Gittiğimiz yerde örgütlü sendika hangisi ise, onun içerisinde çalışma sorunu var bizim karşımızda.

Benim tartışmam şu olguyu hareket noktası olarak alıyordu: Bir sendikadan ötekine, bir konfederasyondan ötekine geçiş eğilimleri, bizim dışımızda, nesnel bir durum olarak ortaya çıkıyor. Bu eğilim nedir, ne ifade ediyor, biz buna nasıl yaklaşacağız? Yapılan tartışma böyle bir durumdan hareket ediyordu, sözkonusu olan bizim tercihlerimizle ilgili bir durum değildi. Eğer bulunduğumuz alanda Celil yoldaşın örneğini verdiği türden, Kırıkkale'de yaşananlara benzeyen bir durum varsa, biz burada sadece sendikal bürokrasi içerisindeki iç çekişmeyi çok yönlü bir biçimde teşhir etmekle yetiniriz. Burada bizim tavrımız bu olur.

Ama öyle durumlar da olabilir ki (Türk-Metal'in Sefaköy şubesi üzerinden verilen örnek türünden), bu o bölgede işçi hareketinin az-çok daha politize olduğu bir ortamda Türk Metal'e karşı büyük bir infiale yolaçabilir. Bu kopmak ve Birleşik Metal-İş'e geçmek eğilimine de dönüşebilir. Bu durumda biz, aman geçmeyin, sendikaları bölmeyin diyemeyiz, demeyi çok tercih etmeyebiliriz. Ama yine de sorunu somut duruma bırakıyorum. Biz iyi çalışan bir partiysek ve tabanda örgütlüysek, işçilere kolay yolu seçmeyelim, daha güçlü bir biçimde bu gericilik odağına karşı dikilelim de diyebiliriz. Bu tabanı tutmakla, tabanda örgütlü olmakla bağlantılı bir durum. Ama siz hareketliliğin dışındaysanız, işçiler zaten başka bir sendikaya geçiyorlarsa, dışarıdan onlara geçme demenizin bir yararı olacağını zannetmiyorum. Böyle eğilimlerin, bu tür sendikal geçişlerin bir mantıksal temeli olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Tercih sorunuyla ne durumda karşı karşıya kalabiliriz? Bir yoldaşın konuşmasında geçti; sendikasız alanlarda hangi sendikayı çağıracağız? Yanıtı tümüyle somut bir değerlendirme sorunudur. O alandaki, o fabrikadaki politik çalışmamızın genel çıkarları neyi gerektiriyorsa onu tercih ederiz.

Bu noktada Aykut yoldaşın söylediği isabetlidir. Biz orada genel bir politik çalışma yapıyoruz, sendikal örgütlenme bu çalışmanın bir parçası sadece. Ama öyle bir durum olabilir ki, fabrikalardaki politik mevzilerimizi kaybetmemek için, tam da bunun gerektirdiği bir tercihi yaparız. Bu somutta ne olur? Hangisi uygun düşüyorsa o olur. DİSK'e bağlı Tekstil mi olur, yoksa Teksif mi olur, yoksa Öz İplik-İş mi olur? Bu tercihi bir dizi somut durum etkiler. Bu konuda genelde bir politika saptamanın ve kendini onunla bağlamanın bugün için bir anlamı olabileceğini zannetmiyorum.

Türkiye'de üç sendika konfederasyonu ve onlara bağlı sendikalar gerçekliği var. Ama örneğin nakliyat işkolunda bir etkimiz varsa, bu etkinin Nakliyat-İş gibi bir mezhep sendikasına değil Tümtis'e taşınmasından yana olmalıyız. Zira şu an bu alandaki mücadeleci birikimi toplayan sendika Tümtis'dir.

Sonuç olarak, tercihlerimizi alandaki, birimdeki genel çalışmamızın çıkarları açısından yapacağız. Bugünden birini çok özel olarak tercih etmenin çok bir yararı yok.

Şunu da ekleyeyim. Biz parti olarak sınıf hareketi tabanında güçleniriz, belli mevziler tutmaya başlarız, o zaman gerçekten sınıfın üç farklı konfederasyon arasında dağılmış olması sorununa bir müdahale imkanı da elde edebiliriz. Belli bir kanalı zorlamak yoluna gidebiliriz, bunu işçi sınıfı hareketinin çıkarlarına uygun bulabiliriz. Diyelim ki Petrol-İş'te mevziyi iyi tutuyoruzdur, bu durumda DİSK'in Lastik-İş'ini bu işkolunda tasfiye etme yoluna gidebiliriz. Ordaki politik ve sendikal çıkarlarımız bunu gerektirir. Biz o mevziyi iyi tutuyoruzdur, orada bir de DİSK'in marjinal bir yer tutmasının çok yararı olmayacağına kanaat getirir ve bunu tercih edebiliriz.

Belediyeler bünyesinde bir ara Türk-İş'ten DİSK'e yönelen belirgin bir eğilim ortaya çıktı. Bunlar CHP'nin belediyeleri aldığı dönemde işe alınan işçilerdi. Şimdi de Refah'lı belediyeler, tersine, bu kez işçileri Hak-İş'e geçiş için zorladılar. Biz böyle bir çelişkinin üstündeyiz, öyle ifade edeyim. Çalışmamızın, sınıfın çıkarları neyi gerektiriyorsa ona göre tercihler yapma yoluna gideriz. Sorunu tümüyle somutluğu içinde çözeriz.

Semih: '80'li yılların sonunda Yeni Öncü DİSK'in kurulmasını savunuyordu. Bunu sloganlaştırdı, bir politika haline getirdi.

Cihan: Sınıf hareketinin dinamiklerinden kopardı, sanki DİSK adının kendi içinde bir kıymeti harbiyesi varmış gibi...

Semih: '87-91 döneminde yükselen sınıf hareketinin kırılmasının ardından DİSK'in açılmasına izin verildi. Farklı bir işlevi yerine getirmesi amacıyla bu yapıldı. Yükselecek işçi dinamiğine yönelik bir önlem almak üzere düşünüldü düzen tarafından.

Cihan: Kurtuluş'unki aptalca bir politikaydı. Sınıf kitlelerinin hareketlendiği, kendi sektörlerinde Türk-İş bürokrasisini zorladığı bir dönemde, DİSK şahsında ayrı sendikal örgütlenme girişimi, hayatın gerçekliğinden kopmaydı.

Semih: DİSK'in '60'lı yıllardaki kuruluşu bir mücadele birikimi üzerine oturuyordu. Bugün Türk-İş, DİSK, Hak-İş birleşsinler, tek sendika olsun demenin hiçbir anlamı yok. Komisyon olarak sendikal birlik konusunda şunu söylüyoruz; birleşik tek sınıf sendikası. Bunun bugün için propagandif bir karşılığı var. Bunu bu çerçevede kullanmak, sendikal birliği bu temelde ele almak durumundayız.

Cihan: Sınıfı devrimci politika ve devrimci mücadele birleştirecektir; sınıfı her düzeyde bu birleştirecektir, diyeceğiz.

Semih: Ayrı sendika sorununun şöyle bir yanı da var. Yıllardır konfeksiyonda örgütlenme çabaları var. Bunu sendikalar örgütlemiyor; ya işçiler kendileri örgütleniyor, ya bazı sol ya da devrimci gruplar önderlik ediyor. Bir dinamik var, o dinamiği harekete geçiriyorlar, toparlıyorlar, sendikaya gidiliyor ve her seferinde bir satışla karşılaşılıyor. Bir-iki istisna dışında tekstil işkolunda başarılı sendikal örgütlenme gerçekleşemiyor. Bunda DİSK Tekstil'in belirgin bir olumsuz rolü var. Bu sendika yıllardır bu alanda adeta mafyalaşmış bir yapı. Türk-Metal gibi değil kuşkusuz, belli farklılıkları var. Ama artık bir çıkar şebekesi oluşmuş, bunlar bu alandaki dinamiği sürekli törpülüyorlar.

Cihan: Gerçekten bu o kadar ilginç bir konu ki. Bu bir satış müessesesi ve çok özel bir tarzda hedef tahtası haline getirmek gerekiyor. Ama biz ne yapıyoruz bu satışlara karşı? Yazılarımızın içerisinde cümleler, paragraflar olarak geçiyor ve kayboluyor.

Semih: Bunun üzerinden konfeksiyonlarda sendikalaşma çabalarında bir parça kırılma ve umutsuzluk da yaşanmaya başlandı. Biz bu nedenle, acaba DİSK Tekstil dışında bir oluşuma gidilemez mi, diye tartıştık.

Cihan: Ayrı sendikayı yaşatacak kapasitemiz varsa eğer, bu pekala DİSK Tekstil'i ele geçirecek bir kapasiteye de dönüştürülebilinir. Celil yoldaş, birkaç fabrikadan zorlasak, biz onları söker atarız oradan diyor. 3-5 sağlam birimi kucaklayamadıktan sonra, ayrı sendika bir şey ifade etmiyor. Ama eğer 3-5 birim sağlam tutulabiliyorsa, o zaman da DİSK Tekstil'i ele geçirmek en doğru tutum olur.

Aykut: Bugün sendikaların önünde bir takım yasaklar var. Bunlardan en önemlisi grev yasakları, başka bir takım yasaklar. Bunların delinmesi doğrultusunda sistemli bir faaliyetin örgütlenmesi gerekiyor. Sendikal politikanın bir boyutu da budur. Bunun mutlaka bir hareketlilik zemininde olması gerekmiyor. Doğrudan yasa ve yasaklara yönelik bir kampanyayla fabrikalara yönelik bir çalışmayı örgütleyebiliriz. Sendikalar bugün '80 öncesinde sahip oldukları bir takım imkanlardan yoksunlar. Karşımıza çıktığı ölçüde bunlara değiniyoruz. Ama bunun böyle olmaması, sistemli bir tarzda ele alınması gerekiyor.

Çalışmamızda bültenlerin oynadığı rol

Temmuz: 3. Konferans'ın belirlediği temel görev alanı, sınıfa dışarıdan seslenen bir konumdan çıkarak, fabrika zemini üzerinden sistemli bir politik müdahaleye geçilmesi idi. Bir diğer sorun, stratejik sektörlerde içeriden siyasal sınıf çalışmasının imkanlarının yaratılması, bu zemin üzerinden bir sınıf faaliyetinin örgütlenmesidir.

Önceki oturumda, '89-90'larda bizim doğru dürüst örgütümüz dahi yokken, tek bir insanın Altın Yıldız'dan tersanelere kadar bir dizi yere girip çıkabildiği, işyeri komitelerinin toplantılarına katıldığı örneği verildi. MYO'da, Camialtı, Haliç vb. tersanelerden Ekim okuru işçilerden mektuplar yayınlanmış. Ancak, işçi sınıfının bir parça hareketli olduğu bir evrede içeriden fabrika çalışmasına geçmek ve öncüyü kazanmak görevi ile sınıf hareketinin kısmi çıkışlara rağmen sancılı bir süreç yaşadığı bir dönemde bu aynı göreve kilitlenmek, iki ayrı şeydir. 3. Konferans sonrası sürecin böyle bir özelliği var. Çalışmamızın ağırlığı önemli ölçüde içerden çalışmaya kaydı. Elbette bunda başarı ve istikrar sağlamakta zorlandık.

İçeriden çalışmayı daha etkin ve sistemli bir biçimde yürütmek, siyasal faaliyet kapasitemizi geliştirmek vb. ihtiyaçlarla, bültenler gündeme geldi. Komisyon metninde bültenlere; *"fabrika kitle çalışmasını sistemleştirmenin, fabrika çalışması üzerine sektör-bölge çalışmasına açılmanın, sınıfın değişik kesimlerinin kısmi talepleri üzerinden ajitasyon yürütmenin, örgütsel düzeyde mahalli örgütlere politik önderlik yönünde inisiyatif kazandırmayı kolaylaştırmanın araçları olarak işlev gördüler"* tanımı getiriliyor. Bültenler, bu ihtiyaçları az-çok karşılamakta etkin bir araç oldukları ölçüde, giderek daha geniş

Fabrika çalışması-semt çalışması konusunda söyleyeceğim şu: Biz sınıf eksenli bir çalışma yürütüyoruz. Bütün formülasyonun özü-ekseni budur. Biz sınırlı güçlere sahip yeni bir hareketken, gençlik içerisinde, kamu çalışanları içerisinde güç bulduk, anlamlı işlerin birçoğunu en zayıf dönemimizde başardık. Sınıf çalışmasının dar fabrika çalışmasına indirgenmesi bir darlığı anlatır zaten. Kendi içinde ekonomizmi de besler. Toplum üzerinde politika yapan ve ezilen sınıfların öncüsü olmak konumundaki bir partinin çalışmasını fabrika içinde dar bir alana sıkıştırması düşünülebilir mi? Eğer genel bir çalışmanın ekseni olmazsa, zaten fabrika çalışması bir zaaf alanına dönüşür. Fabrika çalışması bir ağırlık merkezini, bir ekseni anlatıyor. Bir toplam hiçbir zaman bir eksenden ibaret değildir. Sınıf bizim çalışma eksenimizdir, hepsi bu kadar. Ama biri, fabrika eksenini tutup, bunu semtini bile unutturacak bir noktaya vardırıyorsa, bu sadece bir kavrayış darlığını, mekanikliği gösterir. Sanıldığı kadar önemsiz bir sorun değil bu. Gerçekten bir darlığa yol açtı bizde. Bizim bir programla, taktikle siyaset sahnesinde yığınların karşısına etkili bir şekilde çıkmaya hazırlandığımız yeni dönemde, bu darlığın aşılması ayrı bir önem taşıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ölçekte gündeme geldi.

Bu adım tekstilde belki başka bir biçimde gündeme geldi. Tekstilin nispeten hareketli bir sektör olmasıyla ilgili bu. Hareketliliğin kendi kısmi talepleriyle zaten ortaya çıkmış olması durumunda buna en etkin şekilde seslenmek, bunu kucaklamak perspektifiyle, bülten adımı gündemleşti. Kendine has belli özelliklerine rağmen, tekstil bülteninin yarattığı imkanların görülmesiyle de, bültenler farklı çalışma alanlarına yayıldı. Bu adım sadece İstanbul tekstil üzerinden değil, aynı zamanda Adana, İzmir, vb. çalışma alanları üzerinden de gündeme geldi.

Sistemli bir politik çalışma, politik ve iktisadi propaganda-ajitasyon, hedefli bir çalışma, bir bölge faaliyeti, bölgenin öncüleriyle tanışmak, karşılaşmak vb. ihtiyaçları karşılamanın bir aracı olarak bültenler kullanıldı. Fabrika çalışmasında boğulup kalmadan, fabrikadan sektör ve bölge çalışmasına bir biçimde açılmanın araçları oldular. Dahası, 3. Konferans'ın temel bir halka diye tespit ettiği mahalli önderliklerin yaratılması sorunu çerçevesinde de bunun işlevli olduğunu düşünüyorum.

Çalışma süreçlerimizin ortaya çıkardığı açıklıklar üzerinden bugünün bilinciyle bakıldığında, çalışmamızın yeni bir düzeyi zorladığı görülüyor. Zorladığımız düzey, siyasal bir odağın örgütlediği etkin taktik siyasal faaliyetin, kampanyaların tabanı, onun bir taşıyıcısı ve besleyeni olarak yürüyen bir fabrika/sınıf çalışmasıdır.

3. Konferans belgelerinde, genelde bir güç değilseniz, genelden politika yapmıyorsanız, yerelde de gelişme imkanını çok fazla bulamazsınız şeklindeki tespitin, geldiğimiz düzey üzerinden yeni bir ifadesidir bu. Zaten 3. Konferans belgeleri, fabrika çalışmasını fabrikanın darlığına gömülen bir çalışması olarak tanımlamıyor, toplam siyasal faaliyetin tabanı olarak tanımlanıyor. Bu sorun, ulaştığımız gelişme aşamasında hem genel gelişmemizin, politik odak haline gelmemizin sorunları, hem de içinde çalıştığımız birim ve fabrikalarda çalışmamızın sağlıklı bir eksene oturması, güçlenip gelişebilmesi açısından yakıcı bir sorun haline geldi.

Bültenler sorununa ilişkin olarak MYO'da çıkmış bazı yazılar var. Bültenlerin politikalarımızı popülerleştirerek taşıyan araçlar olması çerçevesinde vurgular var bu yazılarda. Bültenlerimiz hangi ölçekte olursa olsun (fabrika, bölge, il, vb.) popüler politik eksenden kurulmalıdır. Bültenlerin somut politikanın somut taşıyıcısı olması denilen çerçevede; birimlerde kısmi talepleri formüle etmenin ve bunun sistemli ajitasyonunu yürütmenin, bizim toplam faaliyetimiz içinde nasıl bir yer tutması sorusu çerçevesinde, yapılması gereken bir tartışma var. Bu yönüyle bültenleri kendi içinde değil, PYO ve MYO ile ilişkisi içinde, toplamda yayın araçlarımızın taşıyıcısı oldukları misyon ve görev açısından tartışmak gerekir.

Toplam faaliyetimizin süreçleri açısından bakıldığında, politik yayın organının taktik politikamızın ve merkezi siyasal propaganda-ajitasyonumuzun taşıyıcısı olduğu açıktır. Bültenlerin tam da bunun popülerleşen ve özgülleşen yeniden üretimi üzerinden temel birimlerimizdeki kitleye yönelik kullanılabilmesi gerekir.

Cezmi: Bültenlerin önümüzdeki dönem fabrika bültenleri olarak kurgulanması noktasında bir tartışma var. Bültenler popüler siyasal eksenden kurulacaksa ve dar işyeri sorunları üzerinden bir seslenme olmayacaksa, bunları içermekle birlikte, fabrikanın sorunlarına ilişkin söyleyeceklerimizin ötesinde, işin esasında söyleyeceklerimiz ortak olacaksa, beş ayrı fabrika için beş ayrı bültene ihtiyaç var mı? Tartışmanın bir yönü bu.

Bir yönü de belki, bizim salt genel propaganda ve dışardan seslenme diye olumsuz anlamda ifade ettiğimiz zayıflığın kendisini, fabrika çalışmasında da, iktisadi-sendikal taleplere dönük olarak da kendisini yer yer ortaya koymasıdır. Kendi içinde bir mücadele ya da örgütlenme çağrısı veya belli talepler etrafında birleşme çağrısı, tekdüze bir tarzda öne çıkabiliyor. Bu biraz kuru ajitasyon diye ifade ettiğimiz zaafı ifade ediyor.

Bir başka nokta şu. İktisadi ajitasyonu bugün işçilerin kavradığının ötesinde vermek, onların iktisadi sorunlarına bakışlarını genişletmek, derinleştirmek gibi bir görev var önümüzde. Bir fabrikanın sorunları üzerinden de, fabrika teşhirleri çerçevesinde de, kendisini belli dar sorunlara indirgemeyen etkin bir iktisadi teşhir örgütlemek gibi bir görev var. Önümüzde işin diğer cephesinde, sendikasız bir işyerinde sendikal örgütlenmeyi gerçekleştirmek gibi bir sorun varsa, bu zaten doğal olarak ordaki çalışmada özel bir görev olarak öne çıkıyor. Ama bu, bizzat fabrika içinden yürütülecek çalışmanın daha pratik bir görev alanı. Yani yayın üzerinden bunu çok özel bir tarzda kendi içinde ele almak gerekli mi? Sizin yürüteceğiniz iktisadi teşhir veya toplam siyasal çalışma, aynı zamanda o fabrikada sendikal örgütlenme çalışmasını besleyecektir.

Fabrika bültenleri üzerine tartışma

Temmuz: Fabrika bültenleri üzerine önerimin mantığı şu: Bugün işçilerin bir hareketlilik üzerinden kendilerini bulmadıkları yerde, sınıfa etkin bir şekilde seslenmek ve harekete geçirmek açısından en uygun ölçek nedir? Sınıf hareketi gerçekliği ve bizim öncü ile buluşma düzeyimiz açısından bakıldığında, en uygun ölçek nedir?

Tek tek fabrikalarda sendikalaşma girişimi ve kısmi hareketlilikler her zaman oluyor. Benim önerim şu; merkezi araçları işlevli bir biçimde kullanmak kaydıyla, bültenleri temel stratejik birimlerde mümkün mertebe fabrika ölçeğinde çıkarmalıyız. İşçi kitlesini harekete geçirebilmek açısından fabrika bültenlerine ihtiyacımız var. Fabrika bültenlerini aşan bültenler ancak, Çiğli, Bakırçay Demir-Çelik, Ümraniye İMES-OSB ve tekstil gibi yerlerde işlevli olacaktır. Tabandaki dinamizmi harekete geçirmek açısından böyle araçlara ihtiyacımız var.

Cezmi: Bir fabrika özgülünde iktisadi mücadeleye önderlik etmeye çalışmak, bu çerçevede araçlar devreye sokmak veya kullandığımız araçlarda buna yer vermek konusunda bir tartışma yok. Ama araç popüler siyasal bir eksenden tanımlandığı koşullarda, bunu somut politikanın somut aracı olarak çok özel bir tarzda tanımlamamız, çok parçalı bir çalışmayı getirecek.

Şöyle bir örnek veriyorum; bugün sendikal örgütlenme için sendikalar veya bir takım sendikalist gruplar insanlarını fabrikalara yerleştiriyorlar, bunlar özel bir araç kullanmaksızın sadece o alandaki deneyimlerin üzerinden, sendikal örgütlenme işini kısa sürede başarabiliyorlar. Biz burada belli bir zorlanma içindeyiz. Ama bu bizim sınıf çalışması, kitle çalışması, fabrika çalışması konusundaki genel güçlerimiz açısından yeniliğimizden, bunun adımlarını yeni atıyor olmaktan geliyor. Ben böyle fabrika özgülündeki sorunlar üzerinden gündeme getirilecek bir bültenin ve bunun üzerinden yürütülecek propaganda ve ajitasyonun, bu süreci hızlandırmak açısından çok özel bir işlevi olmayacağına inanıyorum.

Ama sonuçta işin şöyle bir yanı var; bir fabrikadaki mücadelenin ihtiyaçları çerçevesinde ve bunu dışardan götürmek biçiminde değil, oranın öncü kesimleriyle, mücadeleci dinamikleriyle biz o fabrika çalışmasının kendi süreçleri üzerinden yakınlaşıp, birleşebildiğimiz ölçüde, bir takım araçlar, bunlar fabrika bildirileri olabilir, bir takım özel sayılar kullanılabilir.

Semih: Komisyonda, fabrika bültenleri ile ilgili tartışmada, popüler politik propaganda çerçevesinde bazı farklı görüşler var.

Bir fabrika ya da işkolunun özgül sorunları üzerinden bir politika belirlemişsek, bülten hem bu çalışmayı kolaylaştıran bir araç olma işlevi görüyor, hem de özgül sorunları politik sorunlara bağlayabilme imkanını [illegible]. Ama eğer biz bültenleri popüler bir seslenme aracı olarak düşünürsek, o zaman her bir fabrika özelinde bülten çıkartmaya gerek yoktur. Bu durumda genel politik propagandayı popüler bir eksende kurup götürmek, merkezi bir bülten üzerinden seslenmek gerekir. Ben sorunu böyle anlıyorum.

Örneğin P... fabrikasında yeni işyeri temsilcileri üzerinden şu an olumsuz bir propaganda yapabilecek durumda değiliz. Ama yaşanan pek çok sorun var. Biz farklı bir eksen oluşturmaya çalışıyor, yeni bir temsilcilik seçimi gerçekleştirmek istiyoruz. İşçileri bu çerçevede harekete geçirebilmek için, fabrikaya dönük politikamızı hayata geçirmemizi kolaylaştıracak bir bülten işlevli olacaktır. Bu ihtiyaca cevap verdiği ölçüde biz onu politikleştirme aracı olarak da değerlendirilebileceğiz. Fabrika özgülüne dönük bir politikaya sahip olunmadığı koşullarda ise, propagandamız genel popüler propagandanın ötesine geçemeyecek, her fabrika için ayrı bülten çıkarmak anlamsız hale gelecektir.

Sistemli siyasal faaliyet ve kampanyalar

Nadir: Komisyon metnindeki siyasal faaliyeti örgütlemeye ilişkin formülasyon bence yanlış bir bakışaçısından kaynaklanıyor. Zira ısrarlı bir tarzda siyasal kampanyalar vurgusu var. Bu vurgu faaliyetimizin temposunu yükseltmek kaygısından ileri geliyor olabilir. Ama bizim önümüzdeki süreçte siyasal faaliyetimizi kampanyalara endeksleyemeyeceğimiz çok açık.

Bizim öncelikle kampanyalar meselesine açıklık getirmemiz gerekiyor. Kampanyalar her dönem ve her vesileyle başvurulacak bir yöntem değil. Kampanyada siz özel bir talebi öne çıkarırsınız, buna ilişkin belli hedefleriniz olur ve bu hedefler çerçevesinde yoğunlaştırılmış bir faaliyeti örgütlersiniz. O gün için bir öncelik, bir yoğunlaşma alanıdır ve başı-sonu bellidir. Hedeflerinize ulaştığınızda kampanyanızı bitirirsiniz.

Siyasal faaliyeti belli kampanyalar biçiminde tanımlamak, bence siyasal faaliyete istikrarsızlık kazandıran bir rol oynar. Bu nedenle sakıncalı bir tanımlamadır. Örneğin 1 Mayıs kampanyamız genelde ölçü olabilecek bir örnek olarak verilmemelidir. *"Sınıf hareketine siyasal müdahalede şimdi ulaşmış olduğumuz düzey ve imkanlar üzerine siyasal taktik bir hat oluşturmak"* deniliyor, hemen ardından kampanya sözü geliyor ve *"bu doğrultuda değişik araçları yaratarak mevcut güçlerimizi politikalarımızı sınıfın geniş kesimlerine ulaştırma ve onları seferber etme amacına kilitlenerek sevkeden etkin siyasal kampanyalar örgütlemektir, -1 Mayıs örneğinde olduğu gibi-"* deniliyor. Siyasal faaliyeti bu tür kampanyalar biçiminde ele alma kaygısı faaliyetin temposunu artırmak, güçleri motive etmek, vb.'inden geliyor olabilir. Ancak bunun bir kongre metninde böyle formüle edilmemesi, kampanyaların siyasal faaliyetlerimizde yerli yerine oturtulması gerekiyor. Kampanyaların da her vesileyle açılamayacağını, bunların ancak özel vesilelerle belli dönemlerde örgütlenebileceğinin net bir biçimde ifade edilmesi gerekiyor.

Örneğin, bir ay sonra asgari ücret belirlenecek, bu çerçevede yoğunlaşmış bir kampanya örgütleyebilirsiniz. Asgari ücret konusunda hem işçi sınıfı, hem de diğer emekçi kesimlerde duyarlılık yaratmak, onların eylemini örgütlemek, hükümet üzerinde bir basınç oluşturmak vb. amaçlarla yaparsınız bunu. Ya da örneğin bir kayıplar olayı vardır. Bunu toplumun gündemine oturtmaya çalışırsınız, bunun üzerinden etkin ve yoğun bir faaliyet örgütlersiniz. Ya da geçmişten bir örnek verebilirim; İsmail Gökhan Edge'nin işkencede katledilmesinin ardından TDKP-İnşa Örgütü ülke çapında "faşizmi, siyasi cinayetleri ve işkenceleri protesto" kampanyası örgütledi. Birçok ilde mitinglerin örgütlendiği çok etkili bir kampanya oldu bu.

Ama genelde siyasal faaliyet böyle kampanyalar biçiminde ele alınamaz. Her bir taktik politika bir kampanya vesilesi değildir. Komisyon metnine dikkatli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bakarsanız, siyasal taktik hattın geçtiği her pasajdan sonra kampanyalar sözü geçiyor. Bu kampanyaların da işlevini boşa çıkarıyor. Bizim parti süreci ile birlikte çubuğu bükeceğimiz esas alan, merkezi düzeyde yoğunlaştırılmış ve az-çok sistematik hale getirilmiş kampanyalar değil. Özel bir dönem için, örneğin parti tanıtımı ya da başka vesileyle kampanya örgütleyebiliriz. Ama bunun dışında çubuk bükmemiz gereken nokta, mahalli alanda örgütlenmiş kesintisiz ve etkili bir siyasal faaliyet olmak durumundadır.

Bunun bir yanı taktik politikanın özgünleştirilmesi, diğer yanı mahalli çalışmanın kesintisiz bir tarzda örgütlenmesidir. Parti faaliyeti açısından öncelik vereceğimiz nokta mahalli inisiyatiflerin etkin bir tarzda harekete geçirilmesidir. Metin yeniden kaleme alınırken, bence bu noktanın esas alınması gerekiyor. Merkezi tarzda örgütlenen kampanyaların kendine göre bir harekete geçirme dinamizmi vardır, ama bunlar belli zaman dilimleriyle sınırlıdır. Oysa parti günlük olarak kesintisiz süren bir faaliyeti örgütlemek zorundadır. Parti faaliyeti açısından çubuğun bu noktaya bükülmesi, dikkatlerin buraya yoğunlaştırılması gerekir.

Bir diğer nokta şu. Fabrika-sektör, fabrika-bölge çalışması bütünlüğü ya da fabrika-alan çalışması bizim için çok önemli. Bunun kendi pratik deneyimimizin eleştirisi ile birlikte ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü kendi pratiğimizde bu ilişkiyi kurmada yeterince başarılı olamadık. Fabrika çalışmasına işaret ettik, küçük-burjuva akımları eleştirdik, ama bu semt çalışmasını küçümseyen bir sonuca yol açtı. Oysa fabrika ve semt çalışması bütünlüklü bir alandır. Soruna böyle bakamazsanız, verdiğiniz emeğin karşılığı hep sınırlı olur, çalışmanız fabrikanın kendi iç zemininde boğulur. Bu noktaya özel bir tarzda dikkat çekilmesi gerekiyor. Buradan hareketle, bölge organlarının önüne semtlerle bağlantılı hedefler konulabilir mi? Örneğin Lenin'in "Bir yoldaşa mektup"unda semt inisiyatiflerinden sözediliyor.

Sorunun bir başka yanı şu. Biz bugüne kadar belli ihtiyaçlardan hareketle semtlerde kazandığımız her gücü fabrikaya yöneltmeye çalıştık. Bunun anlaşılır nedenleri vardı. Ama fabrika çalışmasına uyum sağlayamayan bir takım insanları da bu nedenlerle kaybettik. Gelinen yerde bu çok zorunlu değil. Biz böyle insanları mutlaka fabrikaya sokma ve örgüt çalışanı haline getirme yoluna gitmemeliyiz. Bu özel insanlar için gözetilen bir politika olabilir. Bunun ötesinde, mahalli önderlikler, yığınlara dönük sistematik propaganda-ajitasyonu ve siyasal teşhir araçlarını taşıyan güçler olarak böyle güçleri daha değişik bir tarzda değerlendirebilirler.

Çalışmanın ekseni ve bültenler sorunu

Cihan: Fabrika çalışması-semt çalışması konusunda söyleyeceğim şu: Biz sınıf eksenli bir çalışma yürütüyoruz. Bütün formülasyonun özü-ekseni budur. Biz sınırlı güçlere sahip yeni bir hareketken, gençlik içerisinde, kamu çalışanları içerisinde güç bulduk, anlamlı işlerin birçoğunu en zayıf dönemimizde başardık. Sınıf çalışmasının dar fabrika çalışmasına indirgenmesi bir darlığı anlatır zaten. Kendi içinde ekonomizmi de besler. Toplum üzerinde politika yapan ve ezilen sınıfların öncüsü olmak konumundaki bir partinin çalışmasını fabrika içinde dar bir alana sıkıştırması düşünülebilir mi? Eğer genel bir çalışmanın ekseni olmazsa, zaten fabrika çalışması bir zaaf alanına dönüşür. Fabrika çalışması bir ağırlık merkezini, bir ekseni anlatıyor. Bir toplam hiçbir zaman bir eksenden ibaret değildir. Sınıf bizim çalışma eksenimizdir, hepsi bu kadar. Ama biri, fabrika eksenini tutup, bunu semtini bile unutturacak bir noktaya vardırıyorsa, bu sadece bir kavrayış darlığını, mekanikliği gösterir.

Bültenlerimizi tek boyutlu olarak tanımlamak zorunda değiliz. Bültenler popüler propaganda-ajitasyon araçlarımızdır. İktisadi propaganda-ajitasyon mu ağırlık taşır, genel propaganda-ajitasyon mu ağırlık taşır; bir fabrikanın kendisi mi, bölgesi mi önem taşır, daha genel bölgesel bir bülten mi olur? Bunlar tümüyle somut ihtiyaçlar çerçevesinde ilgili parti örgütlerinin değerlendirmesinin ürünü olarak saptanmalıdır. Birleşmiş, kaynaşmış, homojenleşmiş bir kitle hareketi dönemi olsa, daha homojen bir tür savunabilirsiniz. Neye göre bunları tek boyutlu tanımlama ihtiyacı duyuyoruz ki? Mesela yoldaşın gündeme getirdiği tartışma bence çok gereksiz. Bazı fabrikalarda fabrika bülteni çıkarmak ihtiyacı duyabiliriz. Mutlu Akü grevi sırasında bir Mutlu Akü bülteni çıkardık. Grev bittikten sonra da Mutlu Akü'ye özel bülten çıkarımıza uygun görülebilir, çıkarılır, çok gerekli değil denir, daha genelden seslenen bir araç daha uygun görülür, vb. Niye bunu biçim zenginliği içerisinde, işlev zenginliği içerisinde düşünmüyoruz ki?

Sanıldığı kadar önemsiz bir sorun değil bu. Gerçekten bir darlığa yol açtı bizde. Bizim bir programla, taktikle siyaset sahnesinde yığınların karşısına etkili bir şekilde çıkmaya hazırlandığımız yeni dönemde, bu darlığın aşılması ayrı bir önem taşıyor.

Bültenlerimizi tek boyutlu olarak tanımlamak zorunda değiliz. Bültenler popüler propaganda-ajitasyon araçlarımızdır. İktisadi propaganda-ajitasyon mu ağırlık taşır, genel propaganda-ajitasyon mu ağırlık taşır; bir fabrikanın kendisi mi, bölgesi mi önem taşır, daha genel bölgesel bir bülten mi olur? Bunlar tümüyle somut ihtiyaçlar çerçevesinde ilgili parti örgütlerinin değerlendirmesinin ürünü olarak saptanmalıdır. Birleşmiş, kaynaşmış, homojenleşmiş bir kitle hareketi dönemi olsa, daha homojen bir tür savunabilirsiniz. Neye göre bunları tek boyutlu tanımlama ihtiyacı duyuyoruz ki? Mesela yoldaşın gündeme getirdiği tartışma bence çok gereksiz. Bazı fabrikalarda fabrika bülteni çıkarmak ihtiyacı duyabiliriz. Mutlu Akü grevi sırasında bir Mutlu Akü bülteni çıkardık. Grev bittikten sonra da Mutlu Akü'ye özel bülten çıkarımıza uygun görülebilir, çıkarılır, çok gerekli değil denir, daha genelden seslenen bir araç daha uygun görülür, vb. Niye bunu biçim zenginliği içerisinde, işlev zenginliği içerisinde düşünmüyoruz ki?

Peki ortak yanı ne olacak diyeceksiniz? Popülerlik, popüler propaganda-ajitasyon araçları olması. Gerçekleri (bunlar bazı temel gerçekler olabilir, iktisadi mücadelenin o günkü sorunlarına ilişkin olabilir, toplumdaki daha güncel bir takım sorunlar olabilir) işçi yığınlarına popüler dil ve biçim içerisinde götüreceğiz.

Bir partinin merkez yayın organı, partinin doğrudan organıdır. İsimlendirmede ve kullanımda bültenler daha esnek biçimlerdir. Daha geniş çevreleri toparlamanın, grup kimliğine karşı duyarlı işçileri daha esnek yollarla biraraya getirmenin aracı da oluyor bunlar, bu açıdan yararlarına da işaret edildi. Bunları bu zenginliği içerisinde kavrayalım. Kamu çalışanları koca bir sektör. Kamu çalışanları hareketi içerisinden bugün genelleşerek öne çıkan bir takım sorunlar var. Bu sorunları kesen popüler bir bülten orada bugün bir işlev görüyor. Sektörlere göre bölmek ihtiyaç haline gelebilir, daha ilerde üç bin kişi çalıştıran bir hastanede biz önemli bir kuvvet oluruz , hastaneye kendi içinde seslenen bir yayın ihtiyaç olabilir.

Nadir: Tersine, bugün Esenyurt'ta metalle sınırlama bültenin işlevini daraltıyor.

Cihan: Ben diyorum ki, somut bir değerlendirme sorunu olarak, yerel örgütlerimiz kendilerine en uygun düşen aracın ne olduğunu iyi bir değerlendirmeyle saptamak zorundadırlar. Biz en uygun araç fabrika bültenidir, ya da bölge bültenidir, ya da sendika bültenidir, diye bir kalıba niye sokalım ki? Somut durumlar daha kendine özgü biçimleri ihtiyaç haline getirebilir ve işlevli kılabilir. Bu tümüyle somut bir değerlendirme sorunudur. Biz bir süre böyle bülteni çıkarırız, bir süre sonra bir işkolunda özel bir ağırlık kazanırız, tutar onu sektör bültenine çeviririz ya da tam tersi olur.

Bu duruma göre değişebilir. Fakat bülten farklılığını mutlaka popüler araç olarak göstermek zorunda. Onaltı sayfalık bülten olmaz. En fazla sekiz sayfa, tercihen dört sayfa olmalı. İşçiler aldığında rahatlıkla okuyabilmeli. Ama söylenecek çok şey var diyorsanız, daha sık söyleyin. İki ayda bir çıkan bir bültenin işçilere söyleyeceği ne olabilir ki? Bence iki ayda bir söyleyeceğinizi on beş günde bir söyleyin, dört sayfa üzerinden söyleyin. Yaşamı hep sıcaklığı içerisinde yakalayın, daha sık seslenin ki temponuz da artsın. İki ayda kapsamlı bir bülten hazırlayıp verdiğinizde ne oluyor? İki ayda işçi onu unutacak, iki ay sonra yeniden çıkmış diyecek. Bence çok derinlikli bir tartışma yürütmek gerekmiyor. Popülerlik vurgusu yeterince açıklayıcıdır. Bir merkez yayın organı ya da bir politik yayın organını götürüp sıradan işçi kitlelerine okutamazsınız, kolay olmuyor bu. Ama kendi sorunları üzerinden, konuları isabetli seçmiş, vurguları akıllıca yapılmış, biçimi uygun, dili uygun yayınları işçiler alıyorlar. Dört sayfalık bir bülteni dağıtırsınız, işçiler alır onu okur. Dört parça yazınız vardır, üçü onunla ilgilidir, ama bir tanesiyle siz işçiyi yakalıyorsunuzdur. Bir de daha genel noktaları içeren bir yazı yer alır. Bültenle hem popüler seslenme imkanı, hem de geniş kesimlerine dağıtma imkanı buluyorsunuz. Siz gazete satmaya gittiğinizde dört tane satmayı büyük bir başarı sayarsınız, ama bülteni üçyüz kişilik fabrikaya götürür, yüz tane dağıtırsınız.

Böyle kavrayalım bültenleri. Mesela tekstil bülteninin bu kadar geciktirilmesinin ne gereği var? 16 sayfalık geciktirilmiş bültenler niye çıkarıyoruz ki biz? Sık sık dört sayfalık özel sayı biçiminde çıkaralım, bildiri gibi dağıtalım. Böylece sık sık ve zamanında söylersiniz, birinde bir konuyu öne çıkarırsınız, diğerinde ötekini. Zaten işçiler herşeyi bir anda alamıyorlar, her konuyu bir arada bütünlüklü göremiyorlar, o kadar uzun yazıları okumak da istemiyorlar. İşçilerin okuma heveslerini kırmamalıyız.

Ama bizim sendikal çalışmamız gelişir, bir sendikal yayın ihtiyacı duyarız ya da sendikal bir hareket geliştirme imkanları yakalarız, yayın organının buradaki işlevselliğini saptarız, bir sendikal yayını gündeme sokarız. Ama bültenler bu tür araçlar değil. Kitlelere daha kolay, daha esnek, daha yumuşak seslenme araçları bunlar. Böyle olduğu koşullarda, yayın organlarının yerine ikame edilmesi tehlikesi de ortadan kalkar. Gerek içerik, gerek dağıtım açısından...

Son olarak şunu söylemek istiyorum. Genel planda kongrenin bültenleri tek tek değerlendirmeye tabi tutması gerekmiyor. Genel çerçeve üzerinden söylenecekler söylensin. Bunu aşan bir tartışma kongre platformu için çok gerekli değil. Bunlar nihayet özgül çalışmanın araçlarıdır, özgül çalışmanın toplamında bir yere oturtulur.

Birileri bülten diye tutup bir tür yerel siyasal yayın organı çıkarırlarsa, buna tabi ki müdahale edilir. Siz yerel yayın organı deneyeceğinize, merkezi yayın organlarımızda ortaya konulan temel gerçekleri ve politikaları alın, kitlelerin somut durumunu ve ihtiyaçlarını gözeterek özgülleştirin, bültenleri de bu çerçevede işlevli araçlar olarak kullanın, denilir. Ötesinde, somut uygulamada bir sorun varsa, bu ayrıca söylenir. Neticede bu il çalışmasında düzeltilmesi gereken bir sorundur. Biz kullanım tarzında ya da içeriğinde belirgin bir sapma görürsek, bunu zaten iade ederiz. Şu an varsa böyle bir sorun, bunu tartışalım.

Sınıf hareketinin bugünkü düzeyinde fabrika bültenlerinin biraz lüks olduğunu da ekleyeyim.

(Devam edecek...)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sermayenin saldırı dalgasında yeni adım

"Uluslararası Tahkim"

Saldırı dalgası sosyal güvenliğin tasfiyesi ve mezarda emeklilikle başlamıştı. Bunda henüz sonuç alınmadan "uluslarası tahkim"le ilgili anayasa değişikliği gerçekleştirildi.

Sosyal hakların gaspını ve mezarda emekliliği dayatan ilk saldırı işçi ve emekçilerin güçlü direnciyle karşılaştı. Hükümetin bir dizi manevrasına ve sendika bürakrasisinin her türden hizmetine rağmen işçi ve emekçilerin kurduğu direniş barikatını aşamayan hükümet, Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı'nın mecliste görüşülmesini bir süre için ertelerken, tahkimle ilgili adımları hızlandırdı. Böylelikle işçi ve emekçilerin dikkati henüz mezarda emekliliğe kilitlenmişken "tahkim" konusunda sorunsuzca mesafe almayı umuyordu. Bu konuda en fazla umut bağladığı, işçi ve emekçilerin tahkime karşı, mezarda emeklilik konusunda olduğu kadar duyarlı görünmemesiydi.

Fakat hesaba katmadığı bir şey var. İşçi ve emekçilerin tahkim karşısındaki duyarlılığı, bugün dün olduğundan çok daha fazladır. Tahkimin ne anlama geldiği noktasındaki bilgisizlik ve belirsizlik ortadan kalktıkça, işçi ve emekçilerin tutumları da netleşmektedir. Eylemlerde, konuşmalarda tahkime dönük sınıf tepkisi giderek daha ağırlıklı bir yer tutmaya, işçi ve emekçiler içerisinde tahkim karşıtı şiarlar yaygınlaşmaya başlamıştır. "Tahkim vatana ihanettir!" sloganı giderek daha fazla sahiplenilmektedir.

Emperyalist tekellerin dünya egemenliği ve "uluslararası tahkim"

Kapitalizm kriz batağında debelenen, çürümüş, tarihsel ömrünü doldurmuş bir sistem. Ancak daha fazla sömürü ve daha fazla kanla ömrünü uzatabiliyor, sonunu erteleyebiliyor. Artan sömürü ve zulüm ise tüm dünyada işçi ve emekçi yığınlarda tepki ve devrimci patlama dinamikleri biriktiriyor. Bu durum emperyalist tekelleri yeni tebdirler almaya, yeni egemenlik araçları yaratmaya itiyor. O yüzden tüm dünyaya bu doğrultuda yeni bir biçim vermeye çalışıyorlar. Böylelikle, hem sahip oldukları sömürü olanaklarını genişletmeyi ve kendilerine yeni soluk boruları sağlamayı, hem de kendilerini bunaltan krizin yükünü işçi ve emekçilere fatura ederek düzenlerinin geleceğini güvenceye almayı planlıyorlar.

İMF, Birleşmiş Milletler ya da NATO gibi emperyalist tekellere değişik alanlarda (iktisadi, siyasi, askeri) hizmet veren kurumlar, yeni ihtiyaçlara göre yeniden yapılandırılıp, konumlandırılırken, bunların yanısıra yeni egemenlik araçları da devreye sokuluyor. İşçi ve emekçilerin gündemine ancak son yıllarda giren MAİ ve "Uluslararası Tahkim" de işte bu yeni egemenlik araçlarından.

Çok Taraflı Yatırım Anlaşması'nın (MAİ) emperyalist tekellerin anayasası olduğunu düşünürsek, "Uluslararası Tahkim"e de "tekellerin uluslararası mahkemeleri" demek mümkündür. Emperyalist tekeller, yaygınlaşıp içiçe geçen, karmaşıklaşan sömürü ilişkilerini düzenleyecek, kendi çıkarlarından başka hiçbir ölçütü kesinlikle dikkate alamayacak yeni bir global hukuk sistemini adım adım hayata geçirmeye çalışıyorlar. MAİ ve "Uluslarası Tahkim" bu adımlardan ikisi.

Kapitalist dünya sistemi ve Türkiye

Emperyalist tekeller kendi çıkarları doğrultusunda yeni bir dünya işbölümü haritası çizerlerken, Türkiye'nin rolünü de unutmuyorlar. Emperyalist merkezlerde tutmanın işlerine gelmediği çeşitli sektörleri ve sanayi dallarını aktaracakları alternatif ülkelerden biri olarak da Türkiye'yi görüyorlar. Sahip olduğu coğrafyayı da gözönüne alarak fazla enerji tüketimi ya da çok hantal tesisler gerektiren sanayi dallarını, çevreye aşırı zarar veren tesisleri vb. Avrupa'yı çevreleyen Türkiye ve diğer bir dizi Akdeniz ülkesine aktarmayı tasarlıyorlar. Bu ülkelerde nükleer santral ya da termik santraller gibi riski fazla tesisler kurulacak, böylelikle yoğun enerji kullanan sektörlerdeki üretim bu ülkelere kaydırılabilecek. Emperyalist metropollerin enerji ihtiyacı da gene bu ülkelerden istenen koşullarla temin edilebilecek.

Bunun bir gereği olarak sözü edilen bağımlı ülkelerin ve tabi bu arada Türkiye'nin altyapı planlamalarına emperyalistler tarafından müdahale ediliyor. Her türlü bağımlılık ilişkisi kullanılarak bu ülkelerin altyapı politikaları ve konuyla ilgili yatırım projeleri emperyalist tekellerin genel planları doğrultusuna sokuluyor. Enerji, ulaşım ve iletişim gibi en temel alanlarda ülkelerin kendi gerçekleri ve ihtiyaçları değil, emperyalist tekellerin dayatmaları belirleyici oluyor.

Tabi iş bununla sınırlı kalmıyor. Emperyalist tekeller bağımlı ülkelerin altyapı politikalarının genel çerçevesini çizmekle, akıl vermekle yetinmiyorlar. Aynı zamanda bu ülkelere, buralardaki altyapı tesislerine en uygun koşullarla yatırım yaparak, ellerindeki sömürü ve soygun olanaklarını arttırma yoluna da gidiyorlar. Dolayısıyla bütün bağımlı ülkelerde enerji, ulaşım ve iletişim tesisleri emperyalist tekellerin yatırım alanları haline geliyor.

İşte uluslararası düzeyde bir hukuk sistemi emperyalist tekellere, bu yatırımlarını ve buralardan elde edecekleri kârları güvence altına alma olanağı sağlıyor. Nasıl ki İMF ve Dünya Bankası bağımlı ülkeleri borç kıskacına alma, onların ekonomik yapılarını çökertip tümüyle emperyalist tekellere bağımlı kılma gibi bir işleve sahipse, MAİ, MİGA ve onların bir parçası olarak "Uluslararası Tahkim" de emperyalizmin bağımlı ülkelerdeki çıkarlarını koruyan bir hukuk sistemi işlevine sahiptir. Emperyalistler, yatırım yaptıkları bağımlı ülkelerdeki çıkarlarını savunmak için yüzyılın başından bu yana çok değişik hukuksal araçlar yaratmışlardır. Bu konuda 1929'dan itibaren imzalanmış birçok ortak "anlaşma" vardır. Fakat MAİ ve "Uluslararası Tahkim"de ifadesini bulan bu sistem çok daha bütünlüklü, bağımlı ülkelerin "ulusal" hukuk sistemlerini tümüyle devre dışı bırakan, onları yok sayan, yatırımcı tekellerin her türlü çıkarını ise sonuna kadar koruyan bir kapsama ve bütünlüğe sahiptir.

Sermayenin her gerekçesi yalan üzerine kurulu

Kaderini tümüyle emperyalist tekellerle birleştirmiş bulunan ve onunla daha fazla bütünleşmenin yollarını arayan Türkiye burjuvazisi için tahkimin apayrı bir önemi var.

Patron örgütlerinin temsilcilerinden politikacılarına ve medya kalemşörlerine kadar sermayenin tüm sözcülerine göre herşeyin başı tahkim. Ülkedeki bütün sorunların ve sıkıntıların kaynağı o. Eğer tahkimle ilgili anayasa değişikliği mecliste onaylanırsa, parasızlık yüzünden yarım kalan yatırımlar tamamlanacak; "2000'li yılların altyapısı" kurulacak; bunun sonucunda üretim artacak, işsizlik azalacak ve Türkiye ekonomisi hızla düze çıkacak. Yeter ki tahkim kabul edilsin ve bunu gören yabancı sermaye Türkiye'ye aksın.

Bu yalan sahiplerinden biri, TOBB Başkanı Fuat Miras, şunları söylüyor: *"Uluslararası Tahkimin uygulamaya konulması ile yap, işlet, devret modeli işlerlik kazanacaktır. Türkiye'nin 2000'li yıllarda sağlıklı kalkınmasının önündeki en önemli engel olan altyapı darboğazı ortadan kalkacaktır."*

Finans Bank Genel Müdürü ise şöyle buyuruyor. "

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Uluslararası Tahkim yasası para musluklarını açmaya yarayan çok önemli bir anahtar rolü görecektir."

"Yabancı sermaye ile oynamak istiyorsak, bu kuruluşların kurallarına uymak gerekir" diyen bir Koç Holding yöneticisi ise, emperyalizmin tahkim dayatmasını niçin düğün-bayram karşıladıklarını özetliyor: Uluslararası kapitalist sistemle tam bütünleşmek için "uluslararası tahkim". Yani "uluslararası tahkim"in tüm toplumun çıkarına olduğu, işsizliğin azalacağı, çalışanların durumunun düzeleceği, çağın yakalanacağı gibi bütün parlak sözler birer aldatmacadan ibaret. Herşey Türkiye burjuvazisinin emperyalist dünya sistemiyle daha fazla bütünleşmesi için.

Bu yalanların üzerini örtmek için sermaye tam bir seferberlik içine girdi. Bir yandan tahkimin kapitülasyonlarla bir alakasının olmadığı, "ulusal bağımsızlığı" zedelemeyeceği ve bunun yaşadığımız çağın bir gereği olduğu her vesileyle kitlelerin bilincine pompalanırken, diğer yandan, tahkime karşı çıkanlar "çağın gerisinde kalmak"la, "gericilik" ya da "popülizm" yapmakla suçlandı. En libarelinden en islamcısına kadar her renkten burjuva köşe yazarları, tahkime karşı çıkanları aşağıladılar, ağızlarına geleni söylediler. Bu koronun yeterince etkili olmadığını düşünmüş olacak ki, Başbakan Ecevit de bu konuyla ilgili "eşsiz" fikirlerini açıklayarak, tahkime karşı çıkanları "eski kafalılık"la, "çağı anlamamakla", "modası geçmiş solculuk"la suçladı. Tahkim karşıtlarını her türlü gelişmeye karşı çıkan bir gericiler sürüsü olarak göstermeye çalıştı. Bunu yapabilmek için '70'li yıllardaki fikirlerinin bugün artık değiştiğini, işçi ve emekçilerden oy toplarken sarıldığı "sol"culuğundan aslında bugün artık eser kalmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Peki tahkim işçi ve emekçiler için gerçekte ne anlama geliyor? Her kafadan bir ses çıktığında bu soru da bir anlamda yanıtsız kalıyor. Fakat tahkimin en somut sonuçlarından bir kısmını sıralamak mümkün.

Emperyalizme daha fazla bağımlılık

Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, "uluslararası tahkim" emperyalizmin kurmaya çalıştığı dünya ölçekli bir hukuk sisteminin parçası. Emperyalist tekellerin çıkarlarından başka hiçbir ölçüte bakmayan bu küresel hukuk sistemi, bağımlı ülkelerin "ulusal" hukuklarını bir kenara atıyor. Bu, bu ülkelerdeki işçi ve emekçilerin kazanılmış, yasalara geçmiş haklarının da bir kenara atılması anlamına geliyor. Burjuvazinin başka zaman pek vatansever geçindiğine, ülkenin bir "çakıl taşını" bile kimselere vermek istemediğine bakmayın siz. İsteyen emperyalist tekeller olunca, tek bir "çakıl taşı" geride kalmayacak şekilde tümden satmaya çoktan hazırlar. Bu da ülkenin tüm zenginliklerinin, güzelliklerinin emperyalizmin sınırsız yağmasına açılması demek. Kapütülasyonlardan da öte, en açık bir sömürge hukukuna teslim olmak demek. Emperyalist yağma ve talana karşı çıkacak tek tutarlı toplumsal güç ise işçi ve emekçilerden başkası değil.

Özelleştirme saldırısının hızlanıp genişlemesi

Başta ihalesi çoktan yapılmış termik santrallerin alıcı şirketlere devri var. Termik santrallerin ihaleyi kazanmış konsorsiyumlara devrinin önünde hiç bir engel kalmıyor. Yap-işlet-devret sistemiyle ihale edilmiş yeni termik santraller için de aynı şey geçerli. Şimdiye kadar özelleştirilemeyen TELEKOM ve Petrol Ofisi gibi dev kuruluşların kolaylıkla özelleştirilebilmesi de gene tahkimin kabul edilmesiyle mümkün hale gelecek. Tüm bu saydığımız kuruluşların özelleştirilmesi en başta burada çalışan işçi ve emekçiler için tam bir yıkım demek. Şimdiye kadar özelleştirilen işletmelerde işten atılma oranı % 40. Yani özelleştirmeden sonra her 100 işçiden 40'ı kapının önüne konuluyor. Özelleştirilen kuruluşlarda sendikal örgütlenmenin zayıflayıp güçsüzleştiği, birçok sosyal hakkın tanınmadığı ya da budandığı, taşeronlaştırmanın yaygınlaştığı, esnek çalışmanın dayatıldığı ise, en fazla bilinen şeyler. Bunlara ek olarak, hükümetin sosyal güvenlik saldırısıyla birlikte düşünüldüğünde, SSK'nın tasfiyesiyle birlikte sağlık sigortasının, emeklilik sigortasının ve hastanelerin de kâr getiren alanlar olarak emperyalistlere peşkeş çekileceği açık. Büyük özelleştirmelerin durması için, sosyal güvenlik alanında özelleştirmelerin önünü kesmek için "uluslararası tahkim" de dahil emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmalara karşı çıkmak gerekiyor.

Çalışanların sefaleti derinleşecek

Yabancı sermaye gelirse ülke kalkınacak, ekonomi düze çıkacak diyorlar. Elbette yalan söylüyorlar. Tahkim kabul edilmemiş olsa bile, sermaye egemenliği olduğu sürece gelen yabancı sermayenin baştacı edilmediği görülmüş bir şey midir? Söylenen yalanların aksine tahkim birçok orta ve küçük işletmenin kapanmasına yol açacağı için, özelleştirilen kuruluşlardan binlerce işçi sokağa atılacağı için işsizliği daha da arttıracaktır. Yabancı sermayeli şirketler kendilerini yasalarla bağlı görmedikleri için sigortasız çalışma yaygınlaşacaktır. İşsizliğin yaygın olduğu koşullarda ücretler daha da düşecek, sefalet daha da derinleşecektir.

Tarım ve hayvancılıkta yıkım

Büyük toprakları satın alıp tarım veya hayvancılık sektörüne yatırım yapmak isteyen dev emperyalist tekeller de tahkimin kabulünü bekliyorlar. Bu dev tekeller şimdiden projelerini yapmış durumdalar. Özellikle GAP alanında dev tarım işletmeleri kurulacak. Bunlar büyük ölçekli üretim yapacaklar. Bölge halkı daha fazla sefalete itilirken, GAP'ın inşasıyla sağlanan olanaklar emperyalist tekeller tarafından yağmalanacak.

Çevreyi tahrip edecek, böylelikle de bölgedeki tarıma zarar verecek emperyalist yatırımlar da gene tahkimi bekliyor. Örneğin Bergama'da siyanürle altın çıkarmak isteyen Eurogold bunlardan biri. "Ulusal" mahkemelerin verdiği yasaklama kararı tahkimin kabulünden sonra geçerliliğini yitirecek. Şirket altın arama işine kaldığı yerden devam edecek. Hatta Eurogold'un Türkiye'den tazminat alması dahi mümkün olacak.

Yani neresinden bakarsak bakalım, tahkim, emperyalist tekellerin tüm inisiyatifi ele geçirmesi, bağımlı ülke kaynaklarını en sınırsız şekilde sömürmesi, buralardaki işçi ve emekçilerin ise her bakımdan açlık ve sefalete sürüklenmesi demek oluyor. Tahkim hiçbir ülkede çalışanlara, ezilenlere yarar sağlamıyor. Aksine sömürü ve zulmün daha da artmasının yolunu açıyor.

***

Meclisteki bütün partiler tahkim üzerinde anlaşmaya vardılar. Hükümetin tahkimle ilgili anayasa değişikliğini garantiye alabilmek için, Erbakan'ın siyaset yasağının kaldırılması karşılığında FP ile ittifaka girebilmesi, sorunun sermaye açısından ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

Düzen siyasetinin ne kadar çürümüş ve ilkesizleşmiş bir halde olduğu gerçeğini bir tarafa bırakıyoruz. Asıl dikkat çekilmesi gereken, değişik partilere dağılmış sermaye güçlerinin ortak düşmana karşı tek vücut haline gelmiş olması, tek bir parti gibi davranmasıdır. Karşılarında ise "Tahkim vatana ihanettir!" diyen işçi sınıfı ve emekçiler vardır.

Saflar bugün, dün olduğundan çok daha fazla netleşmiştir. Sermayenin saldırılarının akibetini de işçi sınıfı ve emekçilerin karşılıklı büyük direnişi belirleyecektir.

"Uluslararası Tahkim" ve gelişen emekçi yurtseverliği

İMF patentli saldırı programı hükümet tarafından belli bir kararlılıkla uygulanıyor. Uluslararası Tahkimle ilgili anayasa değişikliği, bu saldırıların en son halkası oldu.

Tahkimle ilgili süreç, sermaye sınıfı ile işçi ve emekçiler arasındaki çıkar karşıtlıklarını bir kez daha en açık biçimiyle gösterdi. Tahkim tartışması, bu konuda kimin ne düşündüğünü, bu mücadelede hangi safta yer aldığını bir kez daha ortaya serdi

Anayasa değişikliğine meclisteki bütün düzen partilerinin milletvekilleri ezici bir çoğunlukla kabul oyu verdiler. "Milli egemenlik", "milli değerlerler" gibi kavramlar üzerine en fazla konuşan, en "milliyetçi" görünen iki parti; hükümetin büyük ortakları DSP ve MHP, emperyalizme kölece teslimiyetin açık onayı anlamına gelen bu değişiklik için canla başla çalıştılar. Diğer partiler de onlardan aşağı kalmadılar; desteklerini hükümetten esirgemeyerek, sermayeye hizmette sınır tanımadıklarını ispatladılar. Uluslararası Tahkim, burjuva politikacı ve yazarları tarafından "dünyayla bütünleşmenin", "çağın gerisinde kalmamanın", "2000'li yılların altyapısını kurabilmenin" zorunlu bir gereği olarak sunuldu.

Öte yandan, gelişen işçi-emekçi eylemlerinde kitleler tahkimin ne anlama geldiğini kavradıkları ölçüde, giderek artan bir duyarlılıkla ona karşı çıktılar. Kitlelerin alanlarda tahkimle ilgili olarak en fazla sahip çıktıkları şiar, "Tahkim vatana ihanettir!" sloganı oldu. Komünistler onların "tahkim vatana ihanettir" sloganında ifadesini bulan tutumlarını, çeşitli politik akımların tahkim karşıtı tutumlarından tümüyle ayrı bir yere koydular. Bu tutumu, gelişen bir "emekçi yurtseverliği"nin göstergesi saydılar.

Tahkime karşı çıkan bir kesim; İP, birçok sendika bürokratı, "anti-emperyalist" aydınlar, yazarlar meclisteki düzen partilerini, ama özellikle de MHP ve DSP'yi tutarsızlıkla, savundukları değerlere uygun davranmamakla, "gerçek milliyetçi" olmamakla suçladılar. "Ulusal egemenliğimizin", "ulusal güvenliğimizin", "ulusal sanayimizin" tahkim nedeniyle büyük zarar göreceği gerekçesine dayanan bir "ulusal devlet" savunusu ile meclisteki milletvekillerini etkilemeye çalıştılar. Onlara göre milletvekilleri eğer "gerçek" milliyetçiler olsalardı, tahkime kesinlikle onay vermezlerdi. Düzen partilerine bu minval üzerinden akıl verme ve yol gösterme yarışına girenler, bu arada, işçi ve emekçilerin sokakta verdiği mücadeleyi de kendi dar "ulusal" platformlarının bir eklentisi haline getirmeye de çalıştılar.

Düzen partilerine akıl vererek, sermayenin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantv.org

"ulusal" hukukuna yaslanarak, parlamentosundan medet umarak tahkime karşı çıkılabileceğini sanan bu akıl hocaları ne derse desinler, meclisteki düzen partileri, tahkim konusunda, kendi sınıfsal konumlarının gerektirdiği net bir politik tutum aldılar. Böyle yapmakla da aslında gerçekten dürüst ve samimi davrandılar. Zira onları, emperyalizme uşaklık belgesinin altına imza attıkları için, burjuva milliyetçiliğini savunmaktan vazgeçmiş sayamayız.

Zira burjuva milliyetçiliği, adı üzerinde bir burjuva ideolojisidir. Kapitalist sömürünün bir örtüsü, sınıfsal farklılıkları gizlemenin, işçi ve emekçileri başka milliyetlerden olanlara karşı kışkırtmanın, onların mücadelesini bölmenin ve zayıflatmanın aracıdır milliyetçilik. Burjuvazinin elinde etkili bir silahtır.

MHP ve DSP başta olmak üzere düzen partilerinin sürekli olarak "vatan-millet" söylemine sarılmasının, her vesileyle "ülke çıkarları"ndan dem vurmasının mantığı da zaten budur. Milli değerler, ülke çıkarları gibi kavramlar bu sermaye uşaklarının en büyük sermayesidir. Bu nedenle tahkimi onayladıkları için onların sahtekar olduklarını söyleyemeyiz. Elbette ki düzen partileri sahtekarlardır. Ama tahkimi onayladıkları için değil. Onların asıl sahtekarlıkları, sermayeye uşaklıklarını gizlemek, sermayenin çıkarlarını bütün toplumun çıkarıymış gibi göstermektir. Asıl ikiyüzlülük MHP'nin özelleştirmeye karşı çıktığını söylemesi, adaletsizliğe, yoksulluğa karşı çıktığını ifade etmesidir. Asıl sahtekarlık, DSP'nin hala sol bir parti ve Başbakan Ecevit'in de "işçi babası" olarak sunulmasıdır. Muhalefetteyken ya da mecliste değilken hepsinin de işçi-emekçinin dostu, emperyalizmin, burjuvazinin ve her türlü iktisadi-sosyal eşitsizliğin düşmanı kesilmesidir.

Türkiye burjuvazisi, on yıllardır emperyalizmle bütünleşme konusunda hayli mesafe katetmiş, ülkenin zenginlikleri emperyalist tekellerin yağma ve sömürüsüne çoktan açılmıştır. Tahkim, zaten mevcut olan ve on yıllardır sürekli derinleştirilen emperyalizme kölece bağımlılığın bir sonucu, yeni bir halkasıdır. Yani tahkimin güçlü bir zemini, köklü bir geçmişi vardır. Bu durumda emperyalist tekellerin ve Türkiye burjuvazisinin birbiriyle çelişen iktisadi çıkarlarından sözedilebilir mi? Emperyalist tekeller yatırım ve özelleştirmelerde sınırsız yağma ve talan olanaklarına sahip olmak istiyorlar. Türkiye'deki tekelci sermaye de bu yağma ve talandan nasiplenmek peşinde. Ama kendi başına buna ne sermaye birikimi yetiyor, ne de gücü. Kendi yağma ve sömürü olanaklarını arttırabilmek, genişletilecek yağma ve sömürü pastasından daha fazla pay koparabilmek için emperyalist tekellerin eteğine yapışıyor, onun himaye ve desteğini sağlamak için kırk takla atmaktan çekinmiyor. Türkiye burjuvazisinin çıkarları emperyalist tekellerin çıkarlarıyla böylesine kopmaz şekilde birbirine bağlıyken, sermayenin emrindeki düzen partilerinden, hem de tutarlı milliyetçilik adına tahkime karşı çıkmalarını beklemek budalalıktır.

Kaldık ki tahkim kendi başına bir sömürü ve soygun aracı değildir. Onun arkasında İMF'siyle, Dünya Bankası'yla, MAİ'siyle ve daha bir çok kurumuyla koskoca bir emperyalist sömürü sistemi vardır. Tahkim, emperyalist sömürüye yeni güvenceler sağlayan bir "hukuk" sistemidir. Emperyalizm, tahkim ve MAİ gibi sömürüyü güvenceleyen araçlarını, Türkiye'deki sermaye sınıfına ve onun devletine değil, işçi ve emekçilere dayatmaktadır. Türkiye burjuvazisi emperyalist sömürü çarkının bu ülkedeki temel dayanağı ve ortağıdır. Parlamentosuyla, yasalarıyla, polisi ve ordusuyla devlet, emperyalist sömürüden nasiplenecek Türkiye burjuvazisinin hizmetindedir. Bu temel gerçek görülmeden emperyalizme karşı tutarlı, köklü ve kalıcı bir mücadele yürütülemez.

Bu nedenle işçi sınıfı için emperyalizme karşı mücadele temelde bir siyasal bağımsızlık sorunu değildir. Emperyalist tekellerle boğazına kadar çıkar ortaklığı içerisinde olan bir sınıf iktidardayken, onun iktidarına dokunmadan emperyalizme karşı siyasal bağımsızlık önermek, Türkiye burjuvazisinin iktidarına, onun ücretli kölelik düzenine ise tek laf etmemek, tutarsızlıktan da öte körlüktür. Kapitalist sistem hedef tahtasına konulmadan, emperyalizme karşı tam ve tutarlı bir mücadele yürütülemez.

Emperyalizmi ve onun içerideki temel dayanağı olan ücretli kölelik düzenini hedef tahtasına koyabilecek tek siyasal program işçi sınıfının, onun komünist öncüsünün programıdır. Emperyalizme ve kapitalizme karşı gerçek ve kalıcı mücadelenin toplumsal gücü de işçi sınıfı ve emekçilerdir. İşçi ve emekçiler, bu mücadeleyi, burjuvazinin parlamentosuna, yasalarına bel bağlayarak değil, kendi sınıf güçlerine güvenerek yürüteceklerdir.

Yaşananlar da bir kez daha göstermiştir ki, ülkenin gerçek çıkarları işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla aynıdır. İşçi ve emekçiler, kendi iktisadi-sosyal çıkarlarına sahip çıkmak için harekete geçtiklerinde bile karşılarında emperyalist tekellerin temsilcilerini bulmaktadırlar.

Nitekim işçi ve emekçiler, eylemlerde "Tahkim vatana ihanettir!" şiarını yükselterek, bir anlamda, tahkimi alkışlayanların gerçek konumuna işaret etmişlerdir. Tahkim isteyen sermaye sınıfı, bütün düzen politikacıları ve kalemlerini sermayeye kiralamış köşe yazarları, işçi ve emekçilerin bilincine "hain" olarak kazınmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşananlar da bir kez daha göstermiştir ki, ülkenin gerçek çıkarları işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla aynıdır. İşçi ve emekçiler, kendi iktisadi-sosyal çıkarlarına sahip çıkmak için harekete geçtiklerinde bile karşılarında emperyalist tekellerin temsilcilerini bulmaktadırlar.

Nitekim işçi ve emekçiler, eylemlerde "Tahkim vatana ihanettir!" şiarını yükselterek, bir anlamda, tahkimi alkışlayanların gerçek konumuna işaret etmişlerdir. Tahkim isteyen sermaye sınıfı, bütün düzen politikacıları ve kalemlerini sermayeye kiralamış köşe yazarları, işçi ve emekçilerin bilincine "hain" olarak kazınmıştır.

"Tahkim vatana ihanettir!" sloganını kullananlar kuşkusuz yalnıza alanlardaki işçi ve emekçiler değildir. Hemen bütün burjuva ve küçük-burjuva sol akımlarca da bu slogan kullanılmaktadır. Ancak onların kullanımı, düzen içi "ulusal" bir politik tutumu, güdük bir anti-emperyalist kavrayışı ifade ederken, işçi ve emekçilerin bu sloganı kullanması, kitle hareketi içinde giderek gelişecek bir "emekçi yurtseverliği"nin habercisidir.

"Emekçi yurtseverliği" elbette tam bir anti-emperyalist bilincin ürünü değildir. Sınıf hareketinin koşulları ve bilinç düzeyi düşünüldüğünde bu mümkün de değildir. Fakat işçi ve emekçiler iktisadi ve sosyal hak gasplarına karşı harekete geçtiklerinde bile karşılarında en dolaysız bir biçimde emperyalizmin sözcülerini bulmaktadır. Kendi çıkarlarının ülke çıkarlarıyla tümüyle çakıştığını görmekte, gördükçe buna karşı bir duyarlılık göstermektedir. Burjuvazinin el koyduğu, sahip çıktığı tüm zenginlikler, işçi ve emekçilerin sömürülmesinden elde edilmiştir. Üst üste duran her tuğla, dönen her tekerlek, tüten her baca, kumaş, ekmek, vb., herşey burjuvazinin değil, işçi ve emekçilerin ürünüdür. Yollar, santraller, demiryolları ve limanlar işçi ve emekçilerin eseridir. Tüm bunların nasıl da yok pahasına emperyalist yağmaya açıldığını görmek işçi ve emekçilerin duyarlılığını arttırmaktadır.

Tahkim meclisten geçmiştir. Ama bu konudaki asıl mücadelenin yeni başladığını söylemek abartılı olmayacaktır. Tahkim birçok özelleştirmenin önündeki hukuksal engelleri kaldırmış, süreci hızlandırmıştır. Şimdi tahkimin uygulanması için yeni adımlar atılacaktır.

Görünen o ki, uluslararası konsorsiyumlara devredilecek termik santrallerin, dağıtım tesislerinin ve özelleştirilecek diğer işletmelerin kapıları, tahkimin akibetinin belli olacağı yerler olacaktır. Ya buralar hiçbir sorunla karşılaşılmadan yağmacı sahiplerine devredilecektir; ya da çalışan işçi ve emekçiler buralara sahip çıkacak, "emekçi yurtseverliği"ni sıcak mücadele içerisinde militan bir anti-emperyalist kavgaya çevireceklerdir. Parlamentodan, yasalardan medet umanlar tahkim karşıtı mücadelede teslim bayrağını çekmişlerdir. Şimdi söz sırası işçi sınıfı ve emekçilerdedir. Mücadelenin meşruluğu içinde, tahkimin de yazılı olduğu sermaye anayasasını bir kağıt parçasına çevirecek, geçersiz kılcak olan güç de işte budur.

İşkenceci devlet işkence cezasını neden artırdı?

Sermaye devleti her dönem kirli ve kanlı düzenini sürdürebilmek için göstermelik "demokratikleşme paketleri" açmaktadır. Bu açılımlar terör sopasının bir parçası olarak gündeme gelmektedir. Bir yandan güçlendirilen baskı ve zor aygıtları yoluyla sistematik ve dizginsiz bir terör toplumsal muhalefetin en diri kesimlerine yöneltilirken, diğer yandan toplumsal muhalefetin geniş kesimlerinin tepkisinin bu tür sis bombaları kullanarak kendisine yönelmesini engellemeye çalışmaktadır. Demokratikleşme manevraları, düzenin gözlerden saklayamadığı kirli ve kanlı politikalarının sorumluluğunu şu veya bu "münferit" unsura yıkarak kirli ve kanlı yüzünü aklama operasyonlardır.

Sistematik bir devlet politikası olarak kullanılan işkence de bugün gözlerden saklanamaz boyutlardadır. Böyle olduğu yerde sermaye devleti işkenceyi "kötü niyetli" polisler üzerinden açıklayarak, sözde bu "münferit unsurları" devlet kurumlarından temizleme operasyonlarına girişmektedir. Yıllardır uygulanagelen bu operasyonlardan biri de geçtiğimiz günlerde hayata geçirildi. İşkencecilere ve onlara yardım edenlere ceza artırımını öngören yasa tasarısı üzerinden "insan hakları ve demokrasi rüzgarları" estirildi.

Düzen yeni bir makyaja neden ihtiyaç duyuyor?

İMF-TÜSİAD hükümeti yasa değişikliği ile işkencecilere ağır cezalar getirildiği yalanı üzerinden bir kampanya yürütüyor. Yapılan değişiklik ile işkencecilere uygulanacak cezanın üst sınırı 8 yıla çıkartılarak meslekten men etmeye kadar varan yeni cezalar getiriliyor. Ayrıca usule aykırı rapor düzenleyen hakimlere üst sınırı 5 yıl olan hapis cezaları öngörülüyor.

Yürürlüğe giren bu son yasa önceki yasa ve genelgelerde olduğu gibi bir kağıt parçasından öte bir şey değildir. Bunu Bülent Ecevit oldukça net ifade etmiştir. "Zaten bu konuda yasal hükümler var, ama uygulamada bir takım aksaklıkların olduğu belli" türünden açıklamalarla, yeni yasanın işlevini de ortaya koymaktadır. Öyle ki, bu tasarının gündeme geldiği Haziran ayının ilk yirmi günü içerisinde yüzlerce insan işkenceden geçirilmiş, bunlardan 8'i gördükleri işkence sonucu ölmüştür.

Şu anda işkence ile ilgili süren davaların sayısı oldukça kabarıktır. Ancak işkence hızından hiçbir şey kaybetmemiştir. Mahkemeler işkencecilerin aklanma merkezleri olarak çalışmaktadırlar. Türkiye'de '98 yılında 2.388 polis hakkında 1.147 dava açılmış, bunlardan ise sadece 295'ine işkence yapıldığı kararı çıkmıştır. Oysa AİHM'e şu ana kadar 1.606 başvuru yapılmış, bu başvuruların birkaçı dışında tümü Türkiye'nin aleyhine sonuçlanmıştır.

Açıktır ki sermayenin faşist devleti işkencenin üstünü örtememektedir.

Yasa değişikliği gündeme getirildiği günden beri hükümet ortakları ve emniyet müdürleri arasında bir tartışma yaşanmıştır. Bu tartışma yasa değişikliğinin gerisindeki gerçek niyetleri göz önüne sermektedir. Emniyet Genel Müdür Vekili Turan Genç işkencecilere verilecek cezayı çok sert bularak, "yazıktır, bunların çoluğu çocuğu var, ekmekleriyle oynamayın" şeklinde itirazlarda bulunmuş, tasarının işkencecilerin şevklerini kıracağını vurgulamıştır. Bu itiraz üzerine tasarı kısa bir süre için geri çekilmiştir.

Yaşar Topçu'nun açıklamaları ise işkence ile mücadele adına yapılan yasa değişikliğinin gerisindeki niyeti açıkça ortaya koymuştur. Yaşar Topçu cezaların artırılmasına karşı çıkarak, hükümeti "dışarıya iyi görüntü vermek için artislik yapmayın" diyerek suçlamış ve "poz verin kurtulun" sözleriyle hükümeti samimiyete çağırmıştır. Adalet Bakanı'nın, "Biz Türkiye'nin kötü görüntüsünü silmek istiyoruz, artistlik yapmıyoruz" yanıtı, bu iddianın doğrulanmasıdır.

Tam da sermaye sınıfının sözcülerinin vurguladığı gibi, yapılan makyajın tek nedeni "iyi görüntü" vermektir. Böyle bir tasarının örtüsü altında işkencenin daha rahat ve yaygın sürdürülmesi hedeflenmektedir.

Yapılan istatistiki açıklamalar da bunu doğrulamaktadır. İHD İstanbul Şubesi'nin 6 aylık işkence raporu 206 kişiyi içermektedir. Buna, başvurmayanların, kayıpların, katledilenlerin sayısı eklenmemiştir. Türkiye geneli hesaba katıldığında bu sayı oldukça kabaracaktır.

Hangi bağın üzümü?

Yapılan en ilginç açıklama ise İçişleri Bakan Müsteşarı Sami Sönmez'den gelmiştir. Tasarıyı eleştiren Sönmez işkencecileri savunmuş, tasarının işkencecilerin elini kolunu bağlayacağını belirterek, "Polisimiz ekşi-mekşi ama bizim bağın üzümü, bu meclise yürüyenleri ne yapacaklar?" demiştir. Sözü edilen bağ sermaye düzenidir. İşçi ve emekçilere yoğun bir ekonomik saldırı paketiyle saldıran sistem, tahkim yasasıyla, sosyal güvenlik yasasıyla, mezarda emeklilik ile, okulların kapılarını işçi ve emekçi çocuklarına kapatarak, işsizlikle, topyekun bir saldırı yürütmektedir. Bu saldırı karşısında elbette başkaldırıyı da görecektir. İşte o zaman işçi ve emekçiler "bağın üzümleri" ile karşı karşıya kalacaklardır. Tıpkı yakın zamanda Tuzla işçilerinin karşı karşıya kaldığı gibi. Tıpkı Kızılay'da emekçilerin yaşadıkları gibi.

Sermaye sınıfı boyun eğen suskun bir toplum istemektedir. Bunun için baskı, işkence ve terör uygulamaktadır. Bundan dolayı ortaya çıkan çirkin yüzünü örtmek için de bu tür reform aldatmacalarını devreye sokmaktadır. Ancak hiçbir manevra sermayenin kirli ve kanlı düzeninin üstünü örtemeyecektir.

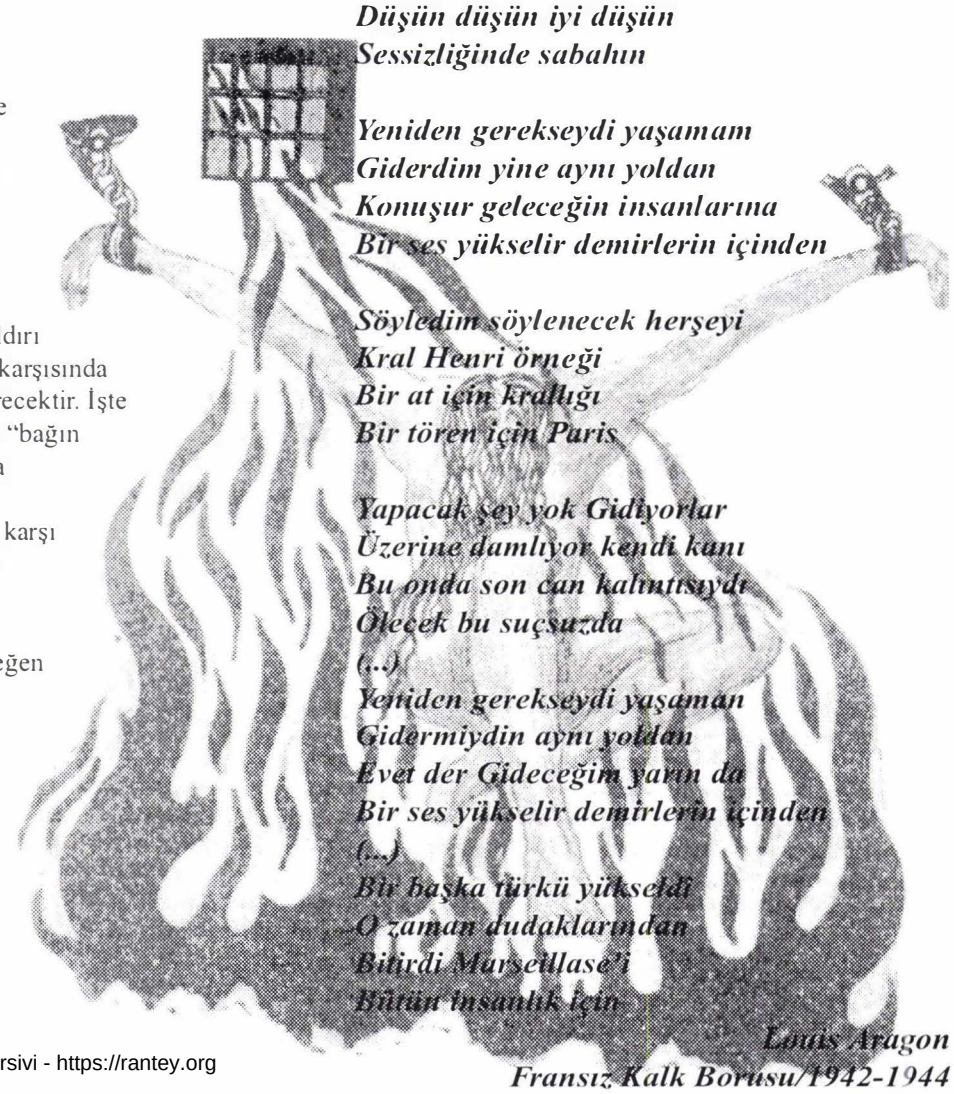

Yeniden gerekseydi yaşamam
Giderdim yine aynı yoldan
Söz ederek yalnız gelecekten
Bir ses yükselir demirlerin içinden

Söylendiğine göre hücresinde
İki adam bu gece
Fısıldamış kulağına Teslim ol
Bıkmadınmı bunca eziyetten

Yaşarsın yaşayabilirsin
Yaşayabilirsin bizler gibi
Söyle seni kurtaracak sözü
Yaşa dur üstünde dizlerinin

Yeniden gerekseydi yaşamam
Gederdim yine aynı yoldan
Konuşur yalnız gelecek için
Bir ses yükselir demirlerin içinden

Tek bir sözcükle açılacak kapı
Çıkacaksın Tek bir sözcük
Çileden çıkıyor bile cellat
Bitir artık acılarını

Tek bir sözcük tek bir yalan
Değişecek birden kaderin
Düşün düşün iyi düşün
Sessizliğinde sabahın

Yeniden gerekseydi yaşamam
Giderdim yine aynı yoldan
Konuşur geleceğin insanlarına
Bir ses yükselir demirlerin içinden

Söyledim söylenecek herşeyi
Kral Henri örneği
Bir at için krallığı
Bir tören için Paris

Yapacak şey yok Gidiyorlar
Üzerine damlıyor kendi kanı
Bu onda son can kalıntısıydı
Ölecek bu suçsuzda
(...)
Yeniden gerekseydi yaşaman
Gidermiydin aynı yoldan
Evet der Gideceğim yavın da
Bir ses yükselir demirlerin içinden
(...)
Bir başka türkü yükseldi
O zaman dudaklarından
Bitirdi Marsellaise'i
Bütün insanlık için

Louis Aragon
Fransız Kalk Borusu/1942-1944

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesinden devrimci tutsakların açıklaması:

Emekçilere, Halkımıza!

Her doğal afette binlerle ölmek, malınızdan, canınızdan olmak sizlerin kaderi değildir.

Ülkemiz bir depremle daha sarsıldı. Erzincan'dan, Dinar'a, Dinar'dan Adana'ya ve bugün de Marmara Bölgesi'nde gerçekleşen deprem sonrası ortaya çıkan acıları halklarımızla birlikte bir kez daha yaşadık. Her deprem sonrası olduğu gibi, bu sefer de binlerce insanımızın göz göre göre katledildiğine herkes tanıktır. Katliam diyoruz, çünkü gördüğümüz, bildiğimiz ve şu an depremin olduğu kentlerdeki insanların yaşadıkları başka türlü tanımlanamaz. "Doğal afet" deyip geçmek ve şu an evleri başlarına yıkılan insanların böylesine sağlıksız konutlarda yaşamaya neden mahkum edildiklerinin cevabını vermemek, bu katliamların sorumlularının tanımlamalarıdır. Evet deprem doğal afettir. Ancak depremi katliama, katliamı halkın kaderi haline getirmek, emekçi halklarımızı afetle başbaşa bırakmak DOĞAL DEĞİLDİR! Doğal afetler insan mı seçiyor? Hayır, deprem, sel, yangın insan seçmiyor. Peki o zaman neden Sabancılar, Koçlar, halk düşmanları bu tür afetlerde ölmüyorlar? Neden onların da evleri başlarına yıkılmıyor? Bu depremde ve diğer doğal afetlerde de olduğu gibi canından, malından olanlar hep emekçi halklarımız oluyor. Bu da DOĞAL DEĞİLDİR!

İşçi ve tüm emekçilerin sırtlarından kazandıklarıyla, sömürüden kazandıklarıyla kendilerine herşeyin en güvenlisini yaptıkları gibi, evlerini de aynı sağlamlılıkta yapanlar, emekçilere kağıttan evlerde kalmayı reva görmektedirler. Ve bütün bu yaşananları utanmazca kader diye göstermeye çalışmaktadırlar. Yaşananlar ne kaderdir, ne de doğal afetin sonuçları. Binlerce ölümüzün, on binlerce yaralımızın olmasının sebebi bu düzen ve sahipleridir. Şimdi karşımıza çıkıp, cesetlerimizi çiğneyerek hamasi nutuklarla "devlet büyüktür, yaralarınızı saracaktır" diye sahtekarca açıklamalarda bulunacaklar. Nasıl "yara sardıklarını" daha önceki yaşadıklarımızdan gördük. Bugün bir kez daha yaşıyoruz. Ne yaralarımızı sarmaya, ne de enkaz altında kalan canlarımızı kurtarmaya gelen var. Ve yine gördük ki, bizim bizden başka dostumuz yok. Ve yine biliyoruz ki, yardım kampanyaları düzenleyip, bu paraları bile HORTUMLAYACAKLAR. Bu düzen sürdükçe bu tür "doğal afet"lerin böylesi acı sonuçları da "KADER"imiz olmaya devam edecektir.

Tüm emekçi halkımızın acılarını paylaşıyoruz. Ölenlerimizin sorumlularının, emekçilere bu acıları yaşatanların kimler olduğunu biliyor ve ellerimizi yakalarından hiç çekmeyeceğiz diyoruz...

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'ndeki
DHKP-C, TKP(ML), TKİP, TKP/ML, TDP, MLKP Davası tutsakları adına;
Sadık Türk, Cemal Çakmak, Resul Ayaz, Mustafa Benli, Abuzer Çat
18 Ağustos 1999

Deprem afet değil katliamdır

Basına ve kamuoyuna

Binlerce insanımızın hayatını kaybettiği, onbinlercesinin yaralandığı, göçük altında yaşam savaşı verdiği, milyonlarcasının maddi ve manevi olarak zarar gördüğü bir katliamla karşı karşıyayız. Her geçen dakika emekçi halklarımızın kayıpları daha da artmaktadır. Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına, Devlet Bakanları'ndan bürokratlara kadar devletin her kademesinden yetkililer yine TV'lerde boy gösterip, taziye dileklerinde bulunup, "üzüntülerini" dile getiriyorlar. Yine, daha önceki birçok örnekte olduğu gibi yaşanan depreme "doğal afet", "kader" deyip kendi sorumluluklarını gizlemeye çalışıyorlar. Hayır. Tüm yaşananlar ne halklarımızın "kader"idir, ne de "doğal afet"tir. Yaşanan düpedüz bir katliamdır. Bu bir ilk de değildir. Daha bundan bir yıl önce Adana'da yaşanan depremde yüzlerce insan göçük altında can vermişti. Önceki yıllarda Erzincan ve Dinar'da deprem, Bartın ve Senirkent'te de sel baskınlarında da devletin bilinçli ihmalkârlığı yüzünden halklarımız acılar yaşamıştır, yaşamaya devam ediyor.

Bu katliamın tek sorumlusu devlettir. Ülkemizin büyük bir bölümünün 1. dereceden deprem kuşağında bulunduğu bilimsel bir gerçek olmasına rağmen hiçbir biçimde buna uygun düzenlemeler ve uygulamalar yapılmamıştır. Çünkü devletin ilgilenmesi gereken çok daha "önemli" işleri vardır. Durmadan işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın daha fazla nasıl arttırılabileceklerine kafa yoruyorlar. Özelleştirme politikaları ve mezarda emeklilik yasalarıyla emekçi halklarımızın açlığa ve yoksulluğa sefalete mahkum edilmeye çalışılırken, emperyalizme bağımlılığı daha fazla arttıracak olan talkim yasaları anayasal değişikliklerle meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Halk düşmanı faşist yönünü gösteren devlet halkların sorunlarıyla ilgilenmemekte, emekçi halklarımızı sorunlarıyla başbaşa bırakılmaktadır. Deprem için önceden hiçbir önlem alınmamış, katliam zemini hazırlanmıştır. Binlerce insanın yaşamını yitirdiği bu katliamın sorumluluğunu üzerinden atmaya çalışan devlet, gerçek yüzünü gösterircesine yalnızca açıklamalarla yetiniyor. Deprem faşist devletin insana verdiği değeri göstermektedir. Tüm Marmara Bölgesi'ni etkisi altına almış depremde, altında canlı insanların yeraldığı göçüklerde hiçbir çalışma yapmamakta, evsiz barksız kalan insanlara hiçbir yardım ulaştırmamaktadır. Emekçi halklarımız kendi çabalarıyla kurtarabildiklerine ulaşmakta, diğerleri ise göçük altında ölüme terk edilmektedir. Ancak Gölcük'te Deniz Donanma Komutanlığı'nın yıkıntıları altında kalan üst düzey ve askerler için devletin tüm güçleri seferber edilmektedir.

Bu bizim kaderimiz değildir. Devlet yetkililerinin üzüntüsü içten değildir. Onların gözyaşları timsah gözyaşlarından başka birşey değildir. Yardım sözü veriyorlar ancak yardım diye gönderdikleri yine ihtiyacı olan emekçi halklarımıza ulaşamayacaktır. Devletin bizleri aldatmasına izin vermeyelim. Yapmamız gereken şey bir araya gelmek, işçi, memur tüm emekçi halklarımızın birlikteliğini sağlamaktır. Aynı acıları, aynı sorunları yaşıyoruz. Gücümüzü birleştirip bu katil devletten, hesabı da birlikte soralım.

Biz Bergama hapishanesinde bulunan devrimci tutsaklar olarak emekçi halklarımızın acısını derinden paylaşıyoruz. Binlerce can kaybettik. Bu acı hepimizin acısıdır. Tüm emekçi halklarımızı dayanışma ve mücadeleye çağırıyoruz.

Bergama Hapishanesi'ndeki
DHKP-C, TİKB, TKP(ML), TKİP, TKP/ML, MLKP, TDP Davası Tutsakları

Ümraniye Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların Adalet Bakanlığı'na gönderdiği dilekçeyi yayınlıyoruz...

HAPİSHANE MÜDÜRLÜĞÜ KANALIYLA
ADALET BAKANLIĞI'NA
ANKARA

Yine deprem...
Yine yüzlerce ölü...
Yine halkı vuran "felaket"...

Sonuçları tam bilinmemekle birlikte daha şimdiden yüzlerce ölü, binlerce yaralı var. Üzerinden saatler geçmesine rağmen, birçok yere halen müdahale ve yardım ulaşmış değil... İnsanların yardım çığlıkları, feryatları yükseliyor gecenin karanlığını yırtarak gökyüzüne.

Ve şimdi kadar hep olageldiği gibi devlet erkânı yine ancak binlerce insanımız öldükten sonra "ortaya çıkıp" hamasi nutuklar atmaya başladılar.

Tüm sorumluluk "Allah"a, "kader"e havale edilmeye, göstermelik yardım kampanyalarıyla üstü örtülmeye başlandı.

Ülkemizde hep olmuştur. Çok değil, daha bir yıl önce Adana depreminde de aynı şeyler yaşandı. Adeta her depremde yüzlerce ölmek halkımızın makûs talihi haline gelmiştir, getirilmiştir.

Oysa bunların sorumlusu ne "KADER"dir, ne de "ALLAH"dır...

Sorumlusu hiçbir önlem almayan, depreme dayanıklı bir alt yapı ve konutlar inşaa etmeyen DEVLETtir... Rüşvetçiliğin batağında yüzen devlet çarkı, dayanıksız, sağlıksız, konutların ortaya çıkmasına neden olduğu gibi hasarı azaltacak, ortadan kaldıracak hiçbir kurumlaşma da yaratmamıştır. Devletin işleyişi ve denetim mekanizmaları o denli çürümüş, o denli rüşvetçiliğe bulaşmıştır ki, halkımız gözü doymaz müteahhitlerin insafına terkedilmiştir.

Bunun sonucudur ki, ne hikmetse "kader", "Allah'ın gazabı" hep halkımızı buluyor. Sabancıların, Koçların, devlet erkanı paşaların, beylerin plazalarına, köşklerine hiçbir şey olmuyor. En ufak bir hasar meydana gelmiyor. Neden, "Allah'ın gazabı, hikmeti" onları bulmuyor? Onlar Allah'ın sevgili kulları mı? Neden, olan hep emekçi halkımıza, onların yaşadığı mahallelere oluyor.

Bugün bilimin gelişimi bu tür afetlerin zararını en aza indirecek düzeydedir. Dünyanın birçok yerinde artık bu tür doğa olayları bir "tehlike", bir "felaket" olmaktan çıkarılmıştır. Ancak bu tedbirler halkımıza çok görülmekte, sağlıksız binalarda yaşamaya mahkum edilmektedirler.

Bu nedenle bugün devlet yetkililerinin üzüntülü açıklamalarının hepsi yalandır. Onlar timsah gözyaşları dökmektedirler. Olan halkımıza olmuştur.

Bizler, Ümraniye Hapishanesi'nde bulunan devrimci tutsaklar olarak; deprem sonucu ölen yüzlerce, binlerce insanımızın sorumlusu devlettir diyoruz. Ve tam bir felakete dönüşmesini önlevemeyen, yüzlerce insanımızın ölmesine, binlercesinin yaralanmasına ve çok daha büyük maddi ve manevi kayba yol açan devlet, bir kez daha hamasi nutuklar ve göstermelik yardımlar dışında yine halkımızın hiç bir sorununu çözmeyecek, acılarına derman olmayacak ve kendi kaderiyle baş başa bırakılacaktır. Adana depreminden sonra neler olduğunu unutmadık, kimse de unutmadı.

Halkımızın acılarını azaltacak, yaralarına derman olacak kendi dayanışması ve yardımlaşmasıdır. Bu halkımızın geleneğidir. Zorluklar, acılar, yokluklar böyle aşılacaktır. Ki bu daha depremin ilk anından itibaren ortaya çıkmıştır. Halkımızın depremin hemen ardından yanında devleti, devletin kuruluşlarını değil, komşusunun, dostunun yardım ve dayanışmasını görmeye başlamıştır.

Tüm halkımıza geçmiş olsun diyor, ölenlerin yakınlarına başsağlığı dilerken, yaralılara acil şifalar diliyoruz. ..

Halklarımızın bağımsızlığı, özgürlüğü, mutluluğu, refahı ve daha güzel bir yaşamı için savaşın ve tutsak düşen bizler, halkımızın acılarını paylaşmak, acılarına yaralarına bir nebze olsun yardımcı olmak ve onlara dayanışma içinde olduğumuzu göstermek için tıbbi müdahaleler için gerekli olan ihtiyacı karşılamak için KAN VERMEK İSTİYORUZ...

Bunun gereğinin yapılmasını ve bir an önce kan alma işlemine başlanmasını talep ediyoruz...

Ümraniye Cezaevi
Tüm siyasi tutsaklar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Rusya:

Rejimin açmazları ve Dağıstan savaşı

Dağıstan'da başlatılmış olan savaş gerçek anlamını Rusya'nın yüzyüze bulunduğu açmazlar bütünlüğü çerçevesinde bulmaktadır. Vahşi kapitalist restorasyon sürecinin Rusya'da çok sayıda merkezkaç kuvvet ürettiğini, ülkenin toprak bütünlüğünü fülen tehlikeye düşürdüğünü Çeçenistan savaşı döneminde vurgulamıştık. Onbinlerce masum insanın yaşamına mal olan bu savaş Çeçen halkının bağımsızlık talebinden çok Moskova'nın ihtiyaçlarını karşılamak için başlatılmış ve tırmandırılmıştı. Ancak, Rusya'nın hezimeti ile sonuçlanan savaş, ne Rus iktidarının pekişmesine ne de federasyon bünyesinde türeyen merkezkaç kuvvet odaklarının etkisizleştirilmesine yaramıştı. Bugün benzer bir senaryo Çeçenistan'ın yanıbaşındaki Dağıstan'da uygulamaya konmuş durumda. Grozni hezimetinin Kremlin için bir ders teşkil edip etmemesinin bir önemi ve anlamı yoktur. Kapitalist yıkımın bir uzantısı olan şiddet politikası kendisini Kremlin'e tek alternatif olarak dayatmaktadır. Kapitalizm Rus iktidarına, kendisini ayakta tutmak ve ülkenin toprak bütünlüğünü korumak için savaştan başka bir seçenek bırakmamaktadır.

Klikler arası savaş kızışıyor

Rusya'da seçimler için klikler arası savaş şimdiden kızışmaya başladı. Önümüzdeki Aralık ayında yapılacak olan milletvekili seçimleri bu savaşın ilk muharebesi, Haziran ayı için öngörülen devlet başkanlığı seçimleri de finali olarak algılanmaktadır. Bu nedenle değişik güçler arasında geçici ittifaklar oluşturulmakta, ihanetlere tanık olunmaktadır. Duma, zor durumda bulunan Kremlin ekibinin son anda seçim takvimini altüst etmesine bahane oluşturmamak amacıyla, yeni başbakanın atamasını sorun yaratmadan onayladı.

Ancak, Moskova'da muazzam bir sirk gösterisinin arifesini andıran bu atmosfer düzenin "seçkin" çevrelerini ilgilendirmektedir. Emekçi sınıf ve tabakaların büyük bir ilgisizlik içinde seyrettikleri bu mizansen ve manevraların mevcut aşamadaki muhatabı uluslararası mali çevreler ve emperyalist güçlerin karar mercileridir. Sözkonusu it dalaşına taraf olan her klik kendisine uluslararası bir dayanak bulabilmek için sermaye çevrelerine teminat vermekle işe başlamakta, iktidar olması durumunda uluslararası sermaye kurumlarının iradesine tabi kalacağını beyan etmektedir.

Rusya'nın karşı karşıya bulunduğu sayısız acil sorun ve toplumun ezici çoğunluğunu kapsayan hoşnutsuzluğun bu tür manevralarla bertaraf edilemeyeceği ve tali plana düşürülemeyeceği açıktır. Moskova'da farklı toplumsal güçler arasındaki mücadelenin bir ürünüymüş gibi gösterilen ve körüklenen klikler arası savaş düzenin gücüne gösterge değildir. Tam tersine, çıkmazda olan bir sistemin sancıları niteliğindedir. Rus iktidarının içinde bulunduğu yapısal açmazların derinliği ile Moskova'da hazırlıkları yapılan boğazlaşmanın yoğunluğu arasında dolayımsız bir neden-sonuç ilişkisi mevcuttur.

Rejimin açmazları ve Dağıstan savaşı

Dağıstan'da başlatılmış olan savaş gerçek anlamını Rusya'nın yüzyüze bulunduğu açmazlar bütünlüğü çerçevesinde bulmaktadır. Vahşi kapitalist restorasyon sürecinin Rusya'da çok sayıda merkezkaç kuvvet ürettiğini, ülkenin toprak bütünlüğünü fiilen tehlikeye düşürdüğünü Çeçenistan savaşı döneminde vurgulamıştık. Onbinlerce masum insanın yaşamına mal olan bu savaş Çeçen halkının bağımsızlık talebinden çok Moskova'nın ihtiyaçlarını karşılamak için başlatılmış ve tırmandırılmıştı. Ancak, Rusya'nın hezimeti ile sonuçlanan savaş, ne Rus iktidarının pekişmesine ne de federasyon bünyesinde türeyen merkezkaç kuvvet odaklarının etkisizleştirilmesine yaramıştı.

Bugün benzer bir senaryo Çeçenistan'ın yanıbaşındaki Dağıstan'da uygulamaya konmuş durumda. Grozni hezimetinin Kremlin için bir ders teşkil edip etmemesinin bir önemi ve anlamı yoktur. Kapitalist yıkımın bir uzantısı olan şiddet politikası kendisini Kremlin'e tek alternatif olarak dayatmaktadır. Kapitalizm Rus iktidarına, kendisini ayakta tutmak ve ülkenin toprak bütünlüğünü korumak için savaştan başka bir seçenek bırakmamaktadır. Kafkaslar'da orta yoğunlukta bir dizi krizin ardından Çeçenistan savaşı bir ilk ve başlangıç noktası oluşturmuştu. O dönem bu savaşın Rusya için ne ilk ne de son olacağını, sadece bir başlangıç olduğunu belirtmiştik. Bugün Dağıstan'ın bir savaş alanına dönüşmüş olması, aynı şekilde bir istisna değildir, kapitalist talan ve yıkım politikalarının olağan bir sonucudur.

Yeni başbakan Vladimir Poutin'in Duma'da geçen hafta yaptığı program konuşması, Dağıstan savaşının, rejimin militarist niteliğini artırmak için kullanılacağını göstermektedir. Poutin konuşmasının başından sonuna kadar orduyu eksen almış, militarist kavramlara ağırlık vermiştir. "Ülkede en katı disiplin ve asayişin egemen olmasından yana olduğunu" belirten Poutin, "askerlerimize ülkede yeniden saygı duyulması gerektiğini" ve "ordunun devlet bütçesine olan borçlarının iptal edileceğini" açıkladı. Böylece rejim öncelikle, yüzyüze gelmekten çekindiği orduyu iktisadi talana ve politik icraata daha fazla ortak ederek, olası tehlikeleri bertaraf etmeye çalışmaktadır. Kaldı ki bu, Priştina havaalanı operasyonundan bu yana kendisini açıktan dayatmaya başlamıştır.

Sorunlar milliyetçi-şoven bir cereyanla aşılmaya çalışılıyor

Elbette Dağıstan savaşı orduya imtiyaz tanımanın bir vesilesi olmanın ötesinde bir öneme ve boyutlara sahiptir. Bu önem şöyle özetlenebilir: Etki alanı Kremlin'in surlarını zor aşan Rus iktidarına sağlamlık kazandırmak; ülkenin toprak bütünlüğünü koruma adı altında bölgeler üzerinde Moskova'nın egemenliğini yeniden tesis etmek; uluslararası alanda gülünç konuma düşürülmüş olan Rusya'nın en azından kendi sınırları içinde asayişi sağlayabildiğini kanıtlamak vb...

Ancak, Çeçenistan örneğinde olduğu gibi, Dağıstan savaşının da yığınla alt boyutu vardır. Moskova'daki seçim manevralarına kitlelerin ilgisiz kaldıklarını belirttik. Kuşkusuz kitlelerin merkezi iktidara ilgisizlikleri yalnızca seçim manevraları bağlamında değildir. İktisadi yıkımın yol açtığı sosyal çöküntü ülkeyi tam bir başıbozukluk ortamına sürüklemiştir. Toplumsal yaşam yerel düzeyde insanların kendiliğinden inisiyatifleriyle örgütlenmeye çalışılmaktadır. Örneğin, modern ticaretin yerini önemli ölçüde değiş-tokuş yöntemi almıştır. Kamu kuvvetlerinin yokluğundan ya da çaresizliğinden doğan boşluk geleneksel dayanışma ile telafi edilmeye çalışılmaktadır. Hatta bazı bölgeler vergi ödememekte, kendi paralarını basma, dolayısıyla Moskova'nın mali vesayetinden sıyrılma eğilimi göstermektedirler. Bu birkaç örnekten de anlaşılacağı gibi, Rus toplumu geçen yılki iktisadi krizin daha da ağırlaştırdığı toplu bir dökülme sürecini yaşamaktadır.

İktisadi önlemlerle bu sürecin önünü alamayan iktidar açısından geriye tek seçenek olarak, toplumun en geri duygularına hitap etmek, milliyetçi-şoven bir cereyan estirmek kalmaktadır. Kremlin'in bunu batılı emperyalist güçlerle sürtüşme temelinde yapamadığını, hatta göze dahi alamadığını, NATO'nun doğuya doğru genişletilmesi, Balkan savaşı vb. vesilelerle gördük. Kitlelerin ruh hali batı karşıtı bir propagandaya yatkın olmasına karşın,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İMF, Dünya Bankası, Paris ve Londra Klüpleri'nin desteği ile ayakta duran iktidar, doğal olarak böyle bir seçeneğin sonuçlarını göze alamamaktadır. Dönemin ihtiyaçlarına göre sıradan bir sorumluya batı karşıtı hararetli açıklamlar yapma görevi verilirken, hemen ardından esas yetkililer tezkipler yayınlamaktadırlar. Kaldı ki, yer yer Sovyet dönemini çağrıştırmaya yönelik bu tür bir karikatürsel söyleme başvurmanın da bu ihtiyacı karşılamaya yetmediği açıkça görülmektedir.

Sonuç olarak, rejim bu ihtiyacını, Federasyonun kenar bölgelerine saldırarak karşılamaya çalışmaktadır. Çeçenistan bu bağlamda bir ilk örnektir. Rus emekçilerinin şoven-milliyetçi duygularla Çeçenistan savaşına seferber edilememelerine rağmen bu yola başvurulmaktadır. Zira başka bir seçenek bulunamamaktadır.

Vladimir Poutin'in Duma konuşması Dağıstan savaşının arka planını vermektedir. Poutin, Rusya'nın sınırları dışında yaşayan "Rus azınlığın ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmelerine göz yumma hakımız yoktur" diyerek, Rus halkının milliyetçi duygularını okşamaya çalışmakta ve sorunu "Rusya'nın toprak bütünlüğü" meselesine bağlamayı ihmal etmemektedir.

Dağıstan savaşının arka planı

Dağıstan savaşı Rusya'nın temel politikalarının açmazlarını ve arayışlarını ortaya koymaktadır. Bu bölgede patlak veren isyan da bunun aynası olma işlevini yerine getirmektedir. 50 bin kilometre karelik bir yüzölçüme ve iki milyon civarında bir nüfusa sahip olan ve Çeçenistan ile Hazar Denizi arasında yeralan Dağıstan'da otuzu aşkın etnik grup yaşamaktadır. Rusya'nın diğer bölgeleri gibi Dağıstan'ın da Sovyetler Birliği'nin çöküp dağılması sonucu temel dengeleri altüst oldu. Kapitalist yıkım politikaları ve uluslararası sermayenin İMF üzerinden dayatmaları, kemer sıkma ve rasyonalizasyon vb. Dağıstan nüfusunun %80'ini işsiz bırakmıştır. Hazar Denizi petrol ve doğal gaz havzası içinde yer alan, yani bir doğal zenginlik alanı olan Dağıstan'da, birikmiş olan toplumsal hoşnutsuzluğun nedenlerini ve ölçeğini tahmin etmek hiç de zor değildir.

Halihazırda başka bir alternatif olmadığı ölçüde, bu hoşnutsuzluğun üzerine dinsel gericilik oturmuş, tarikatlar dal budak salmıştır. Bu şaşırtıcı değildir. Dünyanın başka bölgelerinde bu türden sayısız örnek mevcuttur. Ayrıca, krizin bu düzeye ulaşmasında başka etkenler sözkonusudur. Başına Budenovsk eyleminin ünlü önderi Şamil Basayev'in getirildiği isyan hareketinin Suudi Arabistan başta olmak üzere Körfez monarşileri tarafından finanse edildiği iddia edilmektedir. Bu iddia doğru olmakla birlikte, soruna son derece yüzeysel bir açıklama getirmektedir. Birkaç yıl önce Talibanlar için de aynı şey söyleniyordu. Ama çok geçmeden ipleri çeken esas gücün ABD emperyalizmi olduğu anlaşıldı. Dünyada faaliyet yürüten her sakallı/cübbeli eylemcinin arkasında eğer Körfez'in petrol monarşileri olsaydı, bu monarşiler hep ABD emperyalizmin birer piyon konumunda kalmazlardı. Bunlar olsa olsa kötü rol oynayan taşeronlardır. Sorun biraz deşildiğinde, gerisinde başka güçlerin, uluslararası petrol ve gaz tekellerinin olduğu kolaylıkla anlaşılır. Zira Dağıstan savaşı, aynı zamanda, bölge halkının iradesi dışında tezgahlanan bir petrol ve doğal gaz savaşıdır.

Bu nedenle, ilk haftalarını yaşayan Dağıstan savaşı, Rus iktidarının çok boyutlu ihtiyaçları ve bölgenin doğal zenginlikleri, stratejik önemi gibi faktörlerden soyutlandığında, ortaya ilginç bir tablo çıkmaktadır. Medyanın yaymak istediği kanıya bakıldığında, isyanın başını çeken grupların yoğun bir kitle desteğine sahip oldukları, bölge halkının bağımsız bir islam cumhuriyeti kurmak için silahlandığı izlenimi doğuyor. Oysa, değişik kaynaklar tarafından bölgede gerçekleştirilen röportajlar farklı bir noktada buluşmaktadır. Savaş ortamında sıradan insanlarla yapılmış olan bu röportajlar, boş gezen gençlerin iktisadi sıkıntılar yüzünden camilerin yolunu tuttuklarını, farklı tarikatlara üye olduklarını ve sonuçta isyana sürüklendiklerini göstermektedir. Aynı şekilde, isyana önderlik edenlerin ileri sürdüğü bağımsızlık talebi konusunda da insanlar farklı bir tavır takınmaktadırlar. Rusya'ya karşı belirgin bir husumetlerinin olmadığını, Ruslarla birarada yaşamanın son derece olağan olduğunu belirten insanlar, öncelikle iktisadi sorunların ağırlığından yakınmakta ve hemen ardından da "çete" diye andıkları isyancıların esas güçlerini buradan aldıklarını ifade etmektedirler.

Dolayısıyla, yeni bir Çeçenistan savaşına dönüşme dinamikleri taşıyan Dağıstan krizi, bu ülke halkının istemi, iradesi ve mücadelesi sonucu gündeme gelmemiştir. Moskova kirli emelleri için Dağıstan sorununu bir "onur meselesi" olarak sunmakta, mazlum Dağıstan halkına saldırarak onu dinsel gericiliğin kucağına itmektedir. Bu kirli savaşta Rus rejimi, tıpkı Çeçenistan örneğinde olduğu gibi, umduğunu bulamayacak, Rus emekçilerini iğrenç hesaplarına alet edemeyecek, tam tersine çukura yuvarlanmasını hızlandıracaktır.

Doğu Timor'da referandum oyunu

Endonezya'nın 1975 yılında işgal ve bir yıl sonra da ilhak ettiği, o günden bu yana aralıksız bir kirli savaş yürüttüğü Doğu Timor Adası'nda 30 Ağustos günü halk oylamasına gidilecek. Geçen yılın ilk baharından bu yana çaresizlik içinde bulunan Cakarta rejiminin katlanmak zorunda kaldığı sözkonusu referandumun amacı, bu ada halkının bağımsızlıktan yana olup olmadığını saptamaktır. Referandum günü yaklaştıkça Cakarta'da hararet yükselmekte, Doğu Timor'u kaybetme korkusu açıkça ifade edilmektedir. Düzen partilerinin tümü şovenist histeriye kapılmış durumdadır. Geçen Haziran seçimlerinde en fazla oyu almış bulunan bayan Megawati Sukarnoputri, Ağustos ayı başında Doğu Timor'lulara, "Siz benim çocuklarımsınız, annenizi terketmeyin!" türünden duygusal bir çağrıda bulundu.

Ancak, Birleşmiş Milletler Örgütü genel sekreteri Kofi Annan'ın güvenlik sorunları nedeniyle iki kez ertelemek zorunda kaldığı 30 Ağustos referandumu hiçbir şekilde Doğu Timor halkının özgür iradesinin ifadesi olmayacaktır. BM'in adaya 660 polis göndererek denetlediği bu halkoylaması oyununun temelinde esas olarak üç neden var.

Birincisi; Doğu Timor adası 24 yıla yakın bir süredir devam etmekte olan bir kirli savaş alanıdır. Bu süre zarfında Suharto ordusu adadaki direniş odaklarını ezmek, FRETİLİN/Doğu Timor'un Bağımsızlığı için Devrimci Cephe'nin önderlik ettiği bağımsızlık hareketini boğmak amacıyla, resmi rakamlara göre 800 bin nüfuslu adada '75-81 yılları arasında 200 bini aşkın insanı katletmiştir. Bu örgütlü soykırımı politikasının yanısıra Java ve Sulawesi'den getirilen yoksul köylüler Doğu Timor'a yerleştirilerek, yerli halk kendi ülkesinde azınlık konumuna düşürülmeye çalışılmıştır. Dolayısıyla, onyıllardır sürdürülmekte olan bu politika 30 Ağustos referandumunun sonuçlarını peşinen kirletmektedir.

Referandumun sonuçlarını şaibe altında bırakan ikinci faktör; Cakarta rejiminin, tüm politik zayıflığına rağmen adada estirmeye devam ettiği ve referandumun arifesinde zirveye tırmandırdığı terördür. Seçim listelerine kayıtlarını yaptıran 450 bin seçmen, 'özgür iradelerini' ifade etmek amacıyla Endonezya ordusunun, özel güçlerinin, milislerinin, ölüm mangalarının refakatinde ve nezaretinde sandık başına gidecektir. Nobel barış ödülü alan Jose Ramos Horta, *"bu oylamanın modern çağın en büyük seçim dalaveresi olabileceğini"* iddia etmektedir. Ordu kaynaklı belgelere dayanarak, *"Endonezya ordusunun Doğu Timor'a düzenli ordu birlikleri içine serpiştirilmek üzere yüzlerce Kopassus* (özel tim) *gönderdiğini"* ve *"18 bin asker, 8 bin polis, yüzlerce Kopassus ve binlerce milis ile Doğu Timor'un dünyanın en militarize edilmiş bölgesi olduğunu"* belirtmektedir.

Üçüncü olarak ise, son dönemde referandumun sonuçları üzerinde demoklesin kılıcı işlevini gören bir başka faktör belirmiştir. Bu, emperyalist güçlerin bölgeye ilişkin hesaplarıdır. Düne kadar Suharto rejiminin kirli savaşına ya seyirci kalan ya da destekleyen emperyalist güçler, bugün Doğu Timor adasının bağımsızlığına kavuşmasına iyi gözle bakmaya başladılar. Şimdilik ABD, Avusturalya ve Portekiz açıktan Doğu Timor adasının bağımsızlığından yana olduklarını beyan etmektedirler. ABD Doğu Timor adasına en yakın üslerinde 15 bin civarında asker hazır bulundururken, Avusturalya ordusunu alarma geçirmiş durumdadır. Bunlar referandumun ardından adada belirebilecek bir karışıklığı bahane ederek arabuluculuk, iç savaşı engelleme, ada halkının yardımına koşma türünden kılıflar altında Doğu Timor'a el atmanın fırsatını kollamaktadırlar. Eski sömürgeci güç Portekiz ise iştahını açıkça iktisadi bağlamda ifade etmektedir. Portekiz, Bankok elçisi Jose Tadeu de Costa aracılığı ile yaptığı açıklamada, adanın bütçesinin tamamını en azından beş yıl boyunca finanse etmeye hazır olduğunu ilan etmiş bulunmaktadır. Ayrıca, oylamanın hemen ardından acil yardım sıfatıyla Lizbon 30 milyon dolar transfer etmeye hazırlanıyor. Ancak, "ada halkının bağımsızlığa hayır demesi durumunda Doğu Timor'lulara hiç bir şey verilmeyeceğini" eklemektedir, Jose Tadeu de Costa.

Adanın bağımsızlığı kazanması durumunda iktisadi olarak yaşayabilirliği konusunda süren tartışma ve polemikler, emperyalist güçlerin gizli hesaplarının açıkca görülmesine yol açmıştır. *"Eğer Endonezyalılar aniden giderlerse, tarihin tekkerrür etme riski vardır"* diyen Dili Üniversitesi eski rektörlerinden Arlindo Maia, *"1975 yılında Portekizliler geri çekildiklerinde, arkalarında yoksul ve ansızın idari mekanizmadan yoksun bırakılan bir kaos durumu bıraktıklarını"* hatırlatmaktadır. Böylece, Cakarta'ya bağımlı kalma, yoksulluk ve geri kalmışlık faktörünün gölgesinde gerekçelendirilmeye çalışılmaktadır. *Eastern Economic Review* haftalık dergisi, sömürgeci dönemde *"Portekiz, en az gelişmiş, en asi ve aynı zamanda da en uzak sömürgesi Doğu Timor'un ihracatının % 80'ini temsil eden kahve üretimini işletiyordu"* diyerek, üstü kapalı bir biçimde adanın gelişmesi yönünde bir yatırıma gidilmediğini belirtmektedir. Bağımsızlık hareketi yanlısı iktisatçılar ise, *"petrol potansiyeli ön plana çıkarılarak, kahve üretimi modernleştirilerek, tarım ticareti, hayvancılık ve turizm geliştirilerek, idari bütçenin %50'sini tüketen 24 bin memurun sayısı düşürülerek adanın on yıl içinde iktisadi yaşayabilirliğe kavuşabileceğini"* ileri sürmektedirler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Güney Afrika:

Yeni bir mücadele dönemi başlıyor

Güney Afrika'da ANC iktidarı ile işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki ara dönem artık kapandı. Apartheid döneminde bu ülkede her defasında katliamla karşılık verilen yoğun ve militan işçi eylemlerine tanık olunuyor, her defasında görkemli direniş destanları yazılıyordu. Biçimi ne olursa olsun Mandela'nın serbest bırakılması ve ANC'nin iktidara getirilmesi işçi ve emekçi sınıfların bu mücadelesinin bir ürünü olmuştu. Zira egemen sınıflar yasal olarak Apartheid'i sürdürmenin toplumu er ya da geç ama mutlaka şiddetli bir değişim ortamına sürükleyeceğini biliyor ve görüyorlardı. Bu nedenle, denetimi yitirmemek egemenliklerini tehlikeye düşürmemek için ANC'yi iktidar getirdiler, Apartheid'i yasal olarak kaldırdılar.

'94 yılında ANC'nin hükümet olmasından ve Apartheid'in yasal olarak lağvedilmesinden bu yana işçi sınıfı ve emekçiler ara dönemi denilebilecek bir bekleyiş sürecine girdiler. Omurgasını ANC'nin oluşturduğu yeni hükümetin temel sorunlara çözüm getireceğini umdular ve beklediler. Ancak, aradan geçen birkaç yıl içinde emekçiler Mandela'nın devlet başkanı ve ANC'nin hükümet olmasıyla yaşanan değişikliğin sadece bir hizmetçi değişiminden ibaret kaldığını, yasal olarak lağvedilen Apartheid'in pratikte sürdüğünü gördüler. Aynı şekilde, ANC hükümetinin hazırladığını iddia ettiği yasa tasarılarının, oluşturduğu ulusal uzlaşma komisyonlarının toplumsal sorunların çözümüne yaramadığına, günlük yaşamlarında bir değişikliğe yol açmadığına tanık oldular.

Nelson Mandela'nın devlet başkanlığını Thabo Mbeki'ye devretmesi, aynı zamanda bu avutma, oyalama ve anlayışlı davranma döneminin kapanmasının vesilesi oldu. Emekçiler umutlarını artık ANC hükümetine değil, yeniden mücadeleye bağlamaya başladılar. 24 Ağustos günü ülkede kamu sektörünü kapsayan genel grev ve bu süreçte yaşanan hükümet karşıtı gösteriler bunun somut göstergesi oldu. Oniki sendikanın çağrısı üzerine yüzbinlerce emekçinin katıldığı kamu sektörü genel grevi aniden gündeme geldi. Eylem Ağustos ayının ilk haftalarında maden ocaklarında ve posta işletmesinde tanık olunan grevlerin ardından patlak verdi.

Böylece Güney Afrika, '94 yılında iktidara getirilen ANC döneminin ilk genel grevini yaşamış oldu. Ücret zammı konusundaki anlaşmazlık üzerine patlak veren bu eylem geleceğin mücadele süreci açısından sadece bir başlangıç oluşturuyor. Zira nesnel veriler ortada. Birincisi, Apartheid döneminde miras kalmış ekonomik ve toplumsal sorunların ölçeği bilinmektedir. İkincisi bu ülkede işçi sınıfı ve emekçiler zengin bir mücadele deneyimine sahiptir. Üçüncüsü ise, oyalama ve avutma dönemini tüketmiş bulunan sermayenin hizmetindeki ANC iktidarının izleyeceği politika dünyadaki sayısız örnek üzerinden biliniyor. Dünya ölçüsünde tekleşen bu politikanın toplumun taleplerine cevaplaması mümkün değildir. Bu durum geriye çatışmadan başka bir alternatif bırakmamaktadır. Dolayısıyla, Güney Afrika'da yeni bir mücadele döneminin ilk adımı atılmıştır, emek sermaye çatışması bu kez geçmişten farklı bir bağlamda yaşanacaktır.

G. Afrika'da kamu emekçi eylemliliği

G. Afrika'da 18 sendikanın oluşturduğu 1.7 milyon üyeli Sendikalar Konfederasyonu COSATU'nun Olağanüstü Kongresi 20 Ağustos günü sona erdi. İkibin delegenin katıldığı kongrede ANC'nin hükümet politikası sert bir dille eleştirildi. Genel sekreterliğe madenciler sendikası NUM'dan gelen 38 yaşındaki uranyum maden işçisi ve Güney Afrika Komünist Partisi (SACP) üyesi Z. Vavi seçildi.

Ayın başından bu yana onbinlerce kamu çalışanı Johannesburg ve Pretoria'da yaşamı durdurmuşlardı. Talepleri %15'lik ücret artışıydı. Sendikalar ve hükümet tekrar görüşme masasına oturduklarında, sendikalar ücret artış oranını %7.3'e düşürdüler. Ama hükümet ancak %6,3'lük bir artışa izin verilebileceğini, aksi halde hükümetin sosyal gelişme programında kısıtlamaya gidileceğini iddia ediyor. Sendikalar ise %7.3'lük ücret talebinden vazgeçmiyorlar.

Salı günü 800 bin öğretmen, sağlık personeli ve hukukçu üyeye sahip 8 sendika Apartheid'in yıkılmasından sonra en büyük grev gerçekleştirdiler. Liman kendi Durbar'da sabahın erken saatlerinde ilk protesto eylemleri gerçekleşirken, hükümet binasının önünde 100 bin eylemci toplanmıştı.

Üyelerinin %40'nın beyazlardan oluştuğu Güney Afrika Sendikalar Konfederasyonu üyeleri, siyahlardan oluşan COSATU'nun kongresinde alınan grev çağrısını destekledikleri

Brezilya:

Topraksız köylü eylemliliği

'98 Ekim'inde yapılan seçimlerde, "Kurbanlar celladı seçtiler" demişti sendikacı Lula da Silva. Yeniden seçilen tarım oligarkı Cardoso, bir yandan sömürü ve talan politikalarını uygularken, diğer yandan her türlü muhalefeti sistemli olarak bastırmayı sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde 3 polis şefi 147 polisiyle birlikte, '96 Nisan'ında topraksız köylülerin üzerine ateş açarak 22 kişinin ölümüne yolaçmak nedeniyle, yargılandılar ve beraat ettiler.

Topraksızlar Hareketi (MST) Brezilya'da hükümetin izlediği neo-liberal ekonomik politikalara karşı en önemli engeli oluşturduğu için egemen güçlerin sürekli saldırılarının hedefi durumundaydı. Ağustos '95'te Corumbiara'daki topraksız köylülerin kampına gizlice girerek 9 kişiyi katletmişlerdi. Yine '98 Mart'ında Topraksızlar Hareketi'nin iki önemli önderini öldürmüşlerdi.

1990 yılından beri katledilenlerin sayısı 1000'i geçmiş bulunuyor. Katilleri halen bulunamadı. Çünkü katliamları gerçekleştirenler, devletin askeri, polisi, besleme para militer güçleriydiler.

Rejimin katliam çeteleri 1996 yılında gerçekleştirilecek toprak reformuna karşı Amazon deltasında yolları kesen bin topraksız ailenin üzerine ateş açarak 22 kişinin ölümüne, onlarcasının yaralanmasına neden olmuşlardı. Latin Amerika'nın kuzeyinde gerçekleştirilen "Carajas katliamı"nın resimleri ekranlardan tüm dünyanın gözleri önüne serilmişti.

Suçlular belliydi. Ama Brezilya'daki bu iğreç katliam davasının başlaması 40 ay sürdü ve başlaması ile bitirilmesi bir oldu. Hakim ve jüri üyeleri, bu saldırıyı yöneten üç yüksek rütbeli şefi delil yetersizliğinden beraat ettirdiler. Video kasetlerine ve şahitlere rağmen, katiller ve temsilcileri topraksız köylülerin ilk önce ateş ettiklerini iddia ettiler. Heyet raporları bile dava hakiminin üç katil şefi için beraat kararı vermesini engellemedi. Karar zaten önceden verilmişti. Bu karar yargılanan diğer polislerin de beraat edecekleri anlamına geliyordu.

Aralık ortasına kadar sürecek olan 147 polisin davasına ara verilmeden devam edilmesi önerisi üzerine başsavcı cuma günü görevinden istifa etmek zorunda kaldı. Hükümetin "insan haklarından sorumlu" bakanı, bu alışılmamış adım üzerine, "adaletin uygulanamayacağı bir karar hakkında dava açılmaz, o hükümsüz kılınır" diyerek, Brezilya'nın görüntüsünü kurtarmaya çalışmaktadır. Tarım bakanı ise, ülkenin en büyük, en etkili ve en radikal toplumsal hareketi olan Topraksızlar Hareketi MST'den karara "şiddet kullanarak cevap vermemeleri" konusunda ricalarda bulunmaktadır.

Devletin ve sözcülerinin topraksız köylü hareketliliğinden korkmaları boşuna değildir. Brezilya'da toplumun %40'ı toprakların %1'ine sahipken, tarım oligarklarının elinde bulunan toprakların %62,4'ü ekili olmayan alanlardan oluşuyor. 4,8 milyon topraksız köylü ve tarım işçisi aile, toprak istemi ile mücadelelerini sürdürüyorlar. Topraksız köylüler yıllardır boş toprakları işgal ederek yerleşim alanları kuruyorlar, hükümetin neo-liberal politikalarına karşı kitlesel eylemler gerçekleştiriyorlar.

Brezilya, bugünlerde yine büyük yürüyüşlere sahne oluyor, öfke yayılıyor. Başkent Brasilia'ya doğru yola çıkan binlerce MST'li 1500 km'lik yürüyüşün ilk etabını geride bıraktı. 7 Ekim'de Brasilia'ya ulaştıklarında sayılarının yüzbini bulması bekleniyor. Perşembe günü muhalefet partisi (PT), sosyalist sendikacı Lula da Silva, Sendikalar Konfederasyonu (UT) ile birlikte Brasilia'da büyük bir yürüyüş için çağrı yaptılar. Kamyon şoförlerinin fiili grev çağrısı 1 Eylül'den itibaren ülkeyi felç edeceğe benziyor. Başken Brasilia şimdiden dar gelmeye başladı. Günlerdir 15 bin köylü, 2 bin traktör ve kamyon ile başkentte kamp kurmuş durumdalar. Faizlerden dolayı devlet bankasına olan borçları ödemelerinin imkansızlaştığını söyleyen köylüler, borçlarının yarısının silinmesini talep ederek protesto eylemlerini sürdürüyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://rantey.org

Irak'a yönelik emperyalist saldırganlık sürüyor

Balkan savaşı nedeniyle Irak halkının dramının medyada işlenmesi ve kamuoyunda tartışılması tali bir konuma düştü. Oysa Irak halkı '91 yılından bu yana ABD emperyalizminin saldırılarının ve keyfi uygulamalarının kurbanı olmaya devam etmektedir. Pentagon'dan yapılan resmi açıklamaya göre, bu yılın başından Ağustos ayı ortalarına kadar ABD ve İngiltere savaş uçakları 108 kez Irak'a saldırıda bulundular. Üstelik son haftalarda bu saldırılar günübirlik bir karakter kazanmış durumdadır.

Bu ülkeye yönelik emperyalist saldırıların bu kadar sıradanlaşmasının nedenlerinden birisi, son dönemde dünya genelinde kriz odakların çoğalması ve yerel savaşların yaygınlık kazanmasıdır. Yakın geçmişte bazı emperyalist güçlerin tavrı, ABD'nin Irak dosyası konusunda zora girmesine neden olmuştu. Ve Irak rejimi de bu fırsatı değerlendirerek Unscom silahsızlandırma heyetini ülkeden kovmuştu. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri sıfatıyla ABD emperyalizmini Irak konusunda zora sokan güçler Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti ve Fransa olmuşlardı. Irak konusunda bu güçler arasında adı açıkça konmayan geçici bir blok oluşmuştu.

Bu güçlerin başları kendilerini doğrudan ilgilendiren başka sorunlarla dertte. Rusya çok önem verdiği Balkan savaşında bir rol oynayamadığı gibi, çaresizliğinden ötürü son derece rezil duruma düştü. Bunu yanısıra, ülkede egemen olan siyasi istikrarsızlık ve ardından Ağustos ayı başlarında Dağıstan'da başlayan savaş, Moskova'yı kendi sorunları altında boğmaktadır. Çin Halk Cumhuriyeti kendi yakın coğrafik alanında etkinliğini pekiştirmeye, ABD emperyalizminin Asya kıtasına yönelik militarist saflaşma projelerine karşı mevzilenmeye öncelik vermiş bulunuyor. Fransa ise tek başına ses çıkaracak bir kudrete sahip olmadığı gibi, arta kalan enerjisini ABD önderliğinde imha edilen Kosova'nın yeniden inşasına ayırdığını iddia etmekte, Cezayir kaybetmemiş olmasının keyfini yaşamaktadır. Buna rağmen ABD ve İngiliz uçaklarının Irak'a karşı düzenledikleri son saldırıları Paris tarafından net bir biçimde kınanmış ve mahkum edilmiştir.

'91 yılında Körfez savaşının son bulmasından bu yana Irak'a karşı uygulanan yaptırımlar, yasaklar ve ambargo, yığınla iktisadi, sosyal ve insani sonuç yaratmaktadırlar. Örneğin, '91 yılında Körfez savaşının son bulmasından bu yana Irak'ta çocuk ölümü oranı iki katını aşmış bulunuyor. Ağustos ayının ikinci haftasında kamuoyuna sunulan bir Unicef raporuna göre, 1984-89 yıllarında her bin doğum karşılığında ölüm sayısı 56 iken, bu rakam 1994-99 yılları için 131'e yükselmiştir. Irak kanser tedavi merkezi sorumlularının yaptıkları açıklamaya göre, savaştan bu yana kanserden ötürü ölüm oranında % 95 oranında bir yükselme görülmüştür.

Bunlar kuşkusuz emperyalist politikanın esas amaçları değil sonuçlarıdır. Irak'a ilişkin bu tür verilerin yayınlanması dünya kamuoyunda bir rahatsızlık, bir nefret uyandırdığı gibi, Amerikan kamuoyunu da düşük yoğunlukta da olsa tedirgin etmektedir. Bu nedenle ABD yönetimi 13 Ağustos günü Irak hastahanelerinin tamiratı için 1 milyon dolar tutarında yardımda bulunacağını açıkladı. Oysa aynı ABD sözkonusu ülkeyi tahrip etmeye devam etmekte, hastahanelerini, okullarını imha etmekte, ilaçsız, araçsız ve gereçsiz bırakmaktadır. ABD emperyalizmi Irak halkının yıllardır yaşadığı trajedinin, yoksulluğun ve sefaletin doğrudan sorumluluğunu taşımaktadır.

Bu durumda ABD emperyalizminin Irak'a bu kadar sataşmasının esas nedenlerini görmek zorlaşmaktadır? Zira saldırılarının başlangıçta döne döne işlenen askeri bir gerekçesinin kaldığı iddia edilemez. Sayısız ciddi uzman bu ülkenin askeri potansiyelinin yıllar önce tamamen imha edildiğini elde kanıt belirtmektedirler. Bunun yanısıra, ülkenin sanayisi, tarımı, en temel hizmet sektörü yerle bir edilmiştir. İçme suyu sıkıntısı bile çekilmekte, temizlenmemiş sular en sıradan hastalıkların yeniden üremelerine ve ölüm nedeni olmalarına yol açmaktadır.

Sonu gelmeyen bu saldırıların devam ettirilmesini açıklamak için geriye iki neden kalıyor. Zira petrol piyasasını seyrini belirlemek için Irak'ı karantinada tutmanın ciddi bir anlamı yoktur. Bu nedenlerden birincisi tamamen politik karakterdedir. Washington Irak'a yönelik bu politikasıyla uluslararası bir norm oluşturmak, istediği ülkeye istediği gibi ve her an saldırabileceğini bir kural olarak kamuoyuna kabul ettirmek istiyor. Hiçbir meşruluğu ve uluslararası yasal dayanağı olmayan saldırı sürecinin yıllara yayılarak devam ettirilmesi ve sonuçta sıradanlaşmış olması, bu doğrultuda kaydedilmiş önemli bir mesafedir. Irak örneği üzerinden dünya kamuoyu kimsenin karşı çıkmadığı ABD'nin bu politikasına kısmen alışmış bulunuyor. Zaten Washington'un aradığı da budur.

ABD emperyalizminin Irak üzerinden icra ettiği bu küstahlığının ikinci amacı teknolojik karakterdedir. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra soğuk savaş döneminin en tartışılır konularından biri olan silahlanma yarışının adı dahi unutuldu. Ancak, silahlanma, bu alandaki rekabet, silah teknolojisinin son dönemde kaydettiği mesafe ve dolayısıyla insanlığı bekleyen yıkım tehlikeleri önümüzdeki dönemin en önemli konularından birini oluşturacaktır. Çünkü dünyada hızlı bir silahlanma sözkonusudur. Fakat bu silahlanma soğuk savaş dönemini çağrıştıran niceliğe yönelik değil, genelde nitelik düzeyindedir. Silah teknolojisinin geliştirilmesi, yetkinleştirilmesi alanında ABD muazzam bir mesafe kaydetmiş bulunuyor. Bu mesafe ise sadece araştırma ve üretim yolu ile değil, deneme yolu ile kaydedilmektedir. Onun için Irak ABD silah sanayisi açısından her türlü araştırma ve üretimin döne döne denendiği canlı bir hedef, bir laboratuvar işlevi görmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Avustralya:

Asya'da etkinlik mücadelesi

30 Ağustos günü, eski Portekiz sömürgesi olan ve 1975'te bağımsızlığını kazanmasının ardından Endonezya ordusu tarafından işgal edilen Doğu Timor'un özerkliği için referanduma gidilecek. Referandum öncesi ve sonrasında Doğu Timor halkının "günvenliği" gibi "insani" gerekçelerle, bölgeye Birleşmiş Milletler denetiminde birliklerin gönderilmesi tartışılıyor. Nitekim geçtiğimiz günlerde ABD'nin bölgeye askeri güç göndermek için Avustralya'dan destek talebinde bulundu. ABD'nin yeni müttefiği Avustralya ise, bir süredir Asya'da daha aktif bir rol üstlenmeye çalışıyor.

Avustralya ile Kuzey Kore Haziran ayı sonunda Bankong'ta görüşmek üzere biraraya geldiler. Bölgenin ekonomik ve güvenlik sorunları ele alınmakla birlikte, görüşme asıl olarak Avustralya'nın bölge üzerindeki çıkarlarını temel alıyordu. Bu aynı zamanda, ABD'nin Asya'daki ekonomik ve stratejik çıkarlarını gözetmek anlamına geliyordu. Avustralya'nın "Asya-Pasifik Serbest Bölge"sinin (APEC) oluşumunda tuttuğu önemli yer biliniyor.

Avustralya özellikle Endonezya'da Suharto diktatörlüğünün yıkılması sonrasında bölgede daha etkin bir rol üstlenmeye girişti. Suharto diktatörlüğünün yıkılması ve Asya'yı saran ekonomik krizin bölgedeki devrimci dinamikleri açığa çıkarma tehlikesi bunu bir ihtiyaç haline getirdi. Kapısının önünde yaşanacak böylesi gelişmelerden Avustralya oldukça rahatsız oluyor. Çin'in Rusya ile geliştirdiği ilişkilerden de aldığı destekle bölgenin etkin güçlerinden biri haline gelmesi de Avustralya'yı rahatsız eden bir diğer etken.

Avustralya bölgede kendini güvenceye alabilmek için ikili bir politika yürütüyor. Bir taraftan Doğu Timor'un Endonezya'ya ait olduğunu yinelerken, diğer taraftan Doğu Timor'un bölgede istikrarsız bir faktör olacağından hareket ediyor. Bu nedenle referandumu gözetlemek üzere topraklarını kullanıma açtı ve birliklerini kuzey sınırına yığarak alarm durumuna geçirdi. Ve BM denetiminde Doğu Timor'a askeri birliklerin göndermeye hazır olduğunu açıkladı. Avustralya'nın Doğu Timor'da istikrarsızlığı engelleme çabasının gerisinde Doğu Timor'daki petrol yatakları bulunuyor.

Öte yandan Avustralya, Çin'in hegemonyacı eğilimlerine karşı Çin ile ABD ilişkilerinin bozulmasını engellemek ve Pekin ve diğer komşularıyla ilişkilerini geliştirmek için de yoğun bir çaba sarfediyor.

Mayıs ayı sonunda, Güney Kore ile Avustralya arasında gelecek yıl yapılacak olan ortak deniz tatbikatlarının planlandığı görüşmeler gerçekleşti. Diğer Avrupa ülkelerinin ve özellikle de Çin'in gösterdiği tepkilere rağmen, Avustralya Japon-Amerikan savunma anlaşmasına açıkça destek verdi. Yanısıra Çin ile özellikle askeri planda ilişkiler içinde. Şubat '98'de Çin Savunma Bakanı'nın Avustralya'ya yaptığı ilk ziyaretin ardından üç Çin savaş gemisi Sidney limanına gelmişti. Bu süreç, Çin-ABD ile ilişkilerinin henüz sorunsuz göründüğü bir süreçti. ABD-Çin ilişkilerinin bozulması Avusturya'yı da zor durumda bırakıyor. Avustralya'nın bölgedeki hegemonyacı isteklerinin karşılık bulabilmesi, onun ABD'yi ikna etmesine bağlı. Zira, ABD olmaksızın bölgede daha aktif bir rol üstlenme güç ve olanaklarına sahip değil.

Direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür!

Sermaye devleti bir süre önce geri çektiği pişmanlık yasasını, Öcalan'ın "silahlı mücadeleye son verip, ülke sınırları dışına çıkma" çağrısı ve PKK'nin bu çağrıya uyacağını açıklamasının ardından meclis gündemine getirmişti.

A. Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu platform bugüne kadar sürdürülen pratiğe ilişkin bir özeleştiriydi. '93'ten bu yana silahlı mücadelede ısrar ederek yanlış yaptıklarını belirtiyor; bunu dünyanın içinde bulunduğu durum, "yeni dünya düzeni" ve onun "demokratik cumhuriyeti"nin nimetleri ile açıklıyordu.

"Yeni dünya düzeni"; Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çökmesinin ardından emperyalizmin ortaya attığı neo-liberal burjuva safsatalarıdır. Neo-liberalizm, "yeni dünya düzeni"ni kutsayan A. Öcalan tarafından bir kez daha pazara sürüldü. Bu ulusal hareketin ideolojik-politik olarak "yeni dünya düzeni" ve onun yeni liberalizmine teslim olmasından başka bir şey değildi. Son açıklamaları ise, teslimiyet çizgisinin samimiyetini Türk burjuvazisine ispat çabası içinde olduğunun göstergesidir.

Öcalan'ın "demokratik cumhuriyeti"nin temel göstergelerinden biri, genel bir affın çıkarılmasıdır. Öcalan yürüttüğü tartışmalarda öne sürdüğü temel taleplerden biri de "genel af" olarak formüle edilmişti. '93'ten beri silahlı mücadelede ısrar noktasında duyduğu pişmanlığı ifade eden Öcalan, genel af talebiyle de "düşman"ıyla aradaki sınırları tümüyle ortadan kaldırmış oldu. Daha da ötesi düşman kavramını ortadan kaldırdı. Uğruna savaşım yürütülen tüm talep ve değerler inkar ve çarpıtma süzgecinden geçirilerek değersizleştirildi. Savaşı sürdürmenin bir anlamı ve hedefi kalmamış oldu. "Af" talebinin karşılığı doğal olarak "pişmanlık" bildirmeyi ifade eder. Ancak suç işlemiş olan ve bundan dolayı pişmanlık duyanlar af dilerler.

Kürt halkı yıllardır uğradığı baskı, inkar ve imhaya karşı en doğal ve meşru hakkını kullanmış, isyanı seçmiştir. Bu isyan haklı ve meşru talepler uğruna sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş savaşıdır. Kürt halkının bu haklı savaşına karşı en kirli yöntemlerle savaş yürüten TC ise suçludur. Faşist sermaye devletinin işlediği suçlardan dolayı affedilmesi ise mümkün değildir. İşlediği insanlık suçudur. Bunun cezası ise işçi sınıfı ve ezilen halklar tarafından er ya da geç verilecektir.

Sermaye devleti pişmanlık yasası ile PKK'nin düzene entegre olma hedefine kanal açmak istemektedir. Bu öyle bir kanaldır ki; hedef kişiliksizleştirmek, teslim almak ve işbirlikçileştirmektir. Devlet pişmanlık yasası ile getirdiği hükümlerde teslim alma ve kişiliksizleştirme hedefini en üst boyuta çıkarmaktadır. Pişmanlık yasasına göre hiçbir eyleme katılmamış, kendisi teslim olmuş, devlet güçlerine direnmemiş olanlar ceza almayacak. Eylemlere katılmış olanlardan ise silah, teçhizat, bilgi ve belge getirenler ceza indiriminden yararlanacak. Bu bilgilerin doğruluğu ise İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Teşkilatı tarafından onaylanacak. Örgütlerin üst düzey yöneticileri itirafçılık yapsalar bile yasadan yararlanamayacaklar. İhanetin, itirafçılığın onuru olmaz; ama bu sınırlamalarla yapılmak istenen, insanları daha da düşkünleşmektir.

Faşist sermaye devletinin pişmanlık yasası ile hedeflediği devrimci örgütler hakkında bilgi almak değildir. Kendilerinin de açıkladığı gibi, itirafçılardan aldıkları bilgiler çok da işlerine yaramamaktadır. Burada hedefledikleri, ezilenlerin moral değerlerini çökertmek, ihbarcılık, ihanet gibi halkların lanetlediği onursuzlukları yaygınlaştırmak, başta Kürt halkı olmak üzere tüm ezilenlerde güvensizlik ve teslimiyet ruh halini yerleştirmektir. Devlet işkencede çözülenlerden de bir takım bilgileri alabilmektedir. Ama insanlar işkencede diz çökmüş bile olsalar, daha sonra ayağa kalkabilmekte, kendilerini yenileyip savaşabilmektedirler. Oysa itirafçılık ve ihanet bir daha ayağa kalkılamayacak şekilde teslim olmaktır. Burada hedeflenen işbirlikçileştirmektir. Böylece insanların bir daha belini doğrultamaması, kendilerine saygılarını ve toplum içinde saygınlıklarını yitirmeleridir. İşbirlikçi ve hainler bu toplum tarafından hiçbir zaman kabul edilmemiş, dışlanmışlardır. İtirafçıların cenazelerine aileleri bile sahip çıkmamaktadır. Daha önce çıkarılan 5 pişmanlık yasasından yararlanan kişi sayısı 740'tır. Emekçiler onursuzluğu içinde barındırmaz, onlara itibar etmez.

Faşist sermaye devleti, pişmanlık yasası ile esas olarak ulusal hareketi hedef almakla birlikte Türkiye'deki diğer devrimci örgütleri de hesaba katmaktadır. Bu örgütlerin saflarında da çözülme ve teslimiyet yaratmak istemektedir. Zindanlarda hücre tipi uygulamasına geçmek üzere başlattığı her deneme faşist devletin yenilgisiyle sonuçlanmaktadır. Bu dönem sermaye devletinin her yol ve yöntemle devrimci tutsakları teslim almayı denediği bir dönemdir. Ulusal hareketin geldiği noktada, Kürt halkının Türkiye işçi sınıfı ve devrimci dinamikleriyle buluşma riskini ortadan kaldırmak için, onu daha da saldırganlaştıracaktır.

Bugün Kürt halkına dayatılan yeni bir teslimiyettir. Kürt halkının tarihi isyan ve direnişler tarihi olduğu kadar teslimiyet ve ihanetler tarihidir de. Kürt halkı son 15 yıldır kendi küllerinden kendisini yaratmış, destansı direnişlerle sömürgeci devleti açmazlara sokmuştur. Bugün ulusal kurtuluş mücadelesi kendi açmazını yaşamaktadır. Hareket ulusal sınırlarda kaldığı sürece, Kürt burjuvazisinin "siyasal çözüm" arayışının vardığı teslimiyet çizgisini aşamayacaktır. Oysa Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte yürüteceği sosyal kurtuluş mücadelesi ona ulusal kurtuluşunu da getirecektir.

Faşist sermaye devletinin işçi sınıfını, emekçileri ve Kürt halkını teslim almanın en önemli ayağı olan öncülerini teslim alma ve kişiliksizleştirme planları bu sefer de tutmayacaktır. Çıkardığı pişmanlık yasasının ne anlama geldiği, neyi hedeflediği devrimci tutsakların bilincinde açıktır. Devrimci onur, kimlik ve sınıf savaşımı, devrimci tutsakların varlık nedeni, yaşam kaynaklarıdır. Sermaye devleti bu tuzağı defalarca denediği halde birkaç düşkün dışında kimseyi yolundan çevirememiştir. O düşkünler de daha sonra yine sermaye devletinin başına bela olmuştur. Her zaman olduğu gibi bugün de, devrimci tutsaklar yine tereddütsüz direnişi ve devrimci onuru bayraklaştırmayı seçeceklerdir.

Sermaye devletinden af dilenenler...

TDKP davasının son kalıntıları 1 Ağustos '99 tarihinde ayrımsız "genel af" talebiyle cezaevlerinde sayım vermeme eylemi başlatmışlardı. TDKP'liler faşist sermaye devletinin hazırlığını yaptığı af yasa tasarısını yetersiz bularak ayrımsız genel af talep ettiler. Başladıkları eylemler için "ilerici demokrat kamuoyunu" duyarlı olmaya çağırarak destek istediler.

İlericilik, demokratlık herkesin kullanabileceği bir sıfat değildir. Hele bu ülkede ve günümüzde. Her ne kadar bazıları tarafından içi boşaltılsa bile, ilerici ve demokratlar, düşmanından af dileyenleri ve nedamet getirenleri her zaman lanetlemişlerdir. Tarih boyunca ezilenler, direniş bayrağını yüksekte tutanları kahramanlaştırırken, boyun eğenleri nefretle anmışlardır. Bugün Kırklareli ve Afyon Cezaevi'ndeki "af dileyiciler", bırakalım ilerici demokrat kamuoyunu, toplumun geri kitlelerinin bile nefreti ile karşılaşmaktadırlar. TDKP kalıntılarını bugün egemenlerden af dilemeleri ile onların pişmanlıkları arasında esasa ilişkin bir fark yoktur.

TDKP'den arta kalanların bugün bu çizgiye gelmesinin hiçbir şaşırtıcılığı da yoktur. Artık geriye uğruna savaşılabilecekleri bir ideal kalmamıştır. Artık onlar için devrim için bedel ödemek "akılsızlık", devrimci mücadele "vandalizm"dir. Aslında böyle görmeleri ve değerlendirmeleri kendi mantıkları içinde gayet doğaldır. Ama bunu kendi siyasal tercihlerine uygun zemin ve mekanlarda yapmaları kaydıyla. Onyıllardır zindanlarda devrim ve karşı devrim iradelerinin amansız bir çarpışması var. Bu çarpışmada devrimci onuru, devrime inancı ve ideali [illegible] ödemiş ve her seferinde düşmanı dize getirmişlerdir. Bugün TDKP'nin artıkları ve "ilerici demokrat" EMEP'liler İstiklal Marşı okumuyor, ranza altı olmuyorlarsa, tam da komünist ve devrimci tutsakların ödediği bedellerin kazanımlarının sonucudur. Kendileri ise zindanlarda da teslimiyeti ve uzlaşmayı temsil etmişlerdir. Devrimci direnişlere ayak bağı olmuş, karalama kampanyaları sürdürmüşlerdir.

Dün '96 SAG ve ÖO'lara karşı çıkarak, "Ünaldı işçilerinin direnişini sabote ediyorsunuz" diyen bu liberaller, bugün sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına yönelik başlattığı topyekun saldırının temel ayaklarından biri olan af ve pişmanlık yasasının onursuz destekçileri ve alıcıları olmuşlardır.

Bu liberal tasfiyeciler karşı-devrim tarafından affedilseler bile, onlar işçi sınıfı ve emekçi halkların tarihsel haklılığı karşısında suçlu olacaklardır. İşçi sınıfı ve emekçi halklar ve onların öncüleri komünist ve devrimciler tarafından affedilmeyeceklerdir.

Öbür taraftan, binlerce devrimci, sermaye sınıfının kanlı diktatörlüğüne karşı sürdükleri onurlu savaşım sonucu tutsak düşmüşlerdir. Zindanlarda da aynı savaşı sürdürmektedirler. Onları katleden, zindanlara atan, ağır cezalara çarptıran sömürü düzeninin ve onun hukukunun hiçbir meşruiyeti yoktur. Komünist ve devrimci tutsakların talebi af değil, özgürlüktür. Faşist sermaye diktatörlüğünün af yasası ile mafyacıları, çetecileri, işkenceci katilleri, rüşvetçi-soyguncu pisliklerini affettirme operasyonuna devrimci ve komünist tutsaklar ortak olmayacaklardır. Zira onlar özgürlüğü düzenin sahte af yasası ile değil, işçi ve emekçilerin iktidar savaşımı sonucu kazanacaklardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://cantev.org

Katliamın sorumlusu sermaye devletidir!

17 Ağustos sabahı yaşanan depremde büyük hasar gören semtlerden biri de Avcılar'dı. Depremde yıkılan binalara ilk müdahaleleri halk yapmaya başladı. Enkazlardan insan sesleri, çığlıkları geliyordu. Herkes kaldırabileceği ağırılıkta betonları, taşları kaldırmaya çabalıyordu. Ancak saatler geçtikçe enkaz altındaki sesler azalıyor, kurtarılan insan sayısı da...

İlk kurtarma ekipleri 10-12 saat sonra gelmeye başladı. Bu süre içinde insan çığlıkları sürekli duyuluyor, ancak bir türlü onlara ulaşılamıyordu. Yıkılan her binada en az 20-25 kişi vardı ve sadece 2-3 kişi kurtarılabilmişti. Gelen kurtarma ekiplerinin başını AKUT çekiyordu. Sivil savunmadan, ordudan ve polisten oluşan ekipler teknik olarak bir hiçtiler. AKUT'un gözle görülür bir çabası vardı. Yer yer ekiplerle tartışmaları oluyordu. AKUT'un çalışmasıyla 1. gün 10-15 insan enkaz altından çıkarıldı. Çok sayıda enkaz vardı, gelen ekipler ise yetersizdi ve bu nedenle çalışmalara halk olanca gücüyle katılıyordu. Deprem şoku atlatılmış, yerini göçük altındakilere bir an önce ulaşma ve canlı olarak çıkarabilme telaşı almıştı. Avcılar savaş alanı gibiydi. 1. günün sonuna doğru ambulanslar, itfaiye, askeri araçlar, basın gelmeye başladı. İnsanlar sokaklarda koşturuyor, yakınlarını arıyordu. 2. gün güvenlik güçleri enkazlarda çalışmalara yardım eden semt halkını geri çekti. Enkazlarda kurtarma ekipleri çalışıyordu. Bu da yeterli olmuyor, sağ kalanların yaşama şansı en aza iniyordu. Star, Kanal D, CNN, TGRT televizyonları sürekli çekim yapıyor, hem çalışmaları görüntülüyor, hem de insanlarla röportaj yapıyorlardı. Bu durum semt halkının büyük bir çoğunluğunu çileden çıkarıyordu, özellikle Savaş Ay'a büyük bir tepki oluştu. Çoğu kişi "bizlerle konuşacağına git bu binaları yaptıranlardan, belediyelerden hesap sor ama siz de onlardansınız, ne kadar çok kan, ceset çekerseniz o kadar çok para kazanırsınız" söylemleriyle tepkilerini dile getirdiler. Ancak bunların hiçbiri basına yansımadı.

2. gün insanlar parklarda, açık alanlarda, göl kenarında yatmaya başladılar. Çok sayıda ev hasarlıydı, dolayısıyla girilemiyordu. 2 gün boyunca hiçbir gıda yardımı gelmedi. Birkaç enkazda gece çalışması sürdürülüyor, diğerleri sabaha kadar bırakılıyordu. Bu durum enkazdan sağ çıkarma olasılığını oldukça düşürüyordu. 3. gün peşpeşe cesetler çıkmaya başladı. Çıkarılan her ceset yaşayanlar için birer yıkımdı. Enkazların bazılarında dozerler, devreye sokulmuştu ve bu da halkın daha da çileden çıkmasına yol açıyordu.Çünkü enkaz altında sağ birileri olsa bile bu müdahalelerle ölüyorlardı. Herkes devlet görevlilerini arıyor, ancak bulamıyordu. Gelen ambulanslarda oksijen tüpü, ilk müdahale gereçleri bile yoktu. Küçük tahtalara bez sararak eli ayağı kırılan insanlara yetiştiriyordu semt halkı. 13 saat boyunca demir kesme makası aranmıştı. İstanbul'un çeşitli semtlerinden insanlar arabalarla gıda, su yardımı yapmaya başladı. Hiçbir çıkar gözetmeden Migros poşetleriyle gıda dağıtılıyordu, önce herkes Migros'un yaptığı bir dağıtım sanarak poşetleri alıyordu. Dağıtan kişilerin açıklama yaparak "Bizler kendi çevremizden para toplayarak sizlere bu yardımı ulaştırıyoruz" demeleri herkesi hem duygulandırıyor, bir o kadar da öfkelendiriyordu. Sermaye sahipleri kendi ceplerini doldururken düşük gelirli insanlar yardım ediyordu. Pek çok fabrikada patronlar işçilerden para topluyor ve sanki kendileri bağış yapıyormuş gibi reklam yapıyorlardı. 4. günden sonra artık çoğu insan için bu olağanüstü durum olağanlaştı. Kendi kurdukları çadırlarda geç saatlere kadar oturuluyordu. İlk günlerde konuşmalar hep enkaz altındaki insanlarla ilgiliydi. Ama günler geçtikçe konuşmaların yönü değiştirmeye başladı. Devlete duyulan öfke, yardımların yetersizliği, sermaye sahiplerinin kâr hırsı konuşuluyordu artık. Ve çoğunluk ortak bir noktada birleşiyor. **Bu devlet bizim devletimiz olamaz!**

Bir anda parçalanan
binlerce güneşin yangınıydı bu
uğultusu tüz buz olan binlerce yıldızın
yer yarıldı orta yerinden
bir ifrit fırladı gökyüzüne
gökyüzünden büyük
bir ifrit mantar biçiminde.

.....

Bir şehre geldim
sokaklarında dolaşmak için
selamlaşmak için insanlarıyla.
Ne sokak kalmış dolaşılacak
ne selamımı alacak insan...

Nazım Hikmet

1963

Ya barbarlık içinde çöküş
Ya sosyalizm!

Avcılar'dan bir *Kızıl Bayrak* okuru

Örgütlenerek kazanacağız!

Bugüne kadar yapılan zamlar, hak gaspları, tensikatlar vb. hep Kürt halkının mücadelesine dayandırıldı. Ama son saldırılar yeni kurulan hükümetin maskesini yırtıp attı. Bu partililere bel bağlayıp oy verenler, ekonomik ve iktisadi saldırıların sermayenin tüm partileri tarafından gerçekleştirildiğini gördüler.

Sınıf pratiğinden düşündüğümüzde, daha önceleri bir bülteni dahi zor alan işçi arkadaşlar 5'er, 10'ar alıp kendi çevrelerinde dağıtmaya başladılar. Sendika ağalarının ayak oyunlarına rağmen 13 Ağustos'ta genel grev tüm yurtta etkili oldu.

İzmir'de başta belediyelerle yapılan toplu taşım ve temizlik hizmetleri, trenler ve acil bölümler hariç hastaneler, enerji, petro-kimya, haberleşme vb. sektörlerde iş durduruldu. Aynı gün Konak Meydanı'nında KESK ve Türk-İş'e ve DİSK'e bağlı sendikalardan 1500 işçi-emekçinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Kitleden alınan mesaj mücadeleye devamdı.

İzmir'de toplu taşım durduğu için, polis korsan arabaların çalışmasına izin verdi. Tüm trafik kuralları çiğnenerek, dolmuşlar şimdiye kadar yasak kabul edilen yollardan gittiler. Yerel televizyon muhabirleri sabahın erken saatlerinde yaptıkları röportajlarda bu grev çalışanları mağdur etti mesajını vermeye çalıştılar, ama aldıkları yanıtlara tahammül edemediler.

Birkaç gün sonra belediye otobüsü şoförleriyle sohbet ettim. Daha çok sendikanın aldığı karar doğrultusunda greve gidildiği, tabandan örgütlenmenin gerçekleştirilmediği açıkça görülüyor. Gelişen sohbette, bir günlük grevin yeterli olmadığını, ama genel grevi örgütleyebilmek içinde işyerlerinde kuracağımız işçi komiteleriyle bütünleşmek gerektiğini, bu işin sendika bürokratlarına bırakılmayacağını söyledim ve bülten verdim.

Tüm hazırlıksızlığa rağmen işçi arkadaşların mücadeleye sahip çıkmaları olumlu. Bundan sonra, yaşananlardan çıkarttığımız sonuçlar ışığında, grev sınıf bilinçli öncü arkadaşlara, devrimci ve komünistlere kalıyor. Kendiliğindenliğe izin vermeden, kitle hareketinin başarılı gelişme çizgisinde büyümesi için her türlü çabayı harcamak önümüzdeki en acil ve yakıcı görevdir.

İzmir'den komünist bir işçi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yıkımın sorumlusu sermaye düzenidir!

Faturasını kapitalistler ödesin!

* İç ve dış borç ödemeleri durdurulsun!
* Depremzedelerin tüm kayıpları karşılansın!
* Sağlıklı barınma koşulları,
* Ücretsiz ve yaygın sağlık, eğitim, belediye hizmeti!
* Ücretlilere değil, kapitalistlere vergi!
* Tahkim ve mezarda emeklilik yasası iptal edilsin!
* Yardımlar işçi-emekçi depremzede komitelerine!

Musa Kart

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org